

Nhắm Mắt Nhớ Mở Mắt Yêu

Contents

Nhắm Mắt Nhớ Mở Mắt Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	17
6. Chương 6	23
7. Chương 7	29
8. Chương 8	34
9. Chương 9	38
10. Chương 10: Ngoại Truyện	44

Nhắm Mắt Nhớ Mở Mắt Yêu

Giới thiệu

Là yêu hay không yêu. Vốn dĩ không cần một phép thử. Nhưng trong tình yêu, đôi khi quá dễ dàng để

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nham-mat-nho-mo-mat-yeu>

1. Chương 1

Cô với lấy chiếc điện thoại màu đỏ ở trên bàn làm việc, hí hoáy soạn một tin nhắn, gửi cho anh.

“Anh, tối nay không được ăn gì đâu nhé. Nhớ đó. Hứa rồi đó. ”

Cô là một người phụ nữ hiện đại, tư tưởng cũng cầu tiến, nhưng lại yêu phải một người “như anh”. Tuy anh không phải là quá gia trưởng, nhưng lại luôn giữ cái tư tưởng, phụ nữ là người phải chăm lo cho cuộc sống gia đình, điều kiện cơ bản nhất chính là phải biết nấu ăn. Và cô thiếu nhất chính là điều kiện đó.

Cô cũng không rõ, đây là anh muốn tìm một lý do để đẩy cô ra xa anh, hay chính là điều anh thực sự mong đợi ở một người con gái mà sau này sẽ trở thành vợ của anh, mẹ của con anh. Dù sao đi chăng nữa thì cô cũng luôn khuất phục trước anh. Chỉ cần anh muốn, cô sẽ cố gắng làm, dù muốn hay không.

Tan sở, cô hí hửng lượn một vòng trong siêu thị, âm mưu sẽ cho anh một bất ngờ. Hôm nay cô sẽ làm đầu bếp, mặc dù đây là lần đầu tiên cô đứng bếp. Trong suy nghĩ của cô, nấu ăn có lẽ cũng không quá khó khăn như việc theo đuổi anh đâu. Chỉ cần có thực phẩm tươi ngon, hướng dẫn đầy đủ, chắc chắn cô sẽ làm được. Sau đó anh sẽ phải nhìn cô với con mắt khác. Cô cười tíu tít, ảo tưởng bao giờ cũng là màu hồng.

Thực tế chứng minh cô đã quá nông cạn rồi. Đứng trước quầy thức ăn, cô có chút dở khóc dở cười. Trước đây, cô chỉ cần đi siêu thị trong vòng mười phút là đã có thể hoàn hảo bước ra với những thứ mình cần. Đơn giản là vì cô chỉ cần tìm quầy mì gói. Hiện tại, cô đã lảo đảo ở đây hơn ba mươi phút mà vẫn chưa xác định được mình cần làm gì. Không giống với việc xử lý hàng ngàn con số, lần đầu nấu ăn đối với cô thực sự là thử thách. Nhưng vì anh, cô tự nhủ mình cần cố gắng nhiều hơn nữa. Không thể dùng nhan sắc để câu dẫn anh, cô liền chuyển hướng qua dạ dày của anh. Có lẽ dùng vị giác để đánh lừa cảm giác của anh sẽ có hiệu quả. Cô âm thầm hi vọng, rồi đẩy xe đi theo một người phụ nữ đứng tuổi phía trước. Cô ấy lấy gì, cô sẽ lấy theo thứ đó. Quá thông minh!

Cuối cùng cô cũng xách được một túi lớn những thứ mà cô cho rằng có thể nấu thành một bữa cơm tình yêu hoàn hảo dành cho anh. Cô đặt chiếc laptop ngay trên bàn bếp, google tìm một món ăn mà anh thích, sau đó thể theo hướng dẫn mà làm. Có quá nhiều thứ cần nhớ, gia vị nào phải đi kèm với món nào, phải ướp trong bao lâu, cái mở hướng dẫn này khiến cô rối tung lên cả. Chẳng phải chỉ là cho tất cả gia vị vào sao, tại sao lại có thứ cho trước, có thứ lại cho sau? Cô khẽ nhún vai.

“Như nhau cả thôi.”

Và với cái suy nghĩ mình đã làm theo đúng hướng dẫn, ắt hẳn sẽ cho ra đời món ăn ngon, bữa ăn của cô đã hoàn thành. Mọi thứ đều là màu đen. Cô khảy khảy con cá đang nằm trên đĩa, lớp ngoài đã cháy xém, phía trong lại là thịt đỏ. Rau muống đáng lẽ phải xanh tươi mơn mớn, vào tay cô đã trở thành một đồng bùi nhùi nát bét. Nhìn thành quả của mình, cô khóc không ra nước mắt. Làm sao bây giờ? Lỡ hẹn anh rồi. Để anh thấy đồng này thì còn gì là mặt mũi nữa. Nghĩ đến điệu bộ cười khẩy của anh, cô khẽ rùng mình. Trước hết phải tẩu tán đám này đi đã. Thế là toàn bộ thành phẩm của cô đều được đăng ký hộ khẩu tại thùng rác.

“Phi.”

Cô giật mình quay lại, thì thấy anh đang đứng ngay sau lưng. Cô đứng hình, mắt trừng to. Hồng bét, chưa gì mà sao anh đã đến đây rồi. Cô nhe răng nhìn anh cười gượng gạo, khẽ nhích nhích thân mình, che đồng hồ lớn phía sau lưng lại. Hi vọng anh chưa nhìn thấy gì cả. Nhìn điệu bộ lấm lét của cô, anh lại cười.

A, xấu hổ chết đi được. Mặt cô bỗng chốc đỏ bừng, đẩy anh ra khỏi bếp.

“Đi, đi, ai cho anh đến đây hả? Lại còn tự tiện vào nhà người ta.”

“Ha ha...”

Nắm tay đâm thùm thụp vào lưng anh.

“Còn dám cười em.”

Anh càng cười dữ.

Tối đó, có hai người cùng nhau ăn mì gói.

...

Nhìn cô cặm cụi ăn mì, mặt cũng không dám ngẩng lên nhìn anh một cái, lòng anh lại thấy ngứa ngứa. Lúc chiều nhận được tin nhắn của cô, anh đã nghĩ thấy mùi âm mưu rồi. Đợi mãi tới bây giờ vẫn chẳng thấy cô gọi lại. Anh sợ cô có chuyện gì nên chạy qua nhà cô xem thử, kết luận là được chứng kiến một màn như vậy. Anh khẽ bật cười. Cô gái ngốc. Chẳng lẽ anh không hiểu tình cảm mà cô dành cho anh. Chỉ là anh đã tự dặn mình không thể yêu cô được. Tương lai có lẽ anh sẽ cưới một cô vợ hiền thảo, biết chăm lo gia đình nhưng tuyệt nhiên cô gái đó không thể là cô. Dù cho cô có cố gắng vì anh nhiều thế nào đi chăng nữa.

...

Sáng dậy cả người rã rời, cũng cảm thấy lười nhác. Thứ sáu rồi, ráng nốt hôm nay thì lại tới cuối tuần. Tự động viên mình để lên tinh thần một chút. Tới công ty thấy mấy chị em xúm xít lại một góc hồ to gọi nhỏ, bản chất tò mò ham thị phi của phụ nữ nổi lên, cô lao vào đám đông.

“Chuyện gì? Có gì hot?”

Bé An trong công ty là cô bé dễ thương, đáng người nhỏ nhắn, da trắng môi hồng, tiêu biểu cho nhân vật tiểu bạch thủ ngoan ngoan đáng yêu. Cô bé ngồi ở trung tâm vòng xoáy, má đỏ, tai hồng, ngượng ngịu không nói gì. Chị Lan nhanh tay nhanh miệng giải thích.

“Bồ nó tặng quà. Dây chuyền kim cương nha. To lắm. Sáng lắm.”

Nói xong còn cười hắc hắc, cực kì nguy hiểm.

“Sao tự nhiên lại tặng quà?”

“Con khủng này, hôm nay ngày 14 tháng 2 nha. À quên, ế như mày thì làm gì biết 14 tháng 2.”

Mấy chị em phá lên cười. Tiếng cười còn chưa kịp dứt, không gian xung quanh dường như đặc quánh lại, cảm nhận rõ ràng khí trời Sài Gòn đột nhiên giảm đi hẳn chục độ, chị Lan xoay cái lưng cứng ngắc, khoe miệng vẫn còn đọng một nụ cười méo xệch. Không sai, không sai. Đụng phải hung thần rồi. Sếp vẫn còn độc thân nha, lần này đụng vào không phải chuyện nhỏ đâu nha.

“Ha ha ha ha ha.” Cười ra nước mắt, cô thật không biết thời thế mà xoắn ra một tràng cười bán thiên bán địa, bụng gập lại sém chút cắn luôn đầu vô cạnh bàn, mọi người nhanh chân nhanh tay lựa thời cơ trốn về lô cốt.

Lúc cô ngẩng mặt lên thì thấy sếp đứng trước mặt mình, tay cầm theo một sấp hồ sơ, không thương tiếc đập cái rầm lên bàn làm việc, kèm theo một câu nói đầy giá buốt: “Cuối buổi nộp lại cho tôi.”

Lòng đổ nước mắt như suối, sếp ơi sếp ơi, chúng ta là người đồng cảnh ngộ mà. Rồi lại âm thầm tự sỉ vả mình cả ngàn vạn lần, đúng là cái đồ não bò, không biết lựa thời thế. Aizzzzz, số khổ nha!

...

Cả ngày không thể tập trung làm việc, đầu óc cứ trôi tạt đi đâu. Gắng lắm mới tới năm giờ. Chị Lan rủ đi ăn tối.

Chị Lan đã có chồng, chị là người phụ nữ mạnh mẽ và độc lập, đối với chị lấy chồng không có nghĩa là phục vụ chồng, chỉ đơn giản là tìm một người cùng nhau đi hết cuộc đời này thôi. Cô hỏi chị sao không về ăn cơm cùng chồng, chị bảo hôm nay đặc biệt, tạo thời gian cho ông chuẩn bị quà. Nói xong lại cười lớn. Mặt mày rạng rỡ, lấp lánh tia sáng hạnh phúc. Cô thực sự cảm thấy ghen tị với chị thật nhiều.

Ăn xong cùng nhau đi mua sắm, hai chị em dạo khắp các boutique trên đường lớn, khu phố này nhộn nhịp, là phố chuyên mua sắm của các tín đồ thời trang. Lúc bước chân ra khỏi cửa hàng giày, cô thấy một bóng dáng thật quen. Chiều cao ấy, mái tóc ấy, tấm lưng ấy. Chẳng phải là anh sao? Anh đứng trong cửa hàng đồ vest, một cô gái xinh đẹp tóc dài mặc váy trắng thanh thoát đang khoác vest giùm anh. Cô ấy cười với anh, anh cũng nhìn cô ấy cười. Cô ấy xoay anh vòng vòng, anh sững nịch làm theo. Mắt bỗng nhòe đi, cô gái ấy... đúng kiểu anh thích.

Chị Lan tính tiền xong, ra thấy cô đứng như trời trồng nhìn qua đường. Chị ngược nhìn theo hướng đó, chỉ thấy một cặp tình nhân.

“Bồ mày sao?”

“Không phải. Người quen thôi.”

“Ừ, đi tiếp hay về.” Chị Lan thấy mắt cô long lanh, thăm nghĩ không phải nó GATO tới phát khóc rồi chứ, aizz, sau này trước mặt gái ế cứ phải cẩn thận, gây thương tổn tâm lý cho người khác thật là thất đức mà.

“Dạ. Bữa sau em đi với chị tiếp nha.”

Về tới nhà, cởi bộ váy công sở bó chặt, cô choàng vào người một cái váy liền tới ngang đùi, đổ người xuống cái đệm êm ái. Mắt khẽ nhắm, miệng khẽ rên rỉ theo một giai điệu kì lạ.

Rèm mi rung rung, căn phòng quá trống trải. Cô với tay lấy cái điện thoại trên giường. Bấm số điện thoại mà ngay cả khi đang mơ cô cũng có thể bấm, suy nghĩ cả nửa ngày mới đủ can đảm ấn vào nút gọi màu xanh.

“Anh, em đói.”

“Thì ăn đi.”

“Anh chở em đi mua, năm phút nữa không tới em chết đói cho anh coi.”

“... ”

“Nghe không?”

“... ”

“Qua chở em đi, em đau chân, đau tay, hôm nay lại bị té xe.”

“... ”

“Năn nỉ á.”

“Ừ.”

Nhéch khoe miệng cười ranh mãnh, cô lao vào phòng tắm, mười lăm phút sau hoàn hảo vô khuyết đứng chờ ở cửa nhà. Cho anh năm phút mà nửa tiếng rồi còn chưa tới, cô ôm gối ngồi chờ trước cửa, mặt gục xuống, tay khẽ di di trên nền gạch hoa.

“Làm cái trò gì vậy?”

Một đôi giày tây bóng lưỡng dừng ngay trước mặt cô, giọng nói trầm ấm khẽ vang lên trên đỉnh đầu. Anh ít khi mặc vest, ít khi mang giày tây, công việc của anh đa phần ở nhà, anh vẫn hay thường quần lửng, áo phông, dép lười đi cùng cô khắp chốn. Nhìn anh ăn diện thế này, cô có chút không quen, cảm giác người đàn ông đường hoàng chừng chạc này thật có chút xa lạ.

Cô ngẩng mặt lên nhìn, chớp chớp mắt, giả bộ ngây thơ hết sức có thể, rồi nhe răng ra cười.

“Sặc. Làm cái quái gì vậy, em tưởng mình là thổ ngọc xinh đẹp chắc.”

Nói xong còn đưa tay bẹo hai cái má phúng phính của cô cho đến khi nó chuyển sang màu hồng. Trong lòng cô tràn ngập cảm giác chua xót, có lẽ đây chính là cảm giác thất bại trong truyền thuyết. Các loại tuyệt chiêu như làm nũng hay giả bộ ngây thơ có lẽ chỉ phù hợp với các cô nàng xinh đẹp, và đối tượng được thụ hưởng phải là các anh chàng tâm hồn yếu đuối lãng mạn, chứ chẳng phải cái đồ đầu bò trước mặt này đâu. Nói đi cũng phải nói lại, kì thật cô cũng chẳng phải mỹ nữ gì cho cam. Azzzz.

Anh quay lưng đi trước, kéo cánh tay nhỏ của cô theo sau, tay còn lại khẽ vỗ vỗ ngực để cho có cảm giác an tâm rằng tim mình vẫn nằm đó. Con bé này làm trò quái gì vậy, sém nữa tim anh lọt “mệ” xuống dạ dày rồi. Trong lòng còn đang rửa xả bản thân quá dễ bị dụ thì đột ngột một cánh tay trắng nõn vòng qua ôm lấy tay anh.

“Đi, em ăn phở.”

Nghĩ nghĩ lại nói thêm: “Mua về.”

Phở Hà Nội vẫn là ngon nhất, sợi phở mềm, nước phở thơm. Bụng rục rịch như có hàng ngàn con sâu đang cắn xé đòi ăn, nhưng cô vẫn nhất quyết đòi mua về. Anh vẫn chiều theo cái tính khí thất thường của cô, mua cho cô một tô phở gói vào trong túi, đưa cho cô cầm. Anh chở cô về.

“Á, á.”

“Cái gì vậy?” Cô ghé tai anh hỏi.

“Né, né ra, nóng.”

“Cái gì nóng?”

“Chữ tay mày đang cầm cái gì? Nóng chết anh.”

Cô cúi đầu nhìn lưng anh, hóa ra cô để bì nước phở gần lưng anh, cái nóng xuyên qua lớp áo sơ mi mỏng, dán vào da thịt anh.

Mắt khẽ nhú lại, môi cong lên, cô gi túi nước một phát thật mạnh vô lưng anh.

“Nóng, á, con điên này.”

“Ha ha ha ha ha ha.”

Tiếng cười của cô vang khắp con đường vắng, biết sao được, đã mười một giờ rồi mà.

...

Sáng thức dậy, vẫn như cũ thấy tấm lưng anh xoay về phía mình. Cô đưa tay vuốt dọc sống lưng anh, lưng dày như vậy, màu da bánh mật thật quyến rũ, cô lộ ra bản chất háo sắc, không khỏi sờ soạng lưng anh một chặp mới thôi. Chợt nụ cười trên môi tắt ngấm. Anh lúc nào cũng thế, ngủ là xoay lưng về phía không người, có lần cô tình nghịch chui vào lồng ngực anh, lúc sau anh lại xoay lưng về phía cô. Cái cảm giác trống trải đau lòng khi mà lúc nào cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng anh là cảm giác như cả đời cô chỉ có thể theo đuổi bóng lưng ấy.

“Gì vậy?”

“Không có gì. Ngủ tiếp đi.”

“Ừm.”

Anh vẫn còn ngái ngủ. Cái đồ huyết áp thấp, sáng chẳng bao giờ tỉnh táo được cả. Cô lại tình nghịch, kéo tay anh bắt anh xoay mặt về hướng cô, anh vùng vằng mãi không được rồi cuộc chịu thua. Xoay người lại nhưng mắt vẫn nhắm, cô không quay nữa, để yên cho anh ngủ. Một lúc sau nhịp thở của anh đều đều, cô khẽ mỉm cười, khuôn mặt đẹp như vậy, lông mày thật rậm, mi dài, mũi thẳng, môi mỏng quyến rũ như vậy, thật muốn cắn chết anh. “Chàng trai xinh đẹp” vẫn không hề biết mình đang trở thành tâm ngấm của một con sói đói. Cô khẽ thở dài, tiếc là chỉ có thể lưu giữ được khoảnh khắc này thôi, anh không phải là của cô, khuôn mặt xinh đẹp này chỉ có thể ngấm mà không thể mua về được. Lòng chùng xuống, cô lại nghĩ tới cô gái hôm qua anh đi cùng. Ánh mắt anh nhìn cô ấy ấm áp như vậy, ngọt ngào như vậy, lẽ nào... lẽ nào là vậy sao.

Cô ghé mặt hôn lên môi anh một cái nhẹ như cánh chuồn chuồn, rồi nhẹ nhàng vén chăn ngồi dậy. Lấy sợi dây bên tủ đầu giường cột á tóc dài. Tóc này nuôi vì anh, vì anh thích tóc dài. Mọi thứ của cô đều vì anh, làm đẹp vì anh, cười vì anh. Anh không thích con gái mè nheo, không thích con gái dựa dẫm. Mặc dù có những lúc cô không nheo, anh vẫn chiều theo, có những lúc cô uất ức đến bật khóc, anh cũng dỗ dành, nhưng những hành động đó đơn giản như là trách nhiệm, như một người anh võ về cô em gái nhỏ, đối với anh đó không phải là tình yêu. Bởi vì anh đã nói. Anh sẽ không yêu, đặc biệt là không yêu em.

Cô chấp nhận mối quan hệ này, nhưng không hài lòng với nó. Cô chủ động thể hiện tình yêu của mình với anh, nói yêu anh, bám lấy anh không buông. Anh nhận, nhưng không đáp lại. Cô vẫn luôn giữ một tia hi vọng, chỉ cần anh còn ở bên cô, sẽ một ngày không chỉ thể xác, mà còn cả trái tim của anh nữa, sẽ nhận ra cô quan trọng tới dường nào. Và khi ngày đó đến, cuối cùng cô có thể chạm tay tới bến bờ hạnh phúc.

....

Cuối tháng tư có một đợt nghỉ lễ dài ngày, công ty tổ chức cho nhân viên một chuyến du lịch bốn ngày, ba đêm. Hiếm khi lão giám đốc keo kiệt mới cho chị em một phúc lợi lớn như vậy, cả công ty như bùng nổ. Ai cũng chực chờ dẫn theo gia đình, người yêu cùng đi du lịch bồi đắp tình cảm. Vâng, đúng là được mang theo người thân đấy ạ. Mới đầu cô định không đi, nhưng nghĩ lại ở nhà cũng chẳng làm gì. Dạo này anh bận, nghe bảo có đồ án. Công việc của anh không theo thời gian như người thường. Lúc người ta bận tới mất tới mũi thì anh rảnh rang chơi dài, lúc người ta nhao nhao đi nghỉ lễ nghỉ tết thì anh cầm đầu vô máy tính. Anh làm khi có việc, chứ không làm theo lịch. Nhiều lúc cô nghĩ công việc của anh thật là nhân, thích thì cứ bỏ đó đi chơi, deadline có thứ nộp là được, nhưng nghĩ lại thì anh vất vả hơn cái thứ nine – to – five

như cô nhiều. Cuối cùng cô cũng quyết định viết tên mình vào danh sách. Nghĩ tích cực thì biết đâu đợt này lại câu được “anh giai” nào cute trong công ty chứ. Hắc hắc.

Còn hai ngày nữa là tới chuyển đi, thời gian cô và anh gặp nhau gần đây không nhiều. Cả tuần rồi mới đi ăn được với nhau một lần, là do cô lợi sang tới tận cửa phòng kéo anh đi anh mới chịu đi. Ăn xong hàm hàm lao về phòng, chặn cô trước cửa. Mặt khó đăm đăm. Trán ghi ngay chữ: “Cấm làm phiền”. Bực nha. Người ta có làm phiền anh đâu. Anh nhúu chặt đầu mày, nhìn cô với ánh mắt cực kì nghi ngờ.

“Em thề mà. Em chỉ ngồi im. Không làm phiền.”

Cuối cùng anh mới buông lỏng cảnh giác mà mở cửa cho cô vào. Phòng anh vẫn như vậy, bình thường lúc nào cũng gọn gàng, nhưng mỗi khi có việc thì mọi thứ trong nhà bắt đầu có xu hướng xoay quanh cái laptop. Như kiểu nó là mặt trời còn mọi thứ xung quanh là vệ tinh vậy. Cô nhón chân bước qua hàng loạt các chướng ngại vật, ôm cái gối tìm một chỗ ngay sau lưng anh, gạt bỏ hết mấy thứ linh tinh thành một chỗ trống nhỏ, ngồi lọt thỏm vào đó. Hai tay chống cằm, cùi chỏ đặt trên gối, gối đặt trên đùi, hai chân khoanh lại, mắt nhắm thẳng lưng anh mà bắn. Có lẽ đã quá quen với bóng lưng anh khi ngủ nên có những lúc cô cảm thấy nhìn lưng anh còn đẹp hơn cả mặt anh nữa. Trong không gian nhỏ ấm áp, cảm giác như anh là của riêng cô, chỉ mình cô độc chiếm không gian này. Trộm của anh một chút khoảnh khắc, một chút ý nghĩ không yên phận với anh. Phải rồi, anh là của cô... chỉ lúc này cũng được.

Ngồi lâu trước máy tính. Mắt anh thật mỏi, đưa tay xoa xoa đầu mi, cảm giác như mọi thứ nhòe đi mới khiến anh dừng công việc lại, công việc cũng coi như tạm ổn rồi. Chợt nhớ ra điều gì, anh nhìn quanh tìm cô gái nhỏ. Từ lúc để cô vào nhà anh cũng quên mất là cô đang ở đây, cứ cảm đầu hoàn thành nốt công việc. Cô cũng giữ đúng lời hứa, thực sự ngoan ngoãn, thực sự lặng im, không làm phiền anh tí nào cả. Không thể anh đã không quên mất cô còn ở trong phòng. Quay lại thấy cô nằm cuộn tròn ngay sau lưng anh, đầu khê lệch trên gối, môi nhỏ khê mở. Có cảm giác như cún con bị bỏ rơi vậy. Nhìn cô nằm đó, ánh mắt anh lấp lánh, đầu mày cũng dãn ra, khóe môi cong lên, khê phun ra tiếng động: “Ngu ngốc.”

Anh bế cô đặt lên giường, vuốt những sợi tóc lòa xòa trước mặt cô, khê vén ra sau tai, ngồi ở mép giường nhìn cô ngủ một lúc rồi đứng dậy đi vào bếp. Phải ráng hoàn thành xong trong ngày mai, anh thầm nhủ. Vừa uống cà phê vừa động viên chính mình phải cố gắng. Anh không hề biết rằng trong phòng còn có một con sói nhỏ nhe răng cười ranh mãnh.

2. Chương 2

Sáng sớm không khí trong lành, một ngày cực kì cực kì thích hợp để đi dã ngoại. Cô kéo cái túi bụi màu đỏ, chân đi giày bata đỏ, đội nón lưỡi trai đỏ. Thằng nhóc hàng xóm vẫn còn ngây người nhìn cô như thể cô là cái vòi cứu hỏa di động. Chờ ở trạm xe buýt gần đó, lát nữa có xe công ty đến đón. Chuyến này đi Đà Lạt, tiếc là không có cặp có đôi đi kèm.

Lên xe thật là muốn rớt nước mắt mà, ai cũng tình tình tứ tứ, có biết làm cô đây GATO muốn vỡ cả tim không hả? Phải rồi. Đà Lạt mộng mơ, thiên đường chụp ảnh cưới mà. Có đứa bạn nào đó của cô đã từng nói: “Đi Đà Lạt, kị nhất là người cô đơn.” Chẳng phải tự nhiên mà nó phán chuẩn thế đâu. Và giờ đây cô là người sắp được trải nghiệm cái sự cô đơn không giới hạn đó.

Cô ngửa cổ tựa đầu vào gối, mắt nhìn chằm chằm nóc xe, đầu óc trống rỗng. Cô không bị say xe, hay phải xa nhà từ nhỏ, những chuyến đi xa bằng xe con, xe đồ, cô không hề xa lạ, nhưng nó lại hình thành cho cô một thói quen không tốt lắm. Những lúc thế này, cô sẽ ngủ li bì hoặc là sẽ bị hiệu ứng não chậm, tương đương với khả năng xử lý của não là 2% đấy ạ. Thời điểm cô nhìn lên nóc xe, não cô cũng đang trong trạng thái chân không như thường. Đúng lúc mơ màng sắp ngủ, chợt cảm thấy trán thật lạnh, cô mở trừng hai mắt, con người đen láy phản ánh một khuôn mặt tươi cười có phần ngượng nghịu.

“Uống không?”

Cô nhìn chàng trai trước mặt một hồi lâu, không có phản ứng, mắt cũng không chớp lấy một lần. Chàng trai với nụ cười tỏa nắng ban nãy giờ cũng đã sắp chuyển thành mặt trời, mặt anh ta đỏ bừng, lan tới tận mang tai, tay vẫn cầm lon Coca tỏa ra khí lạnh.

“Em có thể nói gì không?” Anh ta ngượng ngịu đưa tay gỡ đầu, dường như quên mất tay đang cầm lon nước, thành ra tự đập luôn vào đầu mình.

“Phì.” Cô bật cười, mặt anh ta càng đỏ hơn. Nhìn anh ta lúng túng cô cảm giác mình bắt được một con dế nhỏ dễ thương, không khỏi khiến cô muốn xoay nó mòng mòng. Anh ta tính quay lưng đi về chỗ, cô mới kịp phản ứng, kéo anh ta xuống ngồi ghế cạnh mình. Tự nhiên giật lấy lon nước trên tay anh ta. Rồi nghiêng qua cười với anh một cái.

“Cám ơn.”

Thịch.

Tim anh ta đánh thịch một cái, đến lượt anh ta nhìn cô không chớp mắt. Cô bỗng có cảm giác thành tựu. Hóa ra sói đối cũng có sức hấp dẫn của riêng mình. Tự sướng tự tưởng có phần khiến tâm hồn cô được thỏa mãn.

“Anh tên Thành, ở bộ phận IT.” Anh ta nói.

“Em là Nơ.”

“Hử?”

“Bạn bè, đồng nghiệp đều gọi em là Nơ. Nơ trong Tóc-nơ. Ngày xưa anh học giỏi sinh không?”

“... ”

“À, ờ, cũng khá.” Anh ta lúng túng đáp lại câu hỏi có phần hơi không liên quan của cô.

Cô lại nhìn anh cười.

Anh chàng trước mặt này có vẻ hơi ngây thơ, nhìn cũng hơi lạ, nếu bên IT có anh chàng thú vị như vậy sao trước đây cô chưa từng để ý, phải nói rõ rằng bản chất của các sói nữ độc thân là đánh hơi thấy các anh chàng đẹp trai rất nhạy, nhất là các nàng sói công sở.

“Trước đây chưa từng gặp anh.”

“Ừ, anh mới chuyển từ trụ sở ở Hà Nội tới.”

“Chà, bị đuổi sao?”

“Hả?... À không. Xin chuyển.”

“Phì. Em đùa thôi, chứ sao xin chuyển?”

“... ”

“À, anh không muốn nói thì thôi.”

“Ừ, gia đình anh có chuyện thôi. Ở Sài Gòn cũng tốt, dễ thở hơn.”

“Chắc vậy.”

Cả hai đều im lặng, cô lại khẽ cười, anh chàng này có vẻ không giỏi bắt chuyện. Cũng tốt, cô cũng không muốn nói nhiều.

Im lặng một hồi, cô lại chìm vào giấc ngủ, lúc này không còn cái cảm giác trống rỗng như mới nãy nữa, mà giấc mơ của cô có cảm giác bồng bềnh, lơ đãng.

.....

“Này, dậy đi.”

Cảm thấy có người khẽ lay đầu mình, mí mắt cô nặng nề kéo lên, ngồi thừ người một lúc cô mới nhớ ra mình đang trên xe. Thật là, trên xe mà cũng có thể ngủ say như vậy, cô tự cảm thấy phục mình.

“Sao anh chưa xuống?”

Anh ta lại cười, kiểu cười này có chút giống với cười khở, phải không nhỉ?

Mắt cô khẽ quét tới vai áo thun màu trắng của anh, ở đó có một vệt nước mờ ám, chợt cảm thấy cổ mình cũng hơi mẩn, cô thầm than không tốt.

Đưa tay quệt miệng một cái dứt khoát, cô lại nhìn anh cười.

“Anh thật là người bạn trai tốt.” Rồi leo qua người anh ta đi xuống xe, bỏ lại một chàng trai vẫn còn ngơ ngốc ngồi đó.

.....

Xe dừng ở trong một khu resort, người ta nói Đà Lạt một ngày có bốn mùa quả thật không sai. Lúc này trời đang về chiều, không khí có phần hơi se lạnh, khiến lòng người cảm thấy hiu hắt như tiết trời mùa thu. Kiến trúc ở Đà Lạt cũng khá khác so với ở thành phố, nó mang trong mình chút cổ kính của thời gian, chút hiện đại của phương Tây. Nhìn những tòa biệt thự xa xa lấp ló trong ráng chiều không khỏi khiến cô nghĩ đến chàng kiến trúc sư của mình. Không biết giờ anh đang làm gì? Đã ăn tối chưa? Có nhớ cô không?

Sáng nay đi vội, hai hôm rồi anh bận, cô cũng không có thời gian báo lại với anh là mình đi du lịch với công ty, định rằng tới nơi sẽ gọi về thông báo cho anh biết. Cô mở túi xách, lấy điện thoại ra định bấm số anh thì màn hình tắt ngấm, cô thử khởi động lại thì màn hình vẫn đen thui như thách thức cô. Cô không khỏi ngây người suy nghĩ lại, thôi rồi, đêm qua thức khuya đọc ngôn tình quên sạc điện thoại rồi. Cô mở tung túi hành lý, lục tìm cục sạc, quần áo để lẫn lộn với mỹ phẩm và hàng hà sa số những thứ linh tinh, nhưng tuyệt nhiên không thấy cục sạc. Cô thiệt muốn cắn đầu vô đất mà chết luôn đi cho rồi. Trước khi đi đã kiểm tra đi kiểm tra lại xem có thiếu thứ gì không, mà cuối cùng vẫn quên mất cục sạc quan trọng như vậy. Cô lại thở dài. Thôi kệ đi, tối mượn sạc rồi gọi cho anh sau cũng được. Dù sao giờ anh đang bận, chắc cũng chẳng nhớ tới cô đâu mà. Tự an ủi bản thân một hồi, cô mới đứng dậy đi tắm rồi chuẩn bị đi ăn với mọi người.

.....

Đêm chủ nhật, mọi người cùng rủ nhau đi lễ nhà thờ, cô không theo đạo nhưng về một phía nào đó cô lại khá sùng bái những thứ thuộc về tâm linh. Với tinh thần ham học hỏi, cô lách cách bu bám theo các chị em tiến vào lãnh địa của Chúa. Trước đây cô chưa từng bước chân vào nhà thờ, ở Sài Gòn cũng chưa từng đi qua cái nhà thờ nào cả (hoặc có nhưng không để ý), cô chỉ thấy những dạng kiến trúc này ở trong phim. Ngày còn bé, cô cũng hay mơ mộng đến một ngày được mặc váy trắng, sóng vai cùng với người yêu bước vào lễ đường, ngày đó cứ nghĩ rằng, chỉ cần là cô dâu thì có thể làm lễ cưới ở đây. Lại còn khăng khăng phải mặc váy cưới kiểu các nữ thần La Mã. Nhớ lại hồi ức đó, khiến cô khẽ bật cười mắng mình ngu ngốc.

Chủ nhật nhà thờ thật đông, người đi lễ nhà thờ lũ lượt kéo tới, cô lủi ra phía sân ngoài, ngồi trên một phiến thảm, đưa mắt nhìn tượng chúa đang tay gần đó.

“Nơ.” Theo phản xạ cô quay đầu tìm về phía phát ra tiếng gọi thì thấy chàng trai hay xấu hổ trên xe lúc sáng. Anh ta đến gần cô, cười cười chào hỏi.

“Em cũng đi lễ sao?”

“Không. Em đi theo thôi.”

“À, anh tưởng em cũng theo đạo.”

“Cũng? Anh theo đạo à?”

“Ừ.”

“Có muốn làm cha không?”

“... ” Anh ta im lặng, lát sau lại đỏ mặt.

Cô theo dõi sự biến đổi màu sắc trên khuôn mặt của anh, vẫn còn chưa hiểu tại sao anh lại xấu hổ nữa.

“Em có đứa bạn hồi cấp ba, nhà nó theo đạo, từ nhỏ nó đã bảo lớn lên sẽ thi gì gì đó để làm cha, nó bảo thích được người ta ngưỡng mộ và ba la những thứ như thế.”

“À. Anh thích làm cha của con anh thôi.”

Cô trừng mắt nhìn anh, ô hô, để nhỏ hôm nay biết nói đùa này.

Hai người lại im lặng.

“Anh không vào làm lễ à?”

“Không. Anh xong rồi.”

“Ừm.”

“Đi dạo không?”

“Đi đâu?”

“Thì đi... loanh quanh”

“Phì. Được.”

“... ”

“... ”

“Ha ha ha ha.” Một hồi im lặng bị tiếng cười lớn của cô chặt đứt.

“Có gì vui sao?”

“Anh tán gái mà như vậy sao?”

Anh ta đỏ mặt. “Ai bảo anh đang tán gái?”

“A, không phải sao? Em ăn dưa bỏ sao?” Mặt lạnh te quay sang nhìn anh.

“Không, không phải, ý anh là... ”

Thấy anh ta có vẻ ngập ngừng, cô cười, lém lỉnh giúp anh ta nói nốt phần còn lại.

“Anh không thích em?”

“Ai nói không thích?”

“Nghĩa là có.”

Anh ta im lặng một lúc, sau đó chậm chậm thăm dò: “Em có bạn trai chưa?”

“Chưa... Nhưng có người để yêu rồi.”

“À, vậy à.”

“Ừ.”

Tối đó, anh ta đưa cô về tận cửa phòng, lúc cô quay lưng định vào, anh ta lại kéo tay cô lại, môi mím chặt, dường như đang quyết tâm điều gì ghê gớm lắm, một lúc sau vẫn không thả tay cô ra. Cô nghiêng đầu nhìn vào mắt anh ta.

“Anh có gì cần nói/ Anh có chuyện muốn nói.” Hai người cùng đồng thanh.

Cô nhìn anh cười dịu dàng. “Anh nói đi.”

“Em nói em chưa có người yêu, vậy anh còn cơ hội, cho anh theo đuổi em nhé?”

“Anh chắc chứ?”

“Chắc chắn.”

“Cho em thời gian suy nghĩ được không?”

“... ”

“Ha ha ha.” Nhìn khuôn mặt nghiêm túc của để nhỏ, cô lại thấy buồn cười.

“Anh ngủ ngon.”

“Ừ, em ngủ ngon nha.” Ánh mắt vẫn nhìn theo cô lấp lánh như chứa ngàn vạn vì sao đêm.

...

Đêm nay thật dài, không ngủ được, cảm giác khoảng cách giữa anh và em không phải chỉ là ngàn cây số. Ở bên anh từ tám bé đến giờ, đã có lúc nào anh ngoảnh mặt nhìn em, có thấy em vẫn luôn leo đèo theo sau lưng anh không? Cô đưa tay lên trước mặt, ánh sáng le lói ở đèn ngủ xuyên qua từng kẽ ngón, hắt ánh sáng mờ ảo thành một cái bóng loang lổ lên tường. Ở gần anh đã không thể nắm bắt anh, xa anh càng cảm thấy lòng lạnh lẽo. Nhắm mắt lại nghĩ đến một cái ôm ấm áp bỗng lòng chùng xuống, cứ muốn mãi như vậy, chỉ là trong mơ mới có thể ôm anh. Dần dần nặng nề chìm vào giấc ngủ.

3. Chương 3

Cảnh đẹp Đà Lạt cũng không phải là không có giới hạn, quay đi quẩn lại cũng chỉ có hoa cỏ, cây lá, nhà cửa và tình nhân. Trơ trọi giữa một rừng tình yêu, cô có cảm giác như mình sắp hóa thành mù phù thủy già cô đơn chuyên ghen tị với các hoàng tử công chúa. Thật là, các người về nhà mà ôm nhau, vô khách sạn mà hôn nhau có được không? Nước mắt ngập lòng, cô muốn cào cào, và cây thông gần đó đã chịu đủ sự hành hạ của cô. Để nhỏ tìm thấy cô đúng lúc cô đang dùng móc khóa cào nát cái gốc thông đó.

Cô thực sự đánh giá cao lòng dũng cảm của Đế nhỏ. Gặp một người con trai bình thường chắc sẽ tìm cách theo đuổi một cô gái ôn nhu, ngọt ngào và “e tê e” những thứ như thế. Nhưng trái với cái lý luận thông thường “yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”, hẳn lại có vẻ bị thu hút bởi con người như cô. Nghĩ lại thì từ lúc gặp nhau tới giờ, chưa có lúc nào là cô trông có vẻ bình thường trước mặt anh ta cả. Aizzzz. Thực lòng mà nói đầu phải là cô không được bình thường đâu chứ. Do hoàn cảnh, là hoàn cảnh ép buộc thôi.

Thành vẫn nhìn cô với ánh mắt ấm áp, kéo cô ra khỏi thiên đường tình yêu đôi lứa, đi tìm một góc Đà Lạt khác có vẻ mới mẻ hơn. Hai người thuê một chiếc xe máy, hỏi người dân địa phương một vài địa điểm thú vị mà dân phượt hay tìm tới. Rốt cuộc kết quả khi hai đứa mù đường đi với nhau thật không có mấy khả thi. Trời lại bắt đầu về xế chiều, Thành và cô vẫn lang thang đâu đó tại thành phố Đà Lạt mộng mơ, xe thì có dấu hiệu muốn đình công tại chỗ. Thành cầm khuôn mặt đỏ bừng xuống đất, mắt nhìn chằm chằm vào lốp xe, cô đoán giờ lòng hẳn đang âm thầm rửa xả cái xe nát này hàng trăm lần. Cô thật muốn lăn ra cười, này là do anh ta xui xẻo hay do cô không may mắn đây.

Khi bóng nắng chiều trở thành một dải vàng nhạt vắt ngang qua phố núi, cô nheo mắt nhìn về hướng mặt trời lặn, một mảng vàng rực nhuộm một góc chân trời như muốn mời gọi. Cô kéo tay Thành, lôi anh ta chạy như điên về phía đó. Thành vẫn không ý kiến gì đi theo. Quả thật trời không phụ lòng người mà. Giờ thì hai người đang đứng giữa một cánh đồng hoa hướng dương. Những cành hoa cao ngang đầu người, cánh hơi rủ xuống nhưng vẫn không che giấu được vẻ cao ngạo vốn có của nó. Cô ngẩn ngơ đứng giữa một rừng sắc vàng chói lọi, khuôn mặt nghiêng nghiêng đón ánh chiều tà, trong đầu lại nghe văng vẳng một câu hát.

“Giữa mênh mông hoa mặt trời, trải dài cuối chân đồi phía xa.

Ngồi bên anh mãi không rời, bình yên nhé hương thơm cỏ cây...”

Nhớ bài hát lần đầu tiên tập hát vì người mình yêu, nhớ lần đầu tiên hát cho anh nghe, nhớ khuôn mặt anh, ánh mắt anh, nhớ lúc bị anh trêu đùa vì hát quá tệ, lại nhớ đến bóng lưng anh và chị ấy sống vai trong buổi chiều hôm đó.

“Tách.” Âm thanh chặn đứt dòng suy nghĩ, cô ngược mắt lên nhìn chàng trai thời khắc này vẫn đang ở bên cô.

“Cho anh giữ tấm này nhé?”

Cô cười nhẹ, rốt cuộc là sai ở đâu, là vì tình cảm của cô đã đặt sai người hay cô đến với anh không đúng thời điểm. Trái tim này trao cho anh, là đem lại dằn vặt cho chính bản thân mình, là không tự cho bản thân mở lòng với người khác. Thành là một chàng trai tốt, cô không thể vì sự ích kỷ của bản thân mà tự lừa dối trái tim yêu Thành, cũng không thể trêu đùa tình cảm mà Thành dành cho cô. Liệu có nên từ bỏ cố chấp, liệu có nên in và Thành một cơ hội? Nhắm mắt lại để khiến lòng bình thản, cảm xúc thoáng qua

như một cơn gió nhưng thứ đọng lại quá sức nặng nề. Nó không chỉ là một mảng ký ức mà còn là nỗi đau, ai nói tình yêu đơn phương là thứ không cần đáp lại, vốn dĩ là nó không thể nhận được sự hồi đáp mà thôi.

Cô nhìn về phía camera, vẽ lên một nụ cười rạng rỡ nhất.

“Ha ha ha... Này, chụp đi.” Nói rồi cô bày ra một loạt những tư thế kì quặc nhất, độ sắc với rừng hoa mặt trời, người nào đó vẫn bấm máy liên tục không biết chán, lưu giữ lại những hình ảnh thanh xuân tươi đẹp nhất của cô.

.....

Khi cô và Thành trở về đã gần mười giờ tối, anh ta tiễn cô tới tận cửa phòng, trước khi bước vào, cô cúi mặt nhìn sàn khách sạn, những phiến đá đen hoa văn nhập nhòa, khó khăn tìm cách mở lời với Thành, cuối cùng cũng vẫn chỉ có một câu lí nhí thoát ra khỏi cổ họng.

“Xin lỗi. Em không thể yêu anh.” Giọng nhẹ như gió, thoáng cái đã bị cuốn đi, để lại chàng trai ngây người trước cánh cửa gỗ.

.....

“Titttt... ”

Âm báo pin đầy, cô rút điện thoại ra khỏi phích cắm, mở nguồn. Điện thoại rung lên liên tục, báo hiệu tin nhắn tới. Cô mở hộp thư kiểm tra thì có hơn mười tin nhắn từ anh. Lòng khẽ run, không biết nên vui hay buồn. Chưa coi tin nhắn, cô bấm số gọi cho anh trước.

“Anh gọi em sao?”

“ ... ”

“Anh?”

“Đang ở đâu?”

“Resort XXX, Đà Lạt.”

“Cạch... tu... tu... tu... ”

“Ồ?” Cô ngẩn ngơ nhìn màn hình điện thoại, cuộc gọi đã ngắt, cô bỗng có dự cảm không lành. Mở tin nhắn ra coi, ba tin nhắn đầu là anh rủ đi ăn, thấy cô không trả lời anh nghĩ rằng cô giận, ba tin nhắn sau là hỏi sao giận, năm tin sau đại loại là đề nghị cô gọi lại cho anh ngay khi nhận được tin nhắn. Có lẽ năm tin sau là nhắn sau khi đã gọi cho cô mà không được. Cô chưa bao giờ thấy anh kiên nhẫn như vậy, trước giờ toàn cô chủ động nhắn tin cho anh, toàn những tin nhắn vớ vẩn không chủ đề, anh cũng chỉ ừ ờ cho qua chuyện, lâu lâu vui cũng có chêm vào vài câu chọc ghẹo. Nhưng bình thường anh sẽ chẳng chủ động nhắn tin tán dóc rồi hỏi cô có giận rồi gì không đâu, chắc lúc đó anh đang vui, nhưng xem khẩu khí lúc này nghe điện thoại chắc là chả vui về gì nữa. Cô có cảm giác mình vừa gây ra tội lỗi tày trời. Trán đổ xuống một giọt mồ hôi to như hạt lựu. Hức!

Cô bấm số anh gọi lại, anh không bắt máy, cô nhắn tin, anh không trả lời. Xong rồi. Lần này xong thật rồi. Người như anh cực kì khó dỗ. Anh khinh thường cái trò giận dỗi trẻ con, nhưng người như anh mà giận lên rồi, cô chỉ có thể giơ mặt chịu trận thôi. Chuyến này về tới Sài Gòn không biết có còn toàn thân không nữa.

Dù sao thì sự cũng đã rồi, đành vậy, đi ngủ lấy lại sức mai đối phó với anh sau. *chaiyo*. Tinh thần lạc quan giấu trúc được phát huy tối đa.

.....

Sương giá giăng xuống cả một đêm, sáng sớm Đà Lạt chìm trong màn sương mờ ảo, cái lạnh tràn vào từng ngõ ngách, cô kéo chiếc chăn bông lên tận cổ, cả người cuộn tròn như một con sâu nằm trong kén, nhưng hai bàn chân vẫn còn cảm thấy lạnh buốt. Trong mơ cô như được quay về thời niên thiếu, quay về phố núi thân thương, quay về cái ngày mưa rét buốt hôm ấy. Nhớ đôi bàn chân ai áp vào chân cô, cảm nhận nhiệt độ cơ thể anh truyền qua da thịt, không chỉ xua đi cái lạnh buốt nơi gan bàn chân, mà còn sưởi ấm trái tim

non nớt. Để đến khi đôi chân ai rời đi, đôi tay ai nắm tay người khác, cảm giác lạnh lẽo tràn ngập khoang ngực, nước mắt hòa cùng mưa.

“La la lá la la la...”

“Um. Alo?”

“Mở cửa.”

“Hửm?”

“Ra mở cửa cho anh.”

“... ” Anh? Anh nào?!

“Nhanh lên.” Giọng điệu hơi thiếu kiên nhẫn.

Cạch. Điện thoại rớt xuống đất. Cô nhảy phắt xuống giường, lao ra giật phăng chốt cửa.

Không thể tin vào mắt mình, cô đưa tay dụi mắt, ai da, dạo này lại lên độ nữa, chắc phải đi đo lại mắt thôi, dù có không đeo kính thì cũng không thể đến mức nhìn ai cũng ra anh được hết chứ.

“Nhìn kỹ chưa?” Ai da, không lẽ mắt mờ tai cũng lảng luôn rồi, giọng này rất giống anh nha.

Trong khi CPU của cô vẫn đang còn xử lý thông tin xem đây là mơ hay tỉnh, đã có một cánh tay mạnh mẽ xách cô ném thẳng lên giường. Anh đứng sừng sững ở chân giường như một ngọn núi nhỏ, mắt lạnh nhìn cô.

“Giờ thì nói xem.”

“Nói gì?”

“Tại sao ở đây? Tại sao không trả lời điện thoại? Tại sao không báo anh?”

“... ”

“Hửm?” Đầu mày nhú lại.

“Ha... ha... ha.” Cười gượng.

“Hửm?” Đầu mày ai đó càng nhú chặt.

Anh có biết là nhìn anh lúc này dữ lắm không hả? Nước mắt rơi lộp bộp, dột cả còi lòng. Cô đứng dậy, choàng hai tay lên cổ anh, đu lên người anh như một con gấu túi, ghé sát môi vào tai anh thủ thỉ:

“Em xin lỗi.”

“Em có lỗi gì sao?”

“Là tại em hết, anh lạnh quá, đi ngủ, sáng em giải thích, được không?” Giọng ngọt nhất có thể. Lúc này chỉ có thể dùng mỹ nhân kế để đánh lạc hướng đối thủ. Đối với anh là không thể cãi bướng, chỉ có thể dụ dỗ, mọi chuyện để sau rồi hãy phân tích đúng sai. Lúc này anh đang giận, làm rộn lên chỉ khiến mình thiệt thòi thôi. Cô thầm nghĩ, tự trấn an bản thân, cũng tự đề cao sức hấp dẫn của chính mình.

“Được.” Nói rồi ôm cô lên giường nằm ngủ.

Anh đi cả đêm, nghe điện thoại của cô xong liền đi luôn, không hành lý, không quần áo, lúc nhìn thấy cô tâm trạng mới bình ổn lại được một chút, lúc này mới bị cái mệt đánh ập xuống, cả người nặng như trĩ.

Cô kéo tay anh, cởi áo khoác và giày, đẩy anh nằm vào giữa giường, xong xuôi mới chui vào lòng anh nằm ngủ. Cảm thấy lồng ngực anh phập phồng, cô lại không thể ngủ lại được nữa, có anh ở đây cứ giống như vẫn còn đang mơ. Cô ngước lên nhìn khuôn mặt anh dưới ánh đèn vàng, vẫn là khuôn mặt góc cạnh quen thuộc đó, nhưng phủ lên một tầng mệt mỏi, hai mắt thâm quầng. Cô cảm thấy lòng đau nhói. Anh đã bao nhiêu ngày không ngủ rồi chứ, thức đêm hoài, đã dặn là làm đồ án cũng đừng thức đêm nhiều quá, mà chẳng lần nào anh chịu nghe cả. Không biết công việc lần này sao rồi, lại bỏ đến đây tìm cô. Chỉ tại cô mà làm anh thêm mệt. Thương. Lại đưa tay ôm anh thật chặt.

.....

Hai người ôm nhau ngủ cho tới tận trưa, cô nhắn tin báo cho chị Lan rằng mình sẽ không đi theo đoàn, cô an tâm ôm anh ngủ tiếp. Ngủ thẳng cho tới khi không thể ngủ thêm được nữa, cô mở to mắt ngắm anh, khẳng định thân thể này là thật, con người này là thật, đêm qua không phải là mơ. Chắc chắn có ai đi du lịch như cô cả, chơi thì không được bao nhiêu mà lại tranh thủ ở khách sạn nằm ngủ. Nhưng đối với cô, đi đâu không quan trọng, quan trọng là đi cùng ai. Có anh ở đây, cô vui rồi.

Cô đưa tay vuốt ve mặt anh, kéo những sợi tóc che trước trán, vuốt ngược hết về phía sau, tóc anh dựng lên, trông thật ngố. Cô lại lấy tay bẹo má anh, kéo hai cái má thành hai miếng bánh bèo, dùng môi mình gõ vào môi anh hôn chụt chụt. Anh nhăn mày, quay mặt úp vào gối, ngủ tiếp. Cô nằm lên lưng anh, cần cần tai anh không tha.

“Cậu ơi dậy đi, sắp tới rồi.”

“Bạn này ơi, dậy đi.”

“Bạn này chiếm giường của tớ lâu quá rồi nha.”

Cô cứ lằm bằm một mình, lại léo nhéo bên tai anh mãi không thôi. Anh vẫn nhắm mắt làm ngơ, dường như trong mơ có gì hấp dẫn lắm, không nở dậy.

“Anh ơi, em đói.”

“Em có biết câu cửa miệng của em là gì không?”

Ha ha ha ha, cuối cùng cũng chịu tỉnh, bỗng cô nường thật giỏi. Cô cong môi hỏi lại.

“Là gì?”

“Đồ con heo, lúc nào cũng kêu đói.”

“Ha, cho anh nói lại, làm gì có con heo nào thon thả như em.”

“Ăn hoài không mập, vô dụng.”

“Do anh nuôi kém.”

Giấy dựa trên giường thêm ba mươi phút, cuối cùng anh với cô cũng chính tề bước ra ngoài “ăn sáng”, thực ra là ăn trưa, mà không là ăn xế mới đúng.

Anh và cô lang thang trên con đường hoa, cô vẫn theo thói quen khi không có người, ôm lấy cánh tay anh nhảy nhót. Có anh ở đây dường như Đà Lạt thêm phần lãng mạn, những cây thông thẳng tắp không còn khiến cô ngứa mắt nữa, cả những trái thông nâu nâu rớt đầy trên đất cũng khiến cô cảm thấy đáng yêu đến lạ kỳ. Cùng anh đi dạo, cùng anh ăn bánh trắng nướng, đặc sản Đà Lạt mà. Trời càng lúc càng lạnh, hai người thuê xe đi đến chợ đêm Đà Lạt, cần sắm cho anh ít đồ nữa nha. Cứ bảo em là đồ ngốc, nhưng có ai đầu óc bình thường mà đi xa người không như anh vậy chứ. Cô cũng sắm ỉnh một cái khăn len thật dài, cuộn mấy vòng quanh cổ vẫn không hết, nghĩ nghĩ lại đem quàng một nửa lên cổ anh, cái này người ta gọi là khăn tình nhân. Cô cười tít mắt.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, anh thấy lòng hơi ngứa ngứa, cảm giác như có con mèo nhỏ gơ vuốt khê cào cào, lòng hơi nhột, cũng có cảm giác thỏa mãn, ngọt ngào. Anh tháo phần khăn cô quàng ỉnh xuống, cột hai đầu khăn lại, cầm một đầu kéo, môi khê nhếch lên.

“Để anh dắt em đi.”

“...”

.....

Lúc trở về sảnh khách sạn, cô đứng phải Thành, cảm giác ngượng ngùng khó nói lên lời. Dù sao cô cũng là người phụ tình cảm của người ta, cảm giác như lợi dụng anh ấy trong lúc cô đơn để rồi có được hạnh phúc lại sẵn sàng đá văng anh ra khỏi đầu mình. Cô nhìn anh ta khê cười nhẹ.

Thành không nói gì, đưa mắt nhìn người con trai đi bên cạnh cô. Có cảm giác hơi nguy hiểm. Đúng lúc hai bên đang đưa mắt đánh giá nhau, chị Lan xuất hiện.

“Ô, ai vậy Nơ?”

Cô chưa kịp trả lời, đã nghe tiếng anh bên cạnh.

“Chào chị, tôi là anh trai Nơ.”

“A... anh trai sao!” Cũng không hẳn là một câu hỏi, nhưng có phần nghi hoặc, chị Lan đưa mắt nhìn cô, thấy sắc mặt cô không tốt lắm, lòng cũng tự hiểu có chuyện gì đó không thể nói rõ. Chị Lan cũng chỉ cười lại, nói thêm một hai câu xã giao rồi đi mất.

Cô kéo anh về phòng.

Thành vẫn đứng đó, hai tay đút túi quần, nhìn theo bóng cô, khẽ nhếch môi cười nhạt: “Là vì hấn sao?”

.....

Anh thuê thêm một phòng khách sạn, mang tiếng là anh trai cô, cũng không thể ở chung một phòng. Lúc anh đi tắm, cô nằm trên giường, mắt nhìn trần nhà, nghĩ lại những gì vừa xảy ra khi nãy.

“Tôi là anh trai.” Bốn chữ ấy lặp đi lặp lại trong đầu cô như một điệp khúc, khoảnh khắc nghe anh nói vậy, cô cảm thấy trong lòng như có thứ gì đó đang vỡ tan. Hạnh phúc đến quá nhanh khiến người ta quên đi sự thật, giữa anh và cô không được ràng buộc bằng tình yêu. Khi bắt đầu mối quan hệ này, chẳng phải cô là người đã khẳng định, rằng sẽ không ép buộc, rằng sẽ luôn tỉnh táo, cô đem trong mình hy vọng về một tình yêu, tình yêu sẽ nảy sinh giữa anh và cô thay vì đơn thuần là mối quan hệ thể xác. Anh vẫn luôn tử tế như vậy, vẫn luôn tuân thủ trò chơi, dịu dàng chăm sóc cô, cho cô mọi thứ cô muốn, trừ thứ cô mong muốn nhất - tình yêu.

Anh bước ra khỏi phòng tắm đúng lúc cô đang ngáy người trên giường, hai mắt trống rỗng, anh ghé người ngồi lên đệm, giọng trầm thấp.

“Sao vậy?”

Tầm mắt chuyển từ trần nhà sang mặt anh, tóc anh vẫn còn ướt, từng giọt từng giọt chảy xuống theo khuôn hàm cứng rắn. Cô nhào người dậy, cầm lấy khăn anh vắt trên vai, quỳ gối sau lưng anh giúp anh lau tóc.

Anh nhắm hờ mắt, thỏa mãn hưởng thụ sự dịu dàng từ cô.

Cô ghé môi vào tai anh thầm thì: “Anh trai loạn luân với em gái sao?”

Lưng anh hơi cứng lại, rồi từ từ thả lỏng.

“Em về ngủ đi.”

Cô ném chiếc khăn xuống đất, đi thẳng ra cửa, không quên sập cửa thật mạnh.

Anh nhìn chiếc khăn trên đất, khẽ thở dài một hơi.

.....

Giận dữ cả một đêm, cô ầm ỨC đưa mình vào giấc ngủ. Cô biết, bực bội với anh chỉ là vô ích. Trong chuyện này, người sai là cô. Bắt đầu mối quan hệ là cô. Đòi hỏi cũng là cô. Anh không làm gì sai cả. Nếu lúc đó để cô giới thiệu, cô cũng không nghĩ ra mối quan hệ nào để nói. Là bạn trai? Tất nhiên không phải. Chẳng lẽ lại bảo đây là người em yêu? Càng tệ. Cô đấu tranh giữa hàng ngàn ý tưởng, hàng ngàn lý do, hàng ngàn vấn đề có thể phát sinh giữa anh và cô, rồi cuộc tự đấu hàng chính mình, quyết định, mai sẽ đi xin lỗi anh. Thói quen là thứ lặp đi lặp đi mà có. Thói quen tốt khó hình thành, còn thói quen xấu lại khó bỏ. Chiều theo thói quen xấu là một dạng dễ dãi với bản thân. Cô thì luôn có thói quen xấu là dễ dàng khuất phục trước anh.

.....

Những ngày còn lại của chuyến du lịch trôi qua trong yên bình, anh vẫn giả vờ như không có gì xảy ra, tiếp tục chăm sóc cô như em gái nhỏ, cô cũng làm lơ chuyện giận dữ, giả vờ làm em gái ngoan. Dù có quá nhiều

sự giả dối để che mắt thiên hạ, nhưng đối với cô niềm vui khi được ở bên anh vẫn là sự thật. Những kỉ niệm có được trong chuyến đi này cô sẽ mãi nhớ, dù cho sau này có phải nhìn anh nắm tay người con gái khác, cô cũng có thể mỉm cười mãn nguyện vì đã có một ngày được ở bên anh. Dẫu rằng nếu ngày đó tới, chắc chắn Đà Lạt sẽ trở thành một góc ký ức khiến cô sợ hãi hơn là yêu thương.

Trong những ngày này, thỉnh thoảng cô vẫn bắt gặp ánh mắt của Thành nhìn cô. Ánh mắt đầy ảm áp, không có sự trách cứ, cũng không có sự chán ghét. Cô tự ngẫm nghĩ lại, rốt cuộc là anh ta đã để ý mình từ khi nào, tại sao tình cảm của anh ta dành cho cô có vẻ sâu đậm như vậy. Cô cũng không nghĩ ra trước đây mình có mối duyên phận nào với anh ta, dường như ngày đó trên xe là lần đầu tiên cô nhìn thấy hắn. Nghĩ lại không có kết quả. Cuối cùng cô chỉ có thể chống lại ánh mắt đó bằng nụ cười gượng gạo.

4. Chương 4

Sau kỳ nghỉ dài ngày, mọi người đi làm lại trong tâm trạng chán nản. Chị Lan dường như có chút không chịu được không khí căng thẳng, lại chủ động bày trò. Nghe bảo chị mới học được bà dì bên ngoại cách xem chỉ tay, linh nghiệm vô cùng. Mấy chị em nhanh chóng sáp vô liền. Gì chứ mấy thứ bói toán, tâm linh này, con gái luôn là sinh vật nhiệt tình hàng đầu. Cô cũng thích, nhưng vẫn cảm thấy có chút sợ hãi. Mấy thứ này, nói điều may mắn thì tốt, chứ nói điều không may lại khiến ta suy nghĩ nhiều. Thật sự rất ảnh hưởng tâm trạng. Đang định chuẩn về chỗ của mình thì bị chị Lan giật lại. Vạch lòng bàn tay cô ra không thương tiếc. Xoay ngang xoay dọc một hồi, may hết nhú rồi lại dần. Mãi một lúc sau khi cô nghĩ chị đã bỏ cuộc với bàn tay chỉ chút đường vân của cô, thì chị Lan bỗng hét toáng lên.

“Ôi, đường tình duyên của bé Nơ đâm chồi nảy lộc rồi này. Hôm nay sẽ được gặp người thương. Thích nhé. Thích nhé.”

Vừa nói vừa vung vẩy tay cô như nó là một khúc xương thừa thải. Mọi người nhìn nhìn cô, rồi lại liếc nhìn chị Lan với ánh mắt không một tia tin tưởng. Sau đó thì... đám đông giải tán.

Cô cảm thấy đau lòng ỉn, cũng cảm thấy tiếc nuối cho chị Lan. Đối với khách hàng đầu tiên đã phán ra một câu cực kỳ không đáng tin như vậy.

Cô nằm ườn trên bàn làm việc, ngắm nhìn tấm ảnh trên desktop. Là ảnh anh chụp cho cô trong những ngày ở Đà Lạt. Cô đứng đó giữa một trời hoa tulip đỏ, không hề có bóng dáng anh, nhưng là nhìn qua mắt anh mà có. Con gái luôn mong muốn trở nên xinh đẹp hơn trong mắt của người mình yêu. Cô cũng thăm ao ước, giá mà trong mắt anh khi nào cô cũng rực rỡ và tràn đầy sức sống như vậy.

Lúc cô đang còn tự kỉ ngắm ảnh của mình thì một giọng nói mang theo ý cười khẽ vang lên trên đỉnh đầu.

“Xinh, nhưng không bằng tấm ảnh đang giữ.”

Cô giật mình ngược mắt nhìn lên. Thành cúi xuống nhìn cô. Mắt chạm mắt. Anh ta vẫn giữ nụ cười ảm áp. Không có dấu hiệu nổi lòng vì cúi xuống. Cô nhìn khuôn mặt anh ta gần trong gang tấc, mắt không chớp lấy một cái. Cảm giác có gì đó không đúng, nhưng thời khắc này cô không nghĩ ra không đúng ở đâu. Hiệu ứng nào chậm của cô dường như rất biết chọn thời điểm mà phát huy ở mức độ cao nhất.

Đúng lúc gian tình đang bắn tung tóe, thì hung thần ngăn cấm tình yêu xuất hiện.

“E hèm.”

Âm thanh như tiếng sấm giữa trời quang, đánh thức cô tỉnh khỏi giấc mộng uyên ương. Mặt bỗng chốc đỏ bừng. Anh ta gần sát như vậy, chẳng phải giống như... sắp hôn cô sao? Vậy mà cô lại... lại... lại... cô tình dơ ra như thế. Lệ đổ như suối. Tự bào chữa cho chính mình. Không phải cô muốn câu dẫn anh ta đâu nha. Là do cô có sức đề kháng yếu với trai đẹp thôi. Hic. Cô quyết định thời gian tới nhất định phải cảnh giác với anh ta. Thật là nguy hiểm quá mà.

Thành nhìn khuôn mặt đỏ như sắp bỏng của cô, khẽ bật cười, bỏ lại cho cô một câu cực kì mờ ám rồi quay lưng đi mất.

“Anh thích hoa hướng dương hơn.”

Thời khắc cô vẫn còn ngẩn ngơ phân tích lời nói của Thành, thì ánh mắt sắc lẹm của sếp đã kéo cô về lại với Trái Đất thân yêu. Thật lòng, chưa bao giờ thấy sếp đáng yêu như vậy. Cảm ơn sếp đã kéo em ra khỏi bấy tình. Cảm ơn sếp đã thức tỉnh em khỏi mỹ nam kế. *Âm thầm tung hô sự anh minh của sếp*.

.....

Tan sở, lúc cô đang lục đục lấy xe, thì gặp Thành hiện ngang đứng đó.

“Đi ăn với anh nhé.”

Cảnh giác từ sự việc lúc sáng, cô giật lùi về sau một bước.

“Phì, anh có bắt cóc em đâu.” Anh ta bật cười.

Cô lại có cảm giác dễ nhỏ của mình chẳng mấy chốc mà đã thay da đổi thịt rồi, giờ thì cô mới là người bị vờn quanh.

“À, không, hôm nay em có việc rồi.”

“Vậy mai nhé.”

“Mai, mốt, kia em đều bận hết rồi.”

Anh ta im lặng, mày khẽ nhướng lên, đầy nghi ngờ.

“Hôm nay không đi ăn với anh, anh theo em về tận nhà.”

Cô trợn trắng mắt. Uy hiếp. Đây rõ ràng là uy hiếp.

“Hơ, tùy anh.”

Nói rồi cô dắt xe đi về.

.....

Lần đầu tiên gặp Thành, cô có cảm giác anh ta là một người khá thành thật, nhưng vào thời điểm này, khi anh ta đứng trước cửa nhà cô và dường như không muốn rời đi, cô lại cảm thấy khuôn mặt đang cười kia chứa không ít toan tính. Khóe môi giật giật. Có khi nào cô rước sói về nhà không đây.

Vẫn do dự trước cửa nhà.

“Em không định mời anh vào nhà một chút sao?”

“Không.” Cô thẳng thừng từ chối.

“Tại sao?” Anh ta liếc nhìn cánh cửa sau lưng cô.

“Một nam, một nữ, vô nhà làm gì?”

“Anh thấy có nhiều hơn một nam thì phải.” Mắt nhìn chăm chăm sau lưng cô.

Cảm thấy có chút không đúng, cô xoay người lại, thấy anh hiện ngang khoanh tay dựa cửa nhà mình.

Cô thở dài một hơi. Hôm nay thật là một ngày kỳ quái.

.....

Sài Gòn chỉ có hai mùa: mùa nóng và mùa nóng hơn. Nhưng cho dù có nóng thế nào đi nữa cũng không thể gây ra áp suất cao tới mức này chứ. Nhà cô như chứa tới hàng nghìn tia điện set, lửa nóng hừng hực đốt tứ phía.

Hai người đàn ông ngồi trong nhà cô lúc này, đang sử dụng ngôn ngữ của người hành tinh M để nói chuyện sao? Chỉ im lặng và lườm nhau. Cô có chút quần bách. Không hiểu tình huống lúc này là như thế nào.

“Lấy nước mời khách đi Nơ.” Anh phá vỡ sự im lặng trước. Hàm ý, anh là chủ, người kia là khách.

Cô lật đật chạy vào bếp thực thi nhiệm vụ.

Khi hai cốc nước vừa được đặt xuống trước mặt hai đối tượng được gọi là “khách” - theo sự hiểu biết của cô, âm thanh lạnh lẽo rít qua kẽ răng của anh lại vang lên bên cạnh.

“Không giới thiệu bạn với anh sao?” Lòng thầm mắng cô ngu ngốc.

Cô ngẩn ra, vẫn không có phản ứng.

Thành khẽ nhếch môi cười. Chủ động chào hỏi.

“Chào anh, tôi là Thành, đồng nghiệp của Nơ. Tôi đã gặp anh khi ở Đà Lạt.” Hàm ý, anh chỉ là anh trai mà thôi.

“A, gọi thân mật như vậy.” Lại liếc nhìn cô.

Cô vẫn đang đóng băng.

“Cả công ty đều gọi cô ấy như vậy.” Giọng Thành vẫn chứa ý cười như cũ.

Hiệp này, Thành thắng.

Sao cô có cảm giác chính cô là người đang phải hứng chịu đợt sét này vậy.

.....

Tiến Thành ra khỏi cửa, anh ta còn không quên tặng cô một nụ cười tỏa nắng giữa đêm đen.

“Mai gặp lại ở công ty nhé.”

Cô cảm thấy một luồng áp lực từ phía sau lưng. Âm thầm mắng Thành cả trăm ngàn lần, hận không thể đập một cước vào cái bản mặt như hoa của anh ta, tốt nhất là đá anh ta văng tới tận mặt trăng, vĩnh viễn không bao giờ trở về nữa.

Bực!

Tiến đi khuôn mặt gấn đầy bông kia, cô lại chào đón một khuôn mặt đầy mây. Anh vẫn mím chặt môi, nhìn cô, không nói câu nào.

Hai người cứ đứng ở cửa, mắt to trừng mắt nhỏ một hồi. Rốt cục, anh xoay người vào nhà, đóng cửa lại, như kiểu nhà này là của anh, cô là người không được tiếp đón vậy.

Ngây người trước cửa một lúc lâu. Nghĩ nghĩ lại thái độ của anh từ chiều tới giờ. Có gì đó không bình thường. Là gì nhỉ? Nếu là anh bình thường sẽ như nào nhỉ? Trong đầu chợt lóe lên. Cô đập cửa xông vào nhà. Anh đang ngồi khoanh tay xem tivi trên ghế sofa, quay lưng về phía cô, vẫn giữ nguyên bộ mặt táo bón vạn năm không đổi. Cô vòng tay ôm cổ anh từ phía lưng ghế dựa, ghé môi vào tai anh thầm thì.

“Ghen sao? Là ghen sao? Phải anh ghen không?”

Anh nhả mặt, khẽ nghiêng người qua ghế, kéo cô lật cả người nằm lên ghế sofa. Tư thế mờ ám. Cô ở dưới, anh ở trên. Môi mỏng khẽ mở, anh khẽ nhả mạnh từng chữ.

“Anh. Không. Ghen.” Rồi xoay người đứng dậy, lấy áo khoác đi về.

Cô gái nhỏ vẫn còn ngây ngô nằm trên ghế. Khóe môi vẫn còn vương nụ cười. Nói vậy là ghen. Ghen thật rồi. Anh ghen. Có phải là đã yêu cô rồi không? Lần này, có phải là đã động tâm với cô thật rồi. Nếu không anh sẽ không cư xử như vậy. Cô tự tin, lần này tự tin là anh có cảm giác với mình thật rồi. Như một người yêu thực sự, chứ không phải một người tình, hay một cô em gái.

Tối đó, có một cô gái ôm gối cười hạnh phúc, cả đêm mất ngủ.

5. Chương 5

Ghen là một nghệ thuật khi người ta biết sử dụng nó như một lợi thế. Về một mặt nào đó, đối với một số người có thần kinh cảm xúc thô, ghen lại trở thành một thảm họa khôn lường.

Tan sở, cô hí hửng nhắn tin cho anh, mưu đồ một buổi hẹn hò lãng mạn, tiện thể đỡ dành kẻ - đang - ghen là anh.

“Honey, đi ăn với em đi.”

“Không đi.” Gần như rep ngay lập tức.

“Tại sao?”

“Đi với thằng kia kia.” Lại với tốc độ sấm sét.

“Thằng nào?”

“Đồng nghiệp đó.” Ở đây dường như có mùi thuốc súng.

“Tại sao em phải đi với anh ta?”

“Thế tại sao phải đi với anh?”

Cô: Đứng hình năm giây.

Trước khi bước chân vào tình yêu đầu đời với anh, cô đã có hàng ngàn hàng vạn lần tự tưởng tượng về câu chuyện tình yêu sắc mùi công chúa của mình. Khi có một chàng trai xuất hiện với vai trò của người thứ ba, nam chính sẽ có cơ hội nhận ra giá trị thực sự của cô nàng mà anh ta vẫn luôn cho là “không ai thèm ngó”. Sau đó sẽ là chuỗi ngày ngọt ngào vì chiến dịch giành lại lãnh thổ của chàng trai. Chẳng phải khi ghen các chàng trai sẽ tỏ ra cực ngầu sau đó giữ chặt lấy cô nàng của mình với mình chứng: “Cô ấy là của tôi” đó sao? Nhưng mà sự thật thì luôn luôn phủ phàng. Và đôi khi nó không để cho con người ta kịp chuẩn bị để chống đỡ.

Cô suy nghĩ một hồi, rốt cuộc cũng nặn ra được một lý do tương đối là... có lý.

“Vì em ăn rất xấu.”

“Ồ. Cực kỳ xấu.”

Cô tức tối đập điện thoại, ôm một bụng ấm ức chà đạp anh trong tư tưởng.

Tin nhắn tới.

“Anh qua nè.”

Nhẹ như mây trôi gió thoảng, nhưng đủ sức cuốn bay mọi khó chịu trong lòng.

.....

Cô và anh hẹn nhau tại một quán đồ Nhật. Cô vốn có sở thích ăn uống, có những đêm ngồi ôm lap thần thơ một mình chỉ để ngắm hình các món ăn trên mạng, hay có hôm cùng bạn bè lê la khắp các góc phố để tìm kiếm những món ngon dân dã. Khác với cô, anh không thích ăn uống lắm, khi ăn lại cực kỳ khó tính, có cảm giác con người như anh sẽ phù hợp với những quán ăn sang trọng hơn (mặc dù anh cũng thường xuyên dẫn cô đi lang thang quán xá). Quán Nhật này anh tình cờ biết được trong một lần đi gặp khách hàng, anh cũng không để tâm gì nhiều, nhưng khi cô phát hiện ra anh đi ăn món ngon mà không báo cho cô một tiếng, cô lập tức dở trò giận dữ. Cuối cùng anh phải xuống nước, hứa sẽ dẫn cô đi cho thỏa lòng mong ước, nhưng công việc bẽ bộn khiến anh loay hoay mãi không dứt ra được, rốt cuộc cũng gần như quên mất. Mãi đến hôm nay mới có cơ hội dẫn cô đi thực hiện một lời hứa đã sắp phủ rêu phong.

Quán có không gian khá ấm áp và yên tĩnh. Mỗi bàn là một gian riêng nho nhỏ được ngăn cách hai mặt với các bàn khác qua một tấm phiên mỏng bằng giấy dán trên khung gỗ. Cô và anh chọn một bàn sát cửa sổ, cô vẫn luôn có thói quen đưa mình vào một góc nhỏ, ánh đèn vàng nhẹ chiếu lên khuôn mặt cương nghị của anh khiến cô có cảm giác vừa an toàn vừa bình thần. Tại chỗ ngồi của cô, đưa mắt qua là đã có thể thấu tóm một góc cảnh đêm thành phố, từng dòng xe đổ xuống như một dải thiên hà chậm chậm xuôi dòng, không có tiếng còi inh ỏi, không có tiếng nhạc xập xình, cảnh đêm như một bức hình động khẽ lồng vào âm thanh của một bản nhạc Nhật với giai điệu nhẹ nhàng. Cô mỉm cười mãn nguyện, đôi khi cảnh đẹp không phải vì cảnh đẹp mà bởi lòng người vẫn luôn lấp lánh hạnh phúc.

.....

Sáng thứ năm.

Mở điện thoại check mail như thường lệ, cô khẽ nhú mày, là một địa chỉ vô cùng quen thuộc, dù đã cố tình không giữ liên lạc, nhưng cuối cùng nó vẫn luôn được ghi nhớ trong trí óc cô. Đó là mail của chị. Là chị gái cô. Cũng chính là... “cô ấy”.

“Chín giờ tối mai ra sân bay đón chị.”

Đáy lòng rơi lộp bộp. Dẫu biết ngày chị trở về là không thể tránh khỏi, nhưng cô vẫn luôn hy vọng rằng chị đi lâu một chút, chỉ cần thêm một chút nữa, cho cô thời gian khiến anh trở thành của mình, cho anh thời gian để quên đi hình bóng chị. Chuyện của cô và anh vừa mới tốt đẹp được một chút, nếu chị trở về lúc này, có khi nào...

Nhiều lúc cô tự giận chính mình, tại sao mình không phải là người sinh ra trước. Nếu mình đến thế giới này trước chị một bước, liệu có phải người anh yêu sẽ là cô? Nếu người đó là cô, cô sẽ vĩnh viễn không bao giờ làm anh tổn thương, sẽ vĩnh viễn không bao giờ rời bỏ anh như chị đã làm. Nhưng nếu chỉ là nếu mà thôi. Và cô phải chấp nhận sự thật rằng cả đời này cô là người đến sau.

Người ta nói rằng, trong tình yêu vốn dĩ không quan trọng trước sau, mà ai mới là người ở lại sau cùng. Chị có thể là người anh gặp đầu tiên, là mối tình đầu tiên của anh, cũng là người anh yêu nhất. Nhưng người cuối cùng bên anh sẽ là cô. Từ ngày chị rời đi, cô tự ình một cơ hội, giành lấy anh, giữ anh ở bên mình, khiến anh nhìn thấy và chấp nhận tình cảm của cô trong thời điểm anh đau khổ nhất. Cô biết điều cô làm là không công bằng với chính bản thân mình, nhưng cô sẵn sàng đối mặt với mọi thử thách để có anh. Quá khứ đã một lần buông tay vì người anh yêu là chị, nhưng hiện tại cô sẽ không nhường nữa. Tình cảm vốn là thứ đấu tranh mà có. Cô sẽ không thua bất cứ người con gái nào, dù cho đó có là chị. Cô sẽ không từ bỏ thủ đoạn nào để giành được anh. Kể cả sử dụng sự trong sạch của chính mình.

Cô biết lúc anh yếu đuối nhất sẽ cần một chỗ dựa. Tình cảm giành được trong khoảnh khắc đó có thể không thật. Nhưng cô vẫn luôn hy vọng tới một ngày, anh sẽ không coi cô là người thay thế nữa. Anh sẽ thôi nhìn xuyên qua cô để thấy hình bóng chị. Cô tin tưởng bản thân, cũng tin tưởng anh, rằng sẽ có một ngày, thứ tình cảm nảy sinh giữa anh và cô là thứ tình yêu chân thật. Những ngày qua ở bên anh là những thời khắc ngọt ngào nhất cuộc đời cô. Có những lúc cô tưởng như đã chạm tới trái tim anh, có những lúc lại chợt nhận ra tình yêu của anh xa vời như vậy. Ranh giới giữa yêu và không yêu vốn dĩ mỏng manh như làn khói trắng, cô lạc trong sương mù, lạc trong cảm xúc của chính mình, vô vọng kiếm tìm tình yêu từ người con trai vô tình đó.

Xóa mail vừa nhận được, cô soạn cho anh một tin nhắn mới.

“Nhớ anh.”

Không có tin hồi đáp.

.....

9:10 mới có mặt ở sân bay, chưa nhìn thấy chị đã thấy một bóng lưng cực kỳ quen thuộc. Khi yêu, người ta vẫn luôn bỗng dưng trở nên nhạy cảm như thế. Giống như thứ được gọi là giác quan thứ sáu, dẫu rằng anh lẫn trong đám đông, cô vẫn có thể tìm thấy anh trong tích tắc, giống như thứ dẫn lối cho cô vốn không phải là ánh nhìn, mà là một sợi tơ vô tình, mỗi một lần nhìn thấy anh đều khiến cô cảm thấy ngời ngời hạnh phúc, nhưng phút chốc xa anh rồi bỗng thấy lòng nhói đau.

Cô nhếch môi cười nhạt, vốn dĩ không định báo cho anh, lại không nghĩ đến anh mới là người đầu tiên nhận được tin nhắn. Anh đứng đó, đưa tay nhìn đồng hồ, mày khẽ nhú lại, thi thoảng lại đưa mắt tìm kiếm một bóng hình. Cô chợt có cảm giác thất bại, hoang mang nghĩ rằng có lẽ chưa bao giờ anh quên đi hình bóng ấy, dẫu chỉ là một phút giây, một khoảnh khắc.

Rút điện thoại từ chiếc túi chéo đeo bên hông, cô gửi cho chị một tin nhắn.

“Chị, em có việc đột xuất, chị đi taxi về nha. Em xin lỗi.”

Cô quay lưng bước đi, cảm giác lạc lõng giữa dòng người hối hả.

.....

Về tới căn phòng quen thuộc, lại theo thói quen nằm trên giường và ngơ ngẩn ngắm nhìn trần nhà. Hai mắt khô khốc. Muốn khóc nhưng nước mắt lại không thể rơi một giọt nào. Cổ họng cũng đắng chát.

Vốn dĩ lúc quay lưng bước đi, cô nghĩ rằng đó là điều hiển nhiên, nhưng lúc này bỗng dưng lại có cảm giác mình đã bỏ cuộc. Trước đây cũng thế, bây giờ cũng vậy. Cô cứ tự cho rằng mình đã trưởng thành, đã không còn e ngại, đã dám đứng trước mặt anh mà bày tỏ tình cảm, nhưng hôm nay của cô đã chứng minh một điều, cô vẫn trốn chạy như trước.

Nghĩ mông lung lại khiến dạ dày quặn đau, lúc này mới nhớ tối giờ mình chưa ăn gì, cô cũng không có ý định nhúc nhích. Bình thường vào những lúc này chắc cô đã gọi điện cho anh, mè nheo anh đủ kiểu, để rồi bất đắc dĩ sẽ có người nào đó mua đồ ăn cho cô, hoặc chờ cô đi lượn gần hết Sài thành chỉ để kiếm một món mà cô có cảm giác “hơi hơi thấy thèm”. Nhưng lúc này, anh đang ở bên chị. Chẳng biết anh còn nhớ đến có một cô gái vẫn luôn chờ anh nơi này hay không.

Cô úp mặt vào gối, ráng ép mình đi vào giấc ngủ, bỏ qua dạ dày quặn đau, cũng bỏ qua trái tim đầy vết xước. Có vẻ ngủ một giấc, sẽ quên cái đói, sáng mở mắt dậy, lại thấy tất cả chỉ là một giấc mơ.

Chìm nổi trong những giấc mộng mơ hồ, cô bị cái đau đánh úp, tỉnh dậy lúc giữa đêm, cảm giác toàn thân lạnh toát, trán đổ mồ hôi thành giọt. Cô co người thành một đoàn trong chăn, tay ôm bụng thật chặt. Đến rồi a. Lần này thật là đau. Trước đây cô không có thói quen ăn uống đều đặn, lúc thích có thể ăn thật nhiều, có những lúc vì lười lại nhịn đói. Thói quen xấu lại nhanh chóng thành tật, bệnh đau dạ dày của cô không phải mới bị, nay lại càng nặng thêm. Cô lặn qua lộn lại trên giường, tìm tìm một tư thế thoải mái nhất, hy vọng sẽ làm giảm bớt đau đớn nhưng càng lúc lại càng đau hơn, có cảm giác như hàng ngàn cây kim đâm loạn khắp dạ dày, trán đổ mồ hôi lạnh, đau đến không thở nổi, miệng khê phát ra tiếng rên nho nhỏ. Nước mắt không biết từ đâu lại chảy dàn dụa, ướt đầm một mảng gối. Lúc này, cô cảm thấy tủ thân hơn bao giờ hết.

Đêm dài mau chóng qua đi, cô nặng nề chìm vào giấc ngủ.

.....

Đến khi bóng nắng đã gay gắt chiếu thẳng vào giữa căn phòng nhỏ, cô mới khê cửa mình tỉnh dậy. Mũi ngửi thấy một mùi thơm nhẹ quẩn quít. Cô nặng nề nhắc mình ngồi dậy ra bếp.

“Chị?”

Chị buộc tóc cao, đeo tạp dề màu hồng phấn, khê quay lại nhìn cô mỉm cười.

“Ừ.”

Chị vẫn như thế, lúc nào cũng xinh đẹp và dịu dàng.

“Dậy rồi sao, chị đang định mang cháo vào. Bị ốm sao không gọi chị về. Nhìn mặt mũi tái nhợt thấy ghê.”

Cô khê mím môi, đưa mắt nhìn xuống nền nhà, mở miệng định nói rồi lại chần chừ, mãi mới nặn ra được một câu hoàn chỉnh, cũng không liên quan đến câu chuyện chị đang nhắc đến.

“Anh... đưa chị về à?”

Mặc dù không nói rõ tên, nhưng trong suy nghĩ của hai người tự nhiên đều đồng nhất, như thể trên thế giới này chỉ có duy nhất một “anh” như vậy, và “anh” trong lời nói của cô lúc nào cũng có thể hiểu là người đó. Chị quay người nhìn nồi cháo đang sôi trên bếp, giọng vẫn đều đều, như kể một câu chuyện mà nhân vật chính vốn không phải là chị.

“Ừm, hôm qua Kỳ ra đón, định về luôn, mà mấy đứa bạn cấp ba lại kéo đi nhậu, cũng mới về thôi.”

Chị múc một tô cháo nhỏ, đặt lên bàn, dùng thìa đảo quanh cho nguội bớt. Chị nói qua loa và lạnh nhạt, như thể không muốn nhắc đến anh trong câu chuyện của mình. Cô thầm nghĩ, là vì không còn liên quan gì đến nhau nữa, hay là vì vẫn nhớ mãi không quên, nên mỗi lần nhắc đến tên anh lại như rạch thêm một vết xước vào quá khứ mãi không thể lành lại. Chị và anh giống nhau. Giống từ cách suy nghĩ tới cách hành xử. Giống nhau cả cái cách mà họ coi cô như một đứa nhỏ không hiểu chuyện, luôn cần được che chở bảo bọc.

Chuyện tình cảm của chị, chị chưa từng nhắc tới trước mặt cô. Cũng như cái cách mà anh lẩn tránh cô khi nhắc về chuyện quá khứ của họ. Kể từ khi chị đi vào năm năm trước, cuộc sống của chị bên đó thế nào chị không nhắc đến, rốt cuộc chị đã yêu người khác chưa? Rốt cuộc chị có sống vui vẻ? Cô mỉm cười chua chát, rốt cuộc họ nghĩ gì cô không thể hiểu, trong quá khứ của họ, vốn là chuyện hai người, không hề có chỗ cho kẻ thứ ba như cô chen chân vào. Nhưng hiện tại, hiện tại mới là quan trọng nhất. Nhưng liệu hiện tại này có còn chỗ cho cô chen lấn hay không?

“Lại đau dạ dày phải không? Lớn rồi mà sao không biết lo gì vậy? Ăn uống cho đều đặn chứ, vậy sao có sức khỏe đi làm.”

Cô không nói gì. Chỉ cảm thấy trong lòng lẩn lộn nhiều cảm xúc. Có yêu có giận. Giận chị là vì ích kỉ của cô trong chuyện tình yêu, giận chị vì đã từng khiến anh đau lòng như thế. Nhưng dù gì cũng là tình cảm máu mủ. Chị có thể đối xử không công bằng với người khác, nhưng với gia đình chị luôn thiên vị. Đối với cô, càng chưa từng bạc bẽo. Nói đi cũng phải nói lại, nếu chị không bỏ rơi anh ngày đó, liệu cô còn có cơ hội được ở bên anh như ngày hôm nay? Nhưng trong suy nghĩ của cô, vẫn có góc nào đó không chịu chấp nhận. Cô không muốn thừa nhận rằng người chị giới thiệu của cô, lại chính là tình địch lớn nhất.

.....

Sống một mình quá lâu khiến cô gần như quên mất cảm giác có một gia đình là như thế nào. Đã lâu rồi chị không về, lần gần nhất cũng là ba năm trước, chị về ăn tết cùng cô cũng chỉ được ba bốn ngày rồi đi ngay. Lần này, chị đã ở nhà lâu hơn một tuần. Hiếm có cơ hội chị em được ở gần nhau như vậy, về tới nhà có người đợi cửa, được ăn những món ăn chị nấu, sự sệt cũng có người quan tâm, cảm giác thật sự là một gia đình. Trước đây vẫn thường có anh lui tới, nhưng cảm giác đó hoàn toàn khác nhau. Một bên là tình yêu đôi lứa, một bên là tình cảm gia đình. Máu mủ ruột già luôn là thứ khó dứt bỏ, là chốn quay về ọi tâm hồn yếu đuối lúc cần được nghỉ ngơi, đối với cô, chị chính là chỗ dựa an toàn và ấm áp nhất. Thật sự sâu trong lòng cô vẫn luôn nhớ chị, chị luôn đem lại cho người ta cảm giác an tâm và thoải mái khi ở cùng, cô luôn mong chị có thể ở lâu hơn một chút.

Tuy nhiên, lần này có vẻ chị về quá lâu rồi.

Cô khẽ nhíu mày suy nghĩ. Từ khi chị trở về cô đã có cảm giác là lạ. Chị còn có công việc bên đó, không thể nói bỏ là bỏ được. Vậy mà lần này chị về lâu như vậy, cũng không thấy nhắc tới việc muốn đi. Lần về này cũng quá đột ngột, chỉ là một tin báo trước, không kế hoạch, không bàn bạc. Mới đầu cô cũng chỉ nghĩ chị hứng chí nhất thời muốn về thăm cô, nhưng nhìn thái độ của chị những ngày gần đây khiến cô càng nghi ngờ có chuyện không đúng.

Chị thuộc kiểu người trầm ổn, mọi chuyện luôn xử lý thỏa đáng. Chuyện nên làm luôn làm tốt, chuyện không cần làm cũng luôn sắp xếp đúng mực, nhưng dạo gần đây chị hay lơ đãng. Có hôm chị nấu cơm quên bật nút, lại có hôm cô đi làm về, thấy chị ngồi bần thần dựa vai vào cửa kính, nhìn xa xăm đâu đó, không để ý đến việc có người vào nhà. Mãi đến khi cô khẽ gọi, chị mới giật mình quay lại mỉm cười. Nụ cười nhợt nhạt, không sức sống.

Dạo này chị cũng bắt đầu đặt mua tạp chí, người ta gửi về nhà từng quyển từng quyển xếp thành chồng. Mới đầu cô cũng không quan tâm nhiều, cứ nghĩ chị nhàm chán nên kiếm thứ giết thời gian, nhưng có hôm lơ đãng đụng phải cô mới thấy những tạp chí đó đều là tạp chí về gia đình. Thỉnh thoảng lại thấy chị lên lút coi một mục nào đó, thấy cô lại gần chị lại lật giấu đi trang đó, giả vờ đóng tạp chí đi tắm. Cô tò mò mở ra xem thì thấy một tấm ảnh áo cưới. Cô thoáng bần thần. Lẽ nào, chị định... kết hôn sao?

Suy nghĩ đó khiến lòng bàn tay cô lạnh toát. Hai chữ “Kết hôn” như một tảng đá đè nặng ngực cô. Nếu chị muốn kết hôn, đối tượng có thể là ai chứ? Chị về đây là vì người đó ở đây sao? Nếu người đó ở đây, liệu có phải là... anh? Trong đầu cô lẩn quẩn hàng ngàn ý tưởng, nhưng trong bộ não nhỏ bé đó dường như không thể nghĩ ra một điều gì mới mẻ hơn cả, mọi suy nghĩ đều tập trung về anh và chị, như thể trên thế giới này chỉ có mình anh là đàn ông để chị có thể cưới vậy.

Từ hôm chị về tới nay, trừ ngày đầu anh ra đón chị, một tuần này dường như anh không xuất hiện nữa. Giữa anh và chị không có mối liên hệ gì khiến cô thoáng cảm thấy an tâm, mặc dù rất nhớ anh, muốn gặp anh thật nhiều, nhưng có chị ở đây, không gặp nhau vẫn tốt hơn. Trong lòng cô vẫn còn đang đấu tranh về việc có nên cho chị biết về chuyện giữa anh với cô. Cô như cô nhóc ôm món đồ chơi yêu thích, nâng niu

giữ gìn cẩn thận, đến một ngày bỗng có người khác đến giành lại, nói cho cô biết rằng món đồ chơi đó vốn không thuộc về cô. Cái cảm giác hụt hẫng đó dường như không thể bù đắp. Vốn dĩ không có từ đầu sẽ không cảm thấy tiếc nuối, nhưng có rồi và mất đi lại là cảm giác khiến người ta phải day dứt biết chừng nào. Người đã từng nếm trải cảm giác hạnh phúc sẽ không dễ dàng để buông tha cho hạnh phúc khó khăn lắm mới có thể giành lại được.

Tình cảm giữa anh và cô vẫn còn là một cuộn tơ rối chưa tìm thấy đích. Cô mới chỉ tìm thấy đầu mối hạnh phúc, vẫn đang lặn mò trong mớ bòng bong để tìm được hướng đi, tin chị trở về lại như một nút thắt mãi không thể gỡ được. Cảm giác nghẹn khuất nơi cổ họng, như một gáo nước lạnh tạt vào người đang cảm, tê buốt tâm can. Cô biết rõ chuyện của chị và anh đã kết thúc từ lâu, anh là người độc thân, cô là một gái tốt, hai người đến với nhau vốn là chuyện rất thường tình, nhưng... phải chăng cô đã làm điều gì có lỗi với chị?

Những ngày qua cô vẫn luôn thầm cảm thấy may mắn vì chị không nhận ra điều gì bất thường giữa anh và cô. Chị cũng không hỏi han gì về chuyện tình cảm của cô hiện tại, cô cũng không chủ động nhắc đến. Cô có cảm giác anh sẽ không đồng ý nói ra mối quan hệ này, mà thực sự thì mối quan hệ đó cũng chẳng phải dễ dàng gì để gọi tên cả. Nhất là khi chuyện đó có liên quan đến em gái của người yêu cũ. Cô đấu tranh giữa cảm giác tội lỗi và mong muốn được công nhận. Rốt cuộc nên làm thế nào mới phải? Cho chị biết về tình cảm của cô dành cho anh, hay che giấu sự việc đến cùng? Trong lòng tồn tại quá nhiều gút mắc. Cô lo sợ rằng nếu cô không nói ra họ sẽ một lần nói lại tình xưa, nhưng nói ra rồi, nếu chị còn yêu, cô sẽ là kẻ phản bội. Cô cảm thấy thật nực cười. Lại có người muốn hoàn mỹ được đôi đường, trốn tránh liệu có phải là cách dài lâu?

Đắn đo suy nghĩ, rốt cục rút ra kết luận: Chỉ có người buộc chuông mới có cách để gỡ chuông.

Sau khi ăn tối, cô và chị cùng ngồi trên ghế sofa, tivi đang chiếu một bộ phim tình cảm, nội dung không có mấy thú vị, cô quyết định thăm dò từng bước.

“Công việc của chị bên đó sao rồi?”

“Ừm?” Chị đang ăn trái cây, mắt vẫn dõi theo màn hình, dường như không mấy để tâm tới câu hỏi của cô.

“Dạo này đang được nghỉ phép dài ngày sao?”

Chị khẽ quay sang nhìn cô, miệng cười lộ ra một lúm đồng tiền bên má phải.

“Chê chị phiền. Muốn đuổi chị rồi sao?”

“Không có. Tại thấy lần này chị nghỉ lâu.” Cô vội vàng giải thích.

“Ừ, chị nghỉ việc rồi.”

“Gi? Nghỉ việc á? Sao nghỉ?” Cô gần như hét lên.

Chị lại cười.

“Chán thì nghỉ thôi, có gì đâu mà ngạc nhiên ghê vậy?”

Tuy không hay liên lạc với chị, nhưng cô biết, từ ngày chị ra nước ngoài, chị đã phải cố gắng bao nhiêu để được nhận học bổng vào một trường danh giá, lại dành biết bao nhiêu nỗ lực mới có thể được giữ lại trường. Nếu không phải có chuyện gì cực kỳ quan trọng, chị nhất định sẽ không bỏ lỡ thành quả của năm năm phấn đấu một cách dễ dàng như vậy.

Cô khẽ mím môi, chuyện này thực sự nghiêm trọng hơn những gì cô có thể suy đoán.

Có lẽ cô nên thăm dò thêm thông tin từ phía anh. Mặc dù nói rằng hai người không còn liên hệ, nhưng chẳng phải ngày chị về, anh vẫn nắm rõ thông tin đó sao. Cô khẽ nhếch môi cười nhợt nhạt.

Tối lên facebook, thấy tài khoản của anh hiện lên chấm xanh, cô gửi cho anh một tin nhắn.

“Chị có nói gì với anh không?”

“Nói gì?” Trả lời ngay lập tức.

“Không nói gì thật à?”

“Nói gì mới được chứ? Khùng.”

“Kiểu như khen em xinh hơn hồi xưa chẳng hạn.”

“À, thế thì chả nói gì cả.”

“Chị bảo anh càng ngày càng xấu đấy.”

“Chị mà bảo hay là mày bảo.”

“Em bảo, he he.”

“Vớ vẩn, ngủ sớm đi.”

“Dạ. Anh ngủ ngon. “

“xxx is typing... ”

Mãi không thấy gửi.

Sau đó thấy chấm xanh biến mất.

Cô bấm số gọi cho anh.

“Sao bấm gì lại không gửi cho em hả?”

“Có bấm gì đâu.”

“Xạo, em thấy rõ ràng nha.”

“Không có gì thật mà. Em ngủ đi.”

“Không ngủ, anh không nói rõ ràng em sẽ không ngủ, anh không chúc em ngủ ngon em cũng không ngủ, không hôn em em càng không ngủ.”

“Khùng, ngoan đi ngủ đi.”

“VẬY HÔN EM ĐI.”

“Hôn cái điện thoại à? Con khùng này, mà không ngủ bữa sau anh không dẫn mày đi ăn nữa.”

“Được rồi, được rồi, em ngủ đây, he he, anh ngủ ngon nha. Chụt.”

Nói rồi cúp máy, cô vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, môi cong lên hạnh phúc. Có lẽ anh không biết gì thật. Có lẽ cô nên tin thực sự giữa anh và chị không còn mối quan hệ gì nữa, hiện tại họ đơn thuần chỉ là bạn bè, là những người đã từng dành cho nhau một hồi ức đẹp. Nghĩ vậy lại khiến lòng nhẹ bẫng, đem cả nụ hôn dành cho anh vào giấc mộng, lên hôn anh thật nhiều... trong mơ.

Cô vẫn hồn nhiên không biết rằng cuộc hội thoại này giờ của cô và anh đã lọt vào tai một người đang ôm gối đứng sững trước cửa phòng cô.

6. Chương 6

Đạo này cô hay để ý chị hơn trước, những biểu hiện kỳ lạ của chị ngày càng nhiều hơn. Thịnh thoảng còn tỏ ra hoảng hốt, hay lén lút làm gì đó trong nhà vệ sinh, có lúc lại tỏ ra lạnh nhạt. Dường như có việc giấu cô nên trông chị lúc nào cũng có vẻ không được bình tĩnh. Hôm nay lúc cô về nhà cũng không có cơm như thường lệ, cô dẫu môi nhìn chị oán trách. Chị nằm dài trên ghế sofa, tay bấm điều khiển chọn kênh liên tục, chị bảo hôm nay chị mệt, không thể nấu, cũng không muốn ăn. Thấy chị có vẻ nhợt nhạt thiếu sức sống, cô đoán chắc là chị cả ngày ở nhà sinh buồn chán, nhất quyết kéo chị ra ngoài đi ăn nhà hàng. Chị cũng miễn cưỡng đi theo. Cô dẫn chị đến một quán hải sản mà cô rất thích. Cô và anh cũng thường xuyên cùng nhau đi ăn tại quán này. Lúc người ta dọn món lên, trông sắc mặt chị càng lúc càng tệ, thậm chí còn bịt miệng chạy vào nhà vệ sinh. Cô nôn nóng chạy theo, vỗ vỗ lưng cho chị. Rốt cuộc vẫn chưa hiểu được là có chuyện gì.

“Chị bị sao vậy?” Môi cô trắng bệch, cũng bị dọa theo.

“Không sao. Ra trước đi, tí chị ra.” Chị xua tay đẩy cô ra ngoài.

“Chị bị ngộ độc gì sao? Trưa nay ở nhà ăn gì vậy? Đau chỗ nào nữa không? Em đưa chị đi khám.”

“Đã bảo không sao mà.” Chị hất cánh tay cô ra, quát lên.

Cánh tay đang vỗ lưng cho chị chợt cứng đờ trong không trung, cô sững người nhìn chị, mắt mở to không chớp một lần. Chị chưa từng cáu giận với cô như thế. Trong ký ức của cô, chị lúc nào cũng là người dịu dàng, hiểu chuyện. Có cáu giận, làm ồn cũng là cô làm. Chị lúc nào cũng mỉm cười nhẹ nhàng, hoặc trầm lặng không nói. Lần đầu. Đây là lần đầu tiên chị nổi cáu với cô. Lần đầu tiên cô nghe chị lớn tiếng. Cô thậm chí chưa chat, có lẽ xa nhau quá lâu, tình cảm cũng dần trở nên phai nhạt, cô không còn là cô của trước đây, chị cũng không còn là người chị dịu dàng trong ký ức. Chị không cần cô quan tâm. Được. Cô sẽ tìm người có thể quan tâm chị đến cho chị gặp. Nghĩ vậy cô phất tay quay lưng đi thẳng.

Chị cũng nhận ra vừa rồi mình lỡ lời, thấy cô quay lưng định đi, chị đưa tay giữ tay cô lại. Nhưng cánh tay yếu ớt không đủ lực để níu kéo, cuối cùng khoe môi cũng chỉ có thể thốt ra một tiếng thảm thì.

“Chị xin lỗi.”

.....

“Alo?”

“Anh tới nhà hàng A đi, chị đang ở đây, bị ốm hay sao đó mà em bảo đi bệnh viện không chịu đi, anh qua dẫn chị đi đi.”

“Ừ, chờ anh.”

Không hỏi thêm một câu, đã vội vã tắt máy chạy đến ngay. Hóa ra vị trí của chị trong lòng anh vẫn luôn quan trọng như vậy.

Cô ngồi im lặng trên ghế, mi mắt khẽ cúp xuống, im lặng như một pho tượng, không nghĩ gì được nữa, cũng chẳng còn tâm trạng mà suy nghĩ gì nữa.

Lúc chị đi ra, cô vẫn giữ nguyên tư thế như vậy, sắc mặt lạnh tanh không biểu cảm. Chị nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, khẽ đặt tay lên tay cô, đang định mở miệng nói lời xin lỗi thì bị cô cướp lời.

“Anh đang tới đó, anh bảo chờ chị đi bệnh viện.”

Sắc mặt chị lại tái xanh, dường như quên mất những lời định nói, vội vã hỏi lại.

“Kỳ tới sao? Em gọi sao?”

Cô ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt chị.

“Còn có ai khác sao? Em không thể để chị như vậy được, cũng không mang chị đi khám được, tất nhiên phải mời người có trọng lượng tới rước chị đi rồi.”

Cô chăm chọc. Cô vẫn luôn như thế, tính tình trẻ con, hay giận dỗi, hay suy nghĩ, nhưng ít khi để bụng chuyện gì, miệng lưỡi độc địa nhưng lòng dạ lại không xấu. Cô cũng chỉ là lo lắng cho chị, nhưng kết quả những lời quan tâm thốt ra khỏi miệng thành biến thành lời lẽ châm chọc khó nghe.

Chị khẽ nhúu mày, cúp mắt xuống, vẻ mặt khó xử.

Nhìn khuôn mặt thiếu sức sống của chị, cô không thể đoán được rốt cuộc chị đang nghĩ gì, là vì chị đang ốm, hay vì chị ngại gặp anh. Trước đến nay, cô chưa từng là người giỏi đoán tâm ý người khác.

.....

Anh đưa chị vào khám, lúc nhận kết quả cũng là anh và chị vào nghe, cô ngồi ở ngoài hành lang đợi hai người. Mùi thuốc khử trùng của bệnh viện xộc vào mũi, khiến cô có cảm giác căng thẳng. Cô sợ bệnh viện, sợ đau, sợ mất mát, sợ chia ly. Có cả tỷ thứ trên đời này khiến cô cảm thấy sợ hãi. Hiện tại, ở nơi này có hai con người khiến cô không thể an tâm một phút giây. Sợ mất đi chị, cũng sợ chị cướp đi anh. Khoảnh khắc anh dìu chị đi trước, cô lảo đảo bước sau lưng lại khơi dậy trong cô những hình ảnh vốn đã dần phai mờ trong quá khứ. Nhớ lại những ngày cùng nhau đi học, là họ cùng nhau tới trường, cùng nhau học một

lớp, còn cô mãi vẫn là kẻ theo đuôi. Là định mệnh đã an bài số phận, vị trí của cô mãi mãi chỉ là bước sau lưng họ mà thôi.

.....

Sau ngày hôm đó, anh lại thường xuyên xuất hiện ở nhà cô như cũ, nhưng không phải để gặp cô mà là để chăm sóc cho chị. Cô có hỏi chị bị gì nhưng cả hai người đều không nói. Chị vẫn cười nhẹ nhàng nói chị không sao, chỉ là chút đau dạ dày, kèm thêm mất vị giác ăn uống. Nhưng đôi khi cô thấy sâu trong mắt chị là nỗi buồn hiu hắt, có đôi lúc ở một mình lại thấy chị mỉm cười hạnh phúc. Anh vẫn âm thầm chăm sóc cho chị, thỉnh thoảng trao cho chị những ánh mắt như là đau lòng, như là tiếc nuối. Cô bị đảo lộn trong mơ thức mắc, không xác định được phương hướng, lạc lõng trong chính căn nhà của mình. Nhìn hai người ở bên nhau, hòa hợp, hiểu ý. Cảm giác mình bị gạt ra khỏi thế giới này, giữa hai người có chung một bí mật, mình chỉ là người thừa thãi. Cô lại bắt đầu trốn tránh, lại giấu mình trong cái mai rùa thủy tinh dễ vỡ. Cô sợ nếu chạm vào bức màn bí mật ấy, người đau khổ sẽ là cô. Chị bằng cứ tự lừa dối bản thân, tự khiến mắt điếc, tai mờ, có lẽ sẽ níu giữ được hai người thêm một lúc nữa.

Một buổi chiều chóng vánh, cô tan ca sớm hơn thường lệ, lúc đẩy cửa vào nhà thì đã thấy giày anh đặt ở cửa, cô khẽ mỉm cười nhợt nhạt, đặt thức ăn mới mua lên trên kệ bếp. Cô rón rén đi về phía phòng chị, không biết giờ này chị đã ngủ chưa? Nhẹ nhàng ghé mắt nhìn vào cánh cửa gỗ, cảnh tượng khiến cô đau đớn như đâm phải gai nhọn. Chị dựa vào ngực anh, ôm anh thật chặt, bờ vai vẫn khẽ rung. Anh tựa cằm lên đỉnh đầu chị, nhẹ nhàng vỗ về. Ánh chiều tà hắt lên ô cửa kính, cả căn phòng ngập trong ánh sáng vàng cam ấm áp. Không gian ấy cũng lại như một bức tranh sơn dầu, hình khối hài hòa, sắc màu dịu nhẹ, quện vào nhau như một tổng thể thống nhất, không có chỗ dư thừa, không có một vị trí nào cho cô tồn tại.

Cô cắn chặt môi, hai hàng nước mắt lăn dài trên má.

.....

Những ngày này trôi qua thực sự khó khăn, cô vẫn tiếp tục đi làm, vẫn tiếp tục lơ đãng ngày tháng, nhìn anh ở bên chăm sóc chị như một điều hiển nhiên, lòng vẫn thầm mong chị sẽ luôn khỏe mạnh, còn anh sẽ luôn yêu mình.

Chớp mắt cũng qua một tháng. Sống cùng nhau trong một căn nhà khiến cô cảm thấy bức bối khó thở, nhưng cho đến khi biết được tình trạng của chị là thế nào, cô không thể bỏ đi được. Cảm giác mất mát được cô chôn giấu thật kỹ, không để cho anh biết, cũng không nói với chị một câu. Dạo này trông chị tươi tỉnh hơn, cũng có vẻ ăn uống lại được, sắc mặt lại thêm hồng hào, người cũng có chút mập ra. Cô thầm mừng cho chị, cũng thầm đau lòng ỉn. Có lẽ đã đến lúc mình thực sự cần phải rút lui.

Thời gian này cô cũng ít nói chuyện với anh, anh vừa phải lo công việc, lại vừa chăm sóc cho chị, thời gian ăn ngủ cũng không có nhiều. Nhìn anh ngày càng tiêu tụy lại khiến cô thêm đau lòng, chị cũng có vẻ để ý đến ánh mắt cô nhìn anh mỗi khi anh dựa ghế sofa ngủ thiếp đi. Cô thì lại lảng tránh ánh mắt đánh giá của chị.

Chuyện gì đến cũng phải đến, nhân lúc anh đi ra ngoài gặp khách hàng, chị kéo cô ngồi xuống ghế nói chuyện. Chị ngập ngừng một hồi, như thể không biết bắt đầu từ đâu. Cô chợt bật cười, cảm thấy chị lúc này có chút không giống hình tượng thực nữ thanh cao trước đây, cuối cùng đành mở miệng phá vỡ im lặng.

“Chị có gì muốn nói với em sao?”

“Ừm, thật ra, chị biết là không phù hợp, chuyện này chị có thể hỏi Kỳ, nhưng Kỳ có vẻ không muốn nói, nên chị đành phải hỏi em.”

Cô không nói gì, mắt nhìn đầu ngón chân đang ngo ngoáy, cô sẽ chờ chị mở lời, chờ chị nói hết những gì trong lòng còn đang khuất tất.

“Thật ra... em với Kỳ có quan hệ gì vậy?”

Cô nghiêng đầu nhìn chị, khóe môi hơi câu lên một nụ cười.

“Chị nghĩ là quan hệ gì?”

Chị hơi mím môi, quan sát sắc mặt cô, sau đó chậm rãi nói tiếp.

“Chị không rõ nên mới muốn hai người khẳng định.”

“Anh không nói sao?” Cô cười chua chát, lại cúi xuống nhìn chân mình.

Chị khẽ ngáp ngừng.

“Không.”

“Vậy là không có gì rồi, chỉ là anh em bình thường thôi, chị không có ở đây thì anh ấy chăm sóc em thay chị, cũng không có gì đặc biệt.” Nói xong lại cười. Cô cũng không rõ là cười tự giễu, hay cười đau xót. Nhưng chắc chắn kiểu cười này của cô rất khó coi, nên cô vẫn tiếp tục cúi đầu, không cho chị nhìn thấy trông mắt đã long lanh hoe đỏ.

Cô nghe tiếng chị khẽ thở phào, không biết có phải là vì cảm thấy nhẹ lòng khi nghe câu trả lời của cô hay không.

“Vậy tốt rồi.”

Cô vụt đứng dậy. Tốt rồi? Cái gì gọi là tốt, là không có em thì hai người sẽ dễ dàng trở về bên nhau hơn sao? Là không có em thì sẽ không còn chướng ngại sao? Cô cảm thấy trái tim bị bóp nghẹt, không thể thở, cũng không muốn thở chung bầu không khí với những con người này thêm nữa.

“Em hơi mệt, mấy nay thiếu ngủ quá, lát chị với anh cứ ăn trước, em đi ngủ, lát em ăn sau.”

“Ừ, em ngủ đi.” Chị cười nhìn theo bóng lưng cô khuất dần sau cánh cửa. Nếu cô chậm lại thêm một phút, hoặc giả cô ngoảnh đầu nhìn chị một lần, có lẽ sẽ thấy được kiểu cười của chị vốn không phải là vui mừng, không phải là nhẹ nhõm, mà mang theo phần chua xót, bất đắc dĩ.

“Xin lỗi. Cho chị mượn Kỳ thêm chút nữa.”

Đêm nay không phải chỉ một người đau.

Cô cuộn mình trong chăn, răng cắn chặt, ráng kìm nén những tiếng nức nở trong họng, nước mắt ướt đầm cả mảng gối. Hạnh phúc của cô, anh của cô, lần này là tự tay cô trao anh về cho chị. Sẽ không bao giờ có cơ hội được ở bên anh một lần nữa. Ôm anh không thể. Yêu anh càng không thể. Đau như xé nát tim gan.

.....

Anh đứng giữa lễ đường, quần tây, vest đen lịch lãm, trên môi vẫn còn vương nét cười hạnh phúc. Dáng lưng thật thẳng, mắt lấp lánh hướng về phía cửa, như là đợi chờ, trông mong. Cô nhẹ nhàng kéo làn váy trắng, tầm mắt nhìn thẳng, không rời dáng anh lấy một giây, những bước chân như nhảy nhót theo điệu nhạc, gót giày nện trên thảm, từng bước từng bước ghim chặt lòng người, lại từng bước từng bước tới gần anh hơn. Nắm lấy bàn tay đeo găng trắng, đặt vào đôi bàn tay đó một đôi tay khác, cũng găng trắng có ren.

Bật tỉnh dậy từ giấc mơ ngập màu trắng xóa. Sóng lưng lạnh toát. Bên tai vẫn còn văng vẳng giai điệu của bài hát “A thousand years”, cô với tay tắt điện thoại, tìm cách chặn những âm thanh đang không ngừng nhảy nhót trong đầu mình, cảm thấy miệng lưỡi đắng chát.

Cô đã có hàng tỷ lần mơ về một đám cưới, nơi đó có anh, có cô. Nhưng không bao giờ cô là nữ chính. Khuôn mặt cô dẫu mờ nhạt, có thể sẽ là bất cứ một người con gái nào cô đã từng gặp, hoặc một ai đó mà cô chưa từng quen. Có lẽ trong tiềm thức của cô từ lâu đã chấp nhận, đến bên anh là điều khó khăn nhất mà cô có thể làm từ khi bước chân vào thế giới này, khó đến mức gần như không thể. Trong giấc mơ, cô có thể ôm anh, hôn anh, nhưng không bao giờ cùng anh tuyên thệ lời hẹn ước. Luôn có một người con gái khác, xinh đẹp hơn, hạnh phúc hơn, thay cô nói lời yêu anh. Cô vẫn mãi là người đứng bên cạnh đó, mỉm cười chúc phúc, là chúc từ tận đáy lòng, chúc từ sâu thẳm trái tim. Nhưng mà, đời thực, liệu cô có đủ cao thượng để thật sự chúc phúc cho họ hay không?

Anh và chị sắp làm đám cưới.

Mọi việc đến nhanh hơn cô tưởng. Chỉ cách nửa tháng từ sau khi chị hỏi cô câu hỏi đó, hai người đã vội vã làm đám cưới. Chị bận rộn chuẩn bị thiệp và hoa. Có đôi lúc cùng chị viết thiệp, tên chị như một mũi nhọn đâm vào tim cô. Thanh Diệp, lá xanh mỏng manh nhưng không hề yếu đuối. Chị có đầy đủ tổ chất

của một người vợ đảm đang, có sự khôn khéo cần thiết để gây dựng một gia đình hạnh phúc. Thanh Nam, một cái tên nam tính không thích hợp ột cô gái nhỏ. Lúc còn bé, cô rất ghét tên của mình, cô cũng không rõ lúc ba mẹ đặt tên cho cô, họ đã nghĩ những gì. Nhiều lúc cô thầm nghĩ, phải chăng mình không phải là điều mà họ mong muốn. Thứ ba mẹ cô cần là một cậu nhóc nghịch ngợm, khỏe khoắn. Thế mà cuối cùng, thứ họ chào đón đến thế giới này, lại là một cô nhóc suốt ngày ốm đau bệnh tật. Tuổi thơ trong ký ức của cô là những ngày hai mẹ con cùng ôm nhau nằm trong trạm xá. Vậy đó, chỉ khác nhau một chữ, là khác nhau cả một đời. Đầu bút khẽ di di trên giấy, giá mà bên cạnh tên anh, có thể là chữ “Nam” thay vì chữ “Diệp”. Cô khẽ cười chua chát.

Anh cũng không một lời giải thích, thỉnh thoảng lại thấy anh né tránh ánh nhìn từ cô. Là cô ảo tưởng hay thật sự anh đang cảm thấy tội lỗi với mình. Cô không biết, cũng không muốn biết. Cô đang bận rộn với việc chuẩn bị đám cưới cho hai người, cô gói ghém trái tim đã vỡ tan thành từng mảnh của mình, chôn giấu tình yêu của mình ở nơi góc khuất, cô sẽ giả như tình yêu đó chưa từng tồn tại, giả như sẽ chưa từng biết anh là ai, giả như anh đã thực sự trở thành anh rể. Như một bức tranh sứt sẹo không liền nét, nhưng đủ sức để cô chống chọi trước ánh nhìn của anh.

Sau đám cưới này, cô sẽ đi. Sẽ vĩnh viễn không để bản thân phải thấy anh hạnh phúc với người khác. Cô thà làm oán nữ, thà nguyên rửa anh cả đời không được hạnh phúc, cũng không muốn ngày ngày giả nhân giả nghĩa làm bộ mặt cao thượng. Cô chán ghét hạnh phúc của anh, nhưng không đủ can đảm để đánh vỡ hạnh phúc của chị. Cứ coi như lần cuối, tự tay trao anh đi nguyên vẹn, tự tay gắn chặt cuộc đời của hai người cô yêu thương nhất.

Cô bắt đầu cuộc sống của một xác chết. Là một xác chết di động, vẫn biết nói, vẫn biết cười, nhưng đôi khi trong nụ cười lại lộ ra vài phần mệt mỏi. Ngày ngày vẫn đi làm nhưng không thể tập trung thêm được, công việc dần xuống, cô lại hay có những sai sót ngớ ngẩn, sếp trách mắng, đồng nghiệp xì xào. Chị Lan cũng hay nhắc nhở cô, nhưng những lời nhắc nhở đó lại như gió thoảng bên tai, cô nghe, cô biết, nhưng chẳng điều gì có thể lọt vào tai cô lúc này được nữa. Thành vẫn lặng lẽ dõi theo cô như một cái bóng. Những ngày cô không muốn trở về nhà, đều là Thành ở bên cô an ủi. Nói là an ủi, nhưng không một lời hỏi han, không một lời quở trách. Chỉ đơn giản như là hai người bạn ngồi cùng nhau nơi quán ăn. Thành chăm chú ngắm nhìn cô ăn ngấu nghiến như hận không thể một lúc ăn hết toàn bộ thức ăn trên thế giới này. Có lúc nhìn cô đến quên cả việc ăn phần của mình. Cô cũng không kiêng dè, không giữ hình tượng. Có một người ở bên lúc này là điều khiến cô cảm thấy an lòng nhất. Cô sợ cô đơn, sợ cả những lúc ngược đầu lên không có ai bên cạnh, không có ai để bầu vút. Lúc này cô cần một điểm tựa. Là bạn, không quá vồn vã, cũng không quá lạnh nhạt. Thành đã chứng minh mình là một kẻ xuất sắc hiểu lòng người.

.....

Ngày cưới gần kề, cô càng thêm quay cuồng với công việc. Áp lực tứ phía khiến cô gần như gục ngã. Mỗi ngày thức dậy cô đều âm thầm nhắc nhở bản thân: “Ráng thêm một ngày nữa, một ngày nữa thôi.” Rồi tất cả sẽ chỉ còn là quá khứ.

Mọi việc từ thiệp mời tới áo cưới đều là do cô chuẩn bị, riết rồi cô cũng không phân biệt nổi đây là đám cưới của cô hay của họ. Anh vẫn đang bận rộn với công việc của mình, gần như không mấy xuất hiện trong những ngày này. Nhưng điều kỳ lạ là vắng anh chị cũng không có vẻ buồn, vẫn lạnh nhạt chuẩn bị mọi thứ, giống như đám cưới này vốn chỉ thuộc về riêng chị. Cô không thấy hai người tranh cãi, cũng không thấy hai người tình cảm, mọi chuyện cứ diễn ra theo quỹ đạo đã vạch sẵn như một điều hiển nhiên phải thế. Có lẽ là vì có cô chần giữa nên hai người cũng ngại thể hiện tình yêu. Cô thầm thở phào nhẹ nhõm, vậy cũng tốt, không gặp anh khiến cô bớt cô đau lòng được thêm một chút.

Chị cũng không quan tâm quá nhiều tới áo cưới như những cô dâu khác, chỉ có cô vẫn ngày ngày chạy đôn chạy đáo sửa áo cưới cho chị. Trước đây chị rất gầy, nhưng dạo gần đây chị có vẻ phổng phao ra, vòng eo cũng không còn thon gọn như trước. Ban đầu cô vốn chọn cho chị kiểu váy bó sát, xòe đuôi cá, nhưng khi xem qua kiểu dáng, chị lắc đầu từ chối. Xem hết cả quyển catalog dày kín những kiểu váy áo thịnh hành nhất, chị lại chọn inìh một bộ đơn giản, nhẹ nhàng, song lại chọn cho cô một bộ phù dâu lộng lẫy. Cô bắt cười trách chị.

“Chị chọn vậy người ta nhầm em thành cô dâu thì biết làm sao?”

Chị nhìn cô cười dịu dàng.

“Vây cũng được.”

Cô không biết “cũng được” trong ý chị là thế nào, cũng như không hiểu được ý nghĩa nụ cười của chị, nhưng sự dịu dàng này cô không gánh nổi, cũng không dám gánh cho chị.

Lần đầu tiên Thành gặp chị là lúc cô cùng chị đi lấy váy cưới. Khoảnh khắc chị bước ra từ sau tấm rèm, cô thoáng thấy Thành sững người. Cô bật cười khiêu khích.

“Thế nào? Vừa gặp đã yêu sao? Nhưng hoa này có chủ rồi. Rừng vẫn còn nhiều hoa, đừng phá hoại hạnh phúc của chị em nhé.”

“Sao vậy được chứ. Chỉ là hai người giống nhau quá thôi.”

“Thật sự giống lắm sao?” Cô cười như không cười nói. Nếu đã giống như vậy, tại sao cần phải có hai người? Nếu đã giống như vậy, lẽ nào chỉ có thể làm người thay thế? Bản gốc trở về, bản sao liền hết giá trị?

“Ừ, mới nhìn sẽ nhầm hai người, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy khác.”

“Khác như nào? Em đẹp hơn hay chị đẹp hơn.” Cô nhìn Thành cười ranh mãnh.

“Đều đẹp, chỉ là đôi lúc nhìn em giàu sức sống hơn thôi.” Thành cười rạng rỡ, như kiểu khen cô là điều anh có thể làm cả đời không chán.

“Tất nhiên rồi, em trẻ hơn chị em mà.” Nói rồi bật cười ha ha.

Nghe tiếng cười của cô, chị cũng vui vẻ góp lời.

“Là chê chị già thiếu sức sống sao?”

Thành ngượng nghịu gãi đầu không thể giải thích.

Cô cũng mời Thành đến đám cưới của anh và chị, những ngày qua là Thành đã giúp cô thật nhiều. Thành vẫn vui vẻ chấp nhận mọi lời đề nghị từ cô. Thành còn hơn hử đề nghị sẽ nhảy cùng cô trong tiệc cưới, cô nhẹ nhàng mỉm cười đồng ý. Nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Thành, khiến cô không nỡ đánh vỡ những ảo tưởng mong manh của anh. Cô muốn cảm ơn Thành lần cuối, cũng là lời tạm biệt dành ột người bạn mà sau này có lẽ cô sẽ không bao giờ quên được.

.....

Ngày cưới.

Cuối cùng thì giấc mộng của cô đã thành hiện thực. Hôm nay là ngày cô nắm tay chị cùng bước trên lễ đường, đặt bàn tay nhỏ nhắn của chị vào đôi bàn tay to lớn ấm áp của anh. Đôi bàn tay mà trước đây cô vẫn vuốt ve cầm nắm, giờ lại thuộc về một người phụ nữ khác. Nhưng trao chị cho anh hay để anh thuộc về chị vẫn khiến cô an tâm hơn là một người khác. “Nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài”. Mặc dù lòng vẫn đau đớn nhưng vẫn hy vọng mình đã làm đúng. Cô cũng chỉ có thể chịu đựng đến vậy. Để họ nắm tay nhau, cô đã làm hết bổn phận của mình.

Không muốn ở đây thêm một phút giây nào nữa. Không muốn nghe những lời thề thốt yêu thương. Cô lặng lẽ về phía sau khán phòng, những mệt mỏi tích tụ đã lâu khiến cô không còn sức chống đỡ, trước mắt tối đen, cô gục ngã.

Cô được đưa vào bệnh viện, mùi thuốc khử trùng quen thuộc kéo cô trở về với hiện thực. Trên người vẫn đang mặc bộ váy phù dâu chị chọn, tay cầm đầy kim truyến. Cô đảo mắt một vòng, thấy Thành ngồi bên cạnh, vẫn nhìn cô chăm chú, không cười cũng không hỏi.

Cô kéo khõe môi khô nứt, vụn vẹo thành một nụ cười.

“Em ngủ lâu chưa?”

“Tầm nửa tiếng thôi.”

“Đám cưới sao rồi?”

“Anh không biết.” Ngay lúc cô té ngã, may Thành nhìn thấy nên đỡ cô, anh cũng không ở lại dự đám cưới thêm nữa mà tất tả đưa cô vào viện. Đám cưới vẫn tiếp tục, không ai chú ý thiếu mất một hai người, cũng chẳng ai chú ý tới thiếu một phù dâu.

Cô lại cười, nước tràn qua khóe mắt, chảy xuống thái dương. Thành đưa tay chặn lại, bịt mắt cô.

“Đừng khóc, trông thật xấu xí.”

Tức nước vỡ bờ, cô càng khóc dữ.

“Vẫn còn có anh mà.” Giọng nhẹ như tuyết, vững như tảng.

.....

Lúc cô tỉnh dậy lần nữa thì trời đã xế chiều, không có Thành bên cạnh, cô rút ống truyền trên tay, máu trào ngược lên ống một đoạn rồi dừng lại. Cô nhẹ nhàng đặt hai bàn chân xuống đất, cái lạnh của nền gạch hoa chạy dọc từ đầu ngón chân khiến cô tê buốt. Cô khẽ nhún nhẹ, đứng dậy dựa vào thành giường, có vẻ vì hơi đột ngột nên cô có chút chóng mặt, sợ lại té xú, cô nhắm mắt đứng im một lúc sau đó mới chậm chậm bước đi. Lúc này đám cưới chắc đã xong, nhân lúc không có ai ở đây, cô cần phải rời khỏi. Cô vẫy một chiếc taxi, trở về căn phòng quen thuộc. Đồ đạc cô đã dọn sẵn từ mấy hôm trước, chỉ chờ lúc này xách lên là có thể đi. Vé máy bay cô cũng đã đặt. Lần này ra đi, là biệt vô âm tín. Là dứt bỏ quá khứ, vứt bỏ gia đình, làm lại từ đầu. Tất cả đã qua, sẽ chỉ là một cơn ác mộng dài phải chấm dứt.

.....

Lần đầu ra sân bay, không người đưa tiễn. Sài Gòn dần thu hẹp trong tầm mắt, cuối cùng chỉ còn lại những đốm sáng nhỏ lấp lánh như vàng trên đá. Sài Gòn trong cô không phải là quê hương, nhưng là nơi cô đã gắn bó một phần tuổi trẻ, cũng là nơi cô gửi gắm yêu thương. Sài Gòn rộng lớn, có yêu có bỏ, ngoảnh mặt quay lưng ta đã lạc mất nhau rồi.

7. Chương 7

Giữa muôn ngàn điểm đến, cô dừng chân nơi biển gọi, sóng về.

Chiều xuống, phố biển trở nên nhộn nhịp. Khác với suy nghĩ của nhiều người, bỏ trốn vốn là phải tìm nơi vắng vẻ, cô lại tìm đến với thành phố du lịch đông vui nhộn nhịp. Cô không quá thích biển, cô thích núi rừng, nhưng trở về với Đà Lạt cũng như tự đưa tay cao vào những vết thương vẫn chưa lên vảy. Cô không muốn sống mãi trong những hồi ức đẹp về anh, cô trốn chạy quá khứ, đó là một phần lý do đưa cô đến với phố biển Nha Trang.

Biển xanh, cát trắng, nắng vàng. Cô bật cười thầm nghĩ. Chẳng hiểu sao ngày xưa đi chơi cùng bạn bè lại hay thích đi biển. Cả đám người loi nhoi dưới cái nắng gay gắt mùa hè, vẫn luôn hồn nhiên nở nụ cười giàu sức sống, để rồi khi trở về với phố xá thân quen, lại có chút tiếc nuối mùi muối mặn, gió nồng. Có lẽ bởi vì biển quá rộng lớn, một người thì quá cô đơn. Hết như những gì cô cảm thấy lúc này vậy.

Đối với những chuyện quá khứ, cô vờ như không có. Kể từ khi đến với phố biển, cô bắt đầu một cuộc sống mới, tương lai mới. Cô đang làm kế toán ột công ty xây dựng. Tuy không phải là một công việc có thể một bước khiến cô trở thành phú bà. Nhưng là một công việc nhàn hạ, không áp lực. Cô vẫn không thích tranh giành, cũng chưa từng đặt hy vọng thăng tiến. Chỉ cần một công việc để làm, một chút tiền đủ sống, đã khiến cô dễ dàng thỏa mãn thật nhiều.

Công ty mới có nhiều người bạn mới. Không ai biết gì về quá khứ của cô. Giữ bí mật không phải là một việc quá khó. Nhưng khiến ọi người không tò mò về bí mật của mình không phải là chuyện dễ dàng gì. Cũng có nhiều người muốn tìm hiểu về cuộc sống trước đây của cô, nhưng cô chỉ cười không nói. Lâu lâu cô lại nghe một vài tin đồn về mình. Cô thật phục những cô gái chôn vùi phòng. Đâu đâu cũng có thể bịa chuyện. Thỉnh thoảng cô trộm nghĩ, họ không đi viết tiểu thuyết quả thật là tổn thất cho nền văn học nước nhà. Có những câu chuyện nghe xong còn khiến cô bật cười khúc khích. Nào là cô là bồ nhí của sếp, sau vợ sếp đánh ghen, khiến cô phải bỏ việc. Nào là cô làm thất thoát quỹ của công ty, không đền nổi phải bỏ trốn.

Nghĩ về khuôn mặt lúc nào cũng cau có của sếp cũ, nhớ đến từng ấy năm ông ấy vẫn cùng cô song hành chiến tuyến độc thân, lại nhớ đến bạn bè đồng nghiệp ngày trước, khiến cô không khỏi nở nụ cười buồn.

Tuy có việc để làm, nhưng chung quy cuộc sống của cô vẫn khá buồn tẻ. Ngày ngày đều là điệp khúc đi làm, ra biển, về nhà, xem phim và ngủ. Nhiều lúc cô bật cười thầm nghĩ, không hiểu nổi bốn năm qua sao mình có thể sống được. Cô vẫn giữ mối quan hệ xã giao thân thiện với tất cả mọi người. Cũng có vài người muốn tiến tới với cô, nhưng cô đều từ chối. Có những lúc thật lòng mong muốn được yêu. Muốn một người có thể cùng cô xây dựng hạnh phúc. Nghĩ vẫn cứ nghĩ. Nhưng trái tim vẫn luôn khép chặt. Cô những tưởng mình đã có thể quên anh. Nhưng mỗi khi đi bên ai đó cô đều âm thầm so sánh họ. Tay không ấm bằng tay anh. Lưng không đẹp bằng lưng anh. Ở bên cạnh họ cũng không thể vui bằng sánh vai cùng anh trên một con đường.

Ai đó có nói, thời gian sẽ xóa nhòa tất cả. Nhưng trải nghiệm rồi mới thấy. Đó chỉ là lời nói tự lừa dối bản thân. Thời gian không xóa đi gì cả, nó chỉ khiến con người ta quên dần đi những chuyện đã qua. Nhưng, có lẽ, quên đi một người mình còn yêu là điều vô vọng.

Nghĩ về anh, nhớ anh, yêu anh. Là những điều cô vẫn làm để sống. Giống như hít thở, anh là không khí của cuộc đời cô.

.....

Từ ngày đến đây, cô vẫn giữ gìn một thói quen tốt. Chiều chiều tan sở cô đều ra bờ biển dạo một vòng, hít thở không khí trong lành, để gió cuốn đi những nỗi buồn man mác. Cô ngồi trên cát, tóc xỏa tung, tựa cằm ôm gối, nhìn biển rì rào vỗ sóng, người người chơi đùa trên bãi cát, cũng có người ngụp lặn trong những con sóng bạc đầu.

Hôm nay kì lạ, nhớ anh quá nhiều, nghĩ về anh quá nhiều. Cô lại thêm yêu. Xòe bàn tay ra trước mặt, vươn về phía mặt trời đang lặn phía xa xa, liệu có còn hạnh phúc nào rơi vào tay cô? Cô gục mặt xuống gối, tay giữ nguyên trong không trung, để gió lướt qua kẽ ngón.

Một thứ tròn tròn, mềm mại áp vào tay cô.

Cô giật mình ngược mắt lên nhìn, một cậu bé tầm bốn, năm tuổi đang đứng trước mặt cô, đặt bàn tay bé nhỏ của nó vào lòng bàn tay cô, đầu hơi nghiêng, miệng hơi hé, mắt tròn xoe nhìn cô chăm chú. Cô bật cười. Không phải chứ? Chẳng lẽ người tình trong mộng của cô lại là cậu nhóc tí hon này sao. Ừm, kể ra thì phi công cũng được. Nhưng mà phi công này hơi bị bé quá rồi, thua cô cả hơn hai giáp chứ chẳng đùa. Nhưng nhìn bộ dạng trắng trắng tròn tròn của thằng bé, khiến cô không thể nhịn được muốn cắn nó một phát. Ai bảo nhìn con quá ngon miệng cơ. Cô cười tí mắt.

“Nhóc, ba mẹ con đâu hả?”

“Mẹ con đi rồi. Ba con đằng kia kia.”

Thằng bé đưa ngón tay mũm mĩm chỉ về phía chênh chếch sau lưng cô. Cô ngoảnh đầu lại nhìn. Nụ cười trên môi phụt tắt trong chốc lát.

Anh đứng đó hiên ngang như hàng phi lao chắn gió. Không nói không rằng, chỉ đơn giản là nhìn cô, nhìn không chớp mắt.

Mắt cô bỗng nhòe đi, hôm nay gió biển mặn quá.

.....

Anh nhìn thấy cô. Thấy cô lẻ loi ngồi giữa biển người. Cô cố hòa mình vào đám đông nhưng không thể che giấu được sự cô đơn. Anh cứ ngẩn ngơ đứng đó nhìn cô, thấy cô ngồi im ngấm biển, rồi lại gục đầu xuống gối. Anh thật muốn lao lên giữ chặt lấy cô. Quát lên với cô. Cho cô biết những ngày qua anh đã tìm cô vất vả như thế nào. Anh đã nhớ cô ra sao. Nhưng cát biển quá chặt. Núi chân anh ở đó. Không thể bước đi. Như sợ chỉ một cử động mạnh, ảo ảnh sẽ tan vỡ như gương. Trên bãi cát sẽ không còn bóng lưng hiu quạnh của cô nữa, mà chỉ còn lại cát vàng trắng trải dưới chân.

Trong lúc anh còn đang hoang mang giữa thực tế và ảo ảnh, thằng nhóc này giờ vẫn nắm tay anh ngược đôi mắt to lên nhìn anh. Nó khề chu mỏ, nhả hai hàng lông mày nhật nhật, bộ dáng nhăn mày này đích thực

là học hỏi từ anh. Nó len lén thả tay anh ra, anh không phát hiện. Mỗi câu lên một nụ cười rạng rỡ, như một con cáo tinh ranh trộm được trứng gà, nó lon ton chân ngắn chạy về phía người con gái đang ngồi một mình phía trước.

.....

Gặp lại anh giữa muôn trùng sóng vỗ.

Biết được gặp lại anh sẽ chẳng vui vẻ gì, nhưng gặp lại anh như thế này lại khiến cô đau lòng nhiều hơn cô nghĩ. Cô quay lưng bỏ chạy. Từng bước từng bước khắp khiêng trên cát, miệng lẩm bẩm tự thôi miên chính mình.

“Không phải anh, không phải anh, nhất định không phải là anh.”

Lệ vẫn đổ hai hàng.

Cô đưa tay quệt ngang má, phủ nhận anh, cũng phủ nhận những đau lòng vì anh.

Cánh tay bị ai đó níu lại. Cô khẽ hít sâu, thở ra, rồi quay phắt lại đối diện với ánh nhìn như lửa từ anh. Được rồi, không cho cô trốn, cô sẽ không thềm trốn. Xem anh có thể làm gì được cô. Cô nghênh lên một bộ mặt ngang bướng.

Nhìn cô như sẵn sàng làm cảm tử quân, khiến anh có chút khó xử. Lời muốn nói tới miệng lại nuốt trở vào. Anh không biết phải mở lời như nào cho phải, cũng không biết nên xin lỗi cô trước, hay cứ thế mà oán trách cô bỏ rơi anh bấy nhiêu năm. Cục diện rối rắm. Không ai chủ động mở lời.

Thấy anh không có dấu hiệu muốn tranh cãi, cô âm thầm nhẹ nhõm. Mím môi, hít thở chuẩn bị tâm lý mấy lần, rốt cuộc cô mở miệng nói với anh câu đầu tiên sau bao năm xa cách.

“Chúng ta có quen biết nhau sao?”

Anh sững người. Không ngờ cô lại nói như vậy. Anh khẽ nhú mày. Đây là muốn phủ nhận mối quan hệ với anh sao. Đừng mơ. Anh không cho phép.

“Em có chắc là em không quen anh không?”

“Chắc chắn, tôi không quen anh.”

Cô giằng tay ra khỏi tay anh, cổ tay vẫn còn lưu giữ một chút hơi ấm, đáy lòng chợt hụt hẫng, như đứa nhỏ thềm kẹo bông, nhưng cô không thể yếu đuối vào lúc này được.

“Xin lỗi, tôi còn có việc, đi trước.”

Lần nữa quay lưng bước đi, cô không ngoảnh đầu nhìn lại.

Anh đứng im tại chỗ, nhìn theo bóng lưng cô khuất dần đằng xa, miệng cười như không cười.

“Đến cả kiểu tóc còn không thềm đổi, còn dám giả vờ quên anh.”

Đứa nhỏ nào đó bị hai người lớn bỏ rơi, đã tung tăng đi tìm niềm vui mới.

.....

Sáng sớm đi làm như thường lệ, tháng này công ty có hạng mục mới, đang chuẩn bị nhận thầu trọn gói từ thiết kế tới xây dựng một khách sạn gần bờ biển, ai ai cũng bận rộn. Cô cũng có công việc cần hoàn tất. Ngồi chưa ăm chỗ đã có điện thoại của sếp yêu cầu vào phòng họp. Cô thoáng chút bối rối. Không lẽ mình làm sai gì rồi. Mấy năm nay cô luôn làm việc hết sức cẩn thận, không để xảy ra sai sót, cũng không muốn tạo thị phi cho người ta nhòm ngó. Rốt cuộc đã làm chuyện gì để đến mức hôm nay bị sếp sờ gáy rồi. Cô khẽ thở dài, nhắc mình khỏi ghé tựa, xoa xoa cặp mắt còn sưng vù sau một đêm nức nở vì anh. Đứng là chạy trời không khỏi nắng mà.

Và đúng là không khỏi nắng được, thậm chí còn gặp nắng to là đằng khác. Trong phòng họp, cạnh sếp, chính là anh. Không ai khác, chính là anh đang ngồi đó, nhếch miệng nhìn cô cười. Kiểu như đang nói anh biết ngay sẽ gặp lại em mà. Khiến cô hận không thể bẹo cho cái má anh xệ ra, khiến anh không thể nhếch miệng cười đều như thế.

Cô vừa lườm anh vừa cười lấy lòng chào sếp. Sếp cũng không nói gì nhiều, hướng tay về phía anh, bắt đầu màn giới thiệu.

“Đây là anh Kỳ, người sẽ thiết kế cho dự án hotel xxx của chúng ta.”

Rồi lại đưa tay về phía cô.

“Đây là cô Thanh Nam, cô ấy là người có kinh nghiệm nhiều năm ở công ty chúng tôi, dự án này tôi giao cho cô ấy tính toán mọi chi phí cần thiết, có gì cần trao đổi anh cứ nói với cô ấy, bên tôi sẽ trợ giúp hết mức có thể. Mong rằng dự án của chúng ta sẽ thành công tốt đẹp.”

Anh đứng lên nhìn sếp nở một nụ cười thương mại, vươn cánh tay dài khỏe khoắn bắt tay sếp, rồi lại xoay về phía cô.

“Tôi cũng hi vọng là chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.”

Nhìn kiểu cười này của anh, cô thật cảm thấy không quen, chỉ muốn xé toang khuôn mặt giả tạo của anh thành trăm mảnh.

Cô nắm chặt bàn tay anh, khớp môi giật giật, tiếng rít qua kẽ răng.

“Vâng, hi vọng sẽ vui vẻ.”

Sếp lườm cô đầy ý vị. Người kia nhìn cô đầy “tình ý”.

.....

Cô không hiểu nổi. Thật sự không hiểu nổi. Anh đã có một gia đình hạnh phúc, một cậu nhóc đáng yêu, tại sao còn cứ lớn vồn trước mặt cô như trêu ngươi. Đây là muốn chọc cho cô tức chết anh mới yên lòng. Cô đã cố tình tránh xa anh, để anh có không gian riêng mà tung hoành ngang dọc, anh còn chưa đủ thỏa mãn, tìm tới tận cửa nhà cô để ép cô vào đường cùng. Mà lại còn sử dụng vũ khí bí mật có sức công phá lớn như vậy, cô thật sự không chống đỡ nổi.

“Ba đuổi con ra khỏi nhà, dì cho con ở cùng được không?”

Thằng nhóc ngược đời mắt long lanh nhìn cô đầy chờ đợi. Cô là người có trái tim mềm yếu, dễ gục ngã, nhất là trước những vật thể tròn mềm, đáng yêu. Thằng nhóc này hội tụ đủ cả. Mà theo sự thật mà nói, nó đúng là cháu cô. Con của chị cô và anh, là cháu ruột của cô. Nghĩ vậy khiến cô hơi chua xót, nhưng mà như những người có cùng dòng máu, cô chợt cảm thấy không đành lòng để thằng nhóc đứng ngoài cửa như này, đành cúi xuống ôm thằng nhóc vào nhà. Nó giẫy ra không cho cô ôm, cô ngạc nhiên nhìn nó.

“Sao vậy?”

“Chờ con lấy hành lý đã.” Chưa kịp để cô ngậm mồm, nó đã lon ton chạy ra góc cửa, sau đó nhanh nhẹn kéo theo một chiếc cặp có bánh xe màu xanh dương, lộc cộc đi thẳng vào cửa. Cô có chút đỏ khốc đỏ cười. Tạo tình huống cũng đúng có lộ liễu quá như vậy được không?

.....

Cô đang ở trong một căn nhà hai tầng trên đường Lê Hồng Phong. Thực ra đây không phải là nhà cô. Trước đây khi ở Sài Gòn, cô có quen thân với một khách hàng. Bác này là người ngoài Bắc, vì là người cùng quê nên hai bác cháu khá thân thiết, cô cũng hay qua chào hỏi. Có lần vô tình gặp lại bác ở Nha Trang, cô mới biết bác có nhà ở đây, vì con cái chuyển vô Sài Gòn lập nghiệp nên bác vào theo, căn nhà ở Nha Trang vẫn để đó, lâu lâu hai vợ chồng bác về phố biển nghỉ dưỡng, cũng gọi là có nơi đi chốn về. Biết cô định ở đây lâu dài, nên bác bảo cô về nhà bác ở, có gì trông nhà giùm bác. Ban đầu cô cũng ngại nên từ chối, nhưng bác nhiệt tình quá, cô cũng chưa có nơi ở ổn định, giá nhà ở thành phố du lịch này quả thật cô không kham nổi. Muốn mua một căn hàng hoàng chắc cả đời cô cũng không có cơ hội. Còn ở trọ thì thà rằng ở nhà bác sẽ thoải mái hơn. Tuy nói là có nhà riêng khá dễ chịu, nhưng một mình trong căn nhà lớn thế này thỉnh thoảng cũng khiến cô có chút chạnh lòng. Lâu rồi căn nhà cũng vắng tiếng nói cười. Nay lại có một thiên thần bé nhỏ ghé thăm, khiến cô yêu thích không thôi.

Hai dì cháu cùng nhau ăn kem, cùng nhau xem hoạt hình, cùng nhau đùa giỡn lăn lộn trên chiếu. Cô chợt nhận ra rằng, trong mỗi người phụ nữ đều có một người mẹ, và phần người mẹ đó trong cô đang rục rịch

trỗi dậy. Cô muốn yêu thương, chăm sóc bé, cũng muốn có một thiên thần của riêng mình. Thiên thần của cô, cũng sẽ thông minh lém lỉnh như vậy. Cũng sẽ cùng cô nói cười đùa giỡn. Hừm. Nhưng mà trước hết chắc cô nên tuyển một thiên thần lớn đã. Thiên thần bé nhỏ đâu có từ trên trời rớt xuống cho cô được chứ.

“Ồ, mà con tên gì vậy?”

Thằng bé nhìn cô đầy khinh bỉ, như kiểu lúc này cô mới nhớ đến cần hỏi tên con sao.

“Con tên Phúc. Mẹ con bảo con là hạnh phúc của mẹ. Con cũng sẽ mang đến hạnh phúc ọi người.”

“Phúc sao? Tên hay nha. Con có mang hạnh phúc tới cho dì không?”

“Có chứ, không phải con đã ở đây sao. Nhất định dì sẽ hạnh phúc.”

Cô khẽ mỉm cười. Đúng vậy, cô nhất định sẽ hạnh phúc.

“Con hôn dì một cái, dì sẽ hạnh phúc liền nè.”

Thằng bé bĩu môi.

“Bố con bảo không được hôn con gái bừa bãi, sẽ phải chịu trách nhiệm.”

Cô bật cười thích thú, thằng nhóc này nói cái gì vậy nè. Mà hình như có gì đó không đúng.

“Sao lúc con gọi ba, lúc con gọi bố vậy. Phải gọi một cái thôi chứ.”

“Dì ngốc quá, ba là ba, bố là bố chứ.”

Thằng nhóc nhìn cô, bảo cô ngốc, điệu bộ y như anh mỗi lúc chê cô ngốc, cô khùng. Cô vò đầu thằng bé, được lắm, tí tuổi đầu, dám chọc tức cô rồi. Cô gãi nhẹ vào eo thằng bé, nó cười khanh khách, tiếng cười tràn ngập căn phòng.

.....

Sáng thức dậy, thấy thằng bé nằm bên cạnh, cô có chút ngẩn người.

Não bộ có vẻ vẫn chưa hoạt động lại sau một giấc ngủ dài. Sáng mở mắt dậy đã thấy có một cục thịt tròn mềm nằm ngay bên cạnh. Cảm giác này thật khó để diễn tả. Sao nhỉ, giống như là... an tâm. Đang còn vướng bận suy nghĩ, thì thấy thằng nhóc rục rịch ngồi dậy. Mặt nó xị một đồng, mắt vẫn còn nhắm, ngồi im không động đậy. Một phút sau nhoài người trượt xuống giường, lon ton đi về phía nhà vệ sinh.

“Dì lấy bàn chải đánh răng cho con với.” Giọng nói non nớt vang lên từ trong nhà tắm.

Cô vẫn chưa hoàn hồn, thằng nhóc này khá thật. Ngày bé bằng tuổi nó, ngày nào cô cũng ngủ nướng, lại còn lười đánh răng, có bao giờ chủ động được như nó đâu.

“Dì ơi?”

Cô giật mình lao xuống giường.

Sau khi chỉnh trang hàng hoàng, một lớn một nhỏ đứng giữa nhà nhìn nhau.

Phải làm sao bây giờ? Bây giờ cô phải đi làm, chẳng lẽ để thằng nhóc ở nhà một mình. Cô đành quay qua nghiêm túc hỏi ý kiến nó.

“Nhóc, con có đi học không?”

“Có ạ.”

“Học ở đâu con biết không, dì đưa con đi.”

“Con cũng không biết, hôm nay là buổi đầu tiên.” Nó ngược đôi mắt long lanh nhìn cô đầy vô tội.

Cô đỡ khóc đỡ cười, lên công ty hỏi anh vậy.

Vừa bước chân ra khỏi cửa, đã thấy anh đứng trước cổng, nhìn cô cười cười.

Thằng nhóc nhanh chân chạy ra mở cổng, đu vào chân anh.

“Ba dẫn con đi học.”

“Ừ.” Anh nhìn nó cười đầy sủng nịch.

Cô mỉm cười nhìn cảnh cha con hòa thuận, cả nhà vui vẻ, cảm thấy trong lòng như có sóng ngầm đang vỗ.

Đưa thằng nhóc tới trường, anh và cô cùng tới công ty. Đứng trong cùng thang máy, quay mặt ra cửa, cô cúi đầu hỏi anh.

“Chị đâu rồi?”

Anh nhìn cô qua khước mắt, môi hơi cong lên.

“Đi rồi.”

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

“Về Mỹ.” Anh che giấu nụ cười, lạnh lùng nói tiếp.

Cô trợn mắt nhìn anh, lần này thật sự là ngạc nhiên quá thể. Chị trở về chỉ để cười anh, cho anh một đứa nhỏ, rồi lại trở lại Mỹ. Chị có phải là quá mức vô tình rồi không?

Anh mỉm cười nhìn cô đầy tính toán. Phần này, là anh đòi nợ, rồi anh sẽ đòi hết những gì cô nợ anh bốn năm qua. Anh sẽ không cho phép cô chạy trốn một lần nữa. Gặp lại lần này, xem như duyên phận, anh không buông tay, cô có chạy đằng trời.

8. Chương 8

Thằng bé mất tích.

Cô nhận được tin khi đang chuẩn bị tan sở. Chiều như thường lệ anh đến trường đón thằng nhóc về nhà cô, nhưng tìm mãi không thấy nó đâu cả. Anh nghĩ cô đến đón nó về nên gọi cho cô hỏi thử. Cuối cùng mới biết cả hai người đều chưa gặp thằng bé. Rốt cuộc nó đi đâu? Thằng bé mới chỉ vài tuổi, không thể tự biết đường về nhà. Ngày cô mới đến thành phố này, tự lò dò đi bộ ra biển, cũng đã bị lạc ở ngã sáu tới hơn hai tiếng đồng hồ, chứ đừng nói tới thằng bé. Cô bắt đầu hoảng loạn, không lẽ nó bị bắt cóc rồi? Đạo này thời thế loạn lạc, trên tivi báo đài vẫn thường xuyên đưa tin mất tích. Trong đầu luẩn quẩn nhiều ý nghĩ tiêu cực, cô bấu chặt tay vào tay ga, cố gắng giữ im bình tĩnh. Hóa ra cảm giác không thấy người thân của mình ở bên cạnh lại đáng sợ như vậy. Lúc này cô mới chợt nghĩ đến cảm xúc của anh và chị. Lúc cô biến mất, họ có lẽ đã hoang mang tới mức nào.

Cô đến trường thằng bé. Chưa bao giờ cô cảm thấy thành phố này lớn đến như vậy. Quãng đường cô đi cũng chưa bao giờ lâu đến như vậy. Lao vào phòng học, cô thấy anh quay lưng về phía cửa, vẫn là bóng lưng cao lớn đó, nhưng không hiểu sao cô lại cảm nhận được sự bất lực từ anh, bờ vai khẽ rung rung, cô hiểu gánh nặng mà anh đang phải gánh, cũng hiểu nỗi lo mà anh đang đè nén, như thể tâm tư hai người đã hòa thành một. Cô bước lại gần. Anh đang hỏi thăm cô giáo về lần cuối nhìn thấy thằng bé. Cô giáo cũng có vẻ không bình tĩnh, hai bàn tay đan chặt vào nhau khẽ run nhẹ, giọng nói còn mang theo tiếng nức nở. Lúc này cô mới biết hóa ra đây là cô giáo tập sự. Cô ấy cũng mới chỉ bắt đầu đi làm được một vài tuần. Vào giờ tan học như thường lệ vẫn có chút hỗn loạn, lúc cô ấy khoác áo ột bé rồi dắt bé ra gặp ba mẹ thì không thể tập trung quan sát những bé khác. Cô ấy cũng không nhận ra gì bất thường cho đến khi anh đến tìm thằng bé. Trước khi tới đây, cô có chút bức bối trong người về sự vô tâm của những cô bảo mẫu này, nhưng lúc nhìn thấy cô gái nhỏ nhắn đó cũng đang trong cơn hoảng loạn, cô lại có chút thấu hiểu. Cô kéo tay anh, nhẹ giọng nói.

“Mình cùng đi tìm.”

Anh không nói gì, cũng chỉ là trao cho cô một ánh nhìn hiểu rõ.

Hai người chia ra đi hai hướng. Từ lúc biết tin tới giờ cũng đã được hơn 30 phút. Thằng bé còn nhỏ, sẽ không đủ sức để đi xa. Nếu chỉ là đi lạc, hai người vẫn còn có cơ hội đuổi theo kịp. Còn nếu không tìm được, có lẽ... Cô không dám nghĩ tiếp. Chỉ nhất nhất trước mắt lao đi tìm.

Cô chạy quanh khu trường học, không bỏ qua dù chỉ là một con hẻm nhỏ. Gặp ai cô cũng hỏi. Thằng bé lanh lợi đáng yêu như vậy, gặp ai cũng sẽ chú ý tới, nhất là khi thấy nó đi một mình. Nghĩ vậy khiến cô có thêm chút động lực. Trong đầu cô trống rỗng, hiện tại chỉ có một suy nghĩ là đi tìm. Mỗi lần thấy mấy đứa nhóc chơi đùa quanh đó, cô đều chăm chú tìm kiếm, biết đâu sẽ thấy chóp mũ nho nhỏ màu xanh dương mà thằng nhóc vẫn luôn đội.

Chạy quanh một hồi khiến chân cô mún nhũn ra. Không tìm thấy. Vẫn là không tìm thấy. Trống ngực đập liên hồi, cổ họng nghẹn lại, không thể thở được, nước mắt bỗng trào ra, cô cứ thế đứng giữa đường khóc nức lên như một đứa trẻ. Mọi người có vẻ tò mò vì bỗng nhiên có một cô gái đứng giữa đường òa khóc như vậy. Nhiều người bắt đầu tiến lại gần hỏi thăm, còn có vài người nước ngoài tò mò chỉ chỗ. Nếu như là bình thường chắc cô sẽ xấu hổ muốn chết, cảm giác chẳng khác gì thú trong vườn cho người ta nhìn ngó. Nhưng thực tế lúc này cô đang hoảng loạn, chỉ biết rằng không tìm thấy thằng bé, sẽ không bao giờ nhìn thấy thiên thần đó cười với cô. Nó còn nợ cô một hạnh phúc, hạnh phúc mà ngày nào nó còn hứa sẽ đem đến cho cô. Cô cứ thế khóc, tiếng khóc hòa cùng tiếng nức khiến cổ họng nghẹn lại, tiếng nói không thể phát ra tròn trĩnh, nhưng là cô đang nói với nó: “Dì vẫn chưa nhận được, vẫn chưa nhận được mà.”

Lúc anh tìm đến thì chỉ thấy một đám đông tụ tập bên lề đường. Tim anh đánh thịch một cái, chỉ lo có điều gì không lành. Anh rẽ đám đông, chen vào giữa, trong lòng thầm cầu nguyện sẽ không phải là người anh quen. Nhưng khi nhìn thấy cô đứng đó khóc, nước mắt nước mũi tèm lem, anh có chút đỡ khóc đỡ cười. Đi tìm một đứa nhóc chưa đủ, bây giờ lại thêm một đứa nhóc chỉ biết khóc nhè.

“Xin lỗi, cho tôi qua, tôi quen cô ấy.”

Anh len vào giữa đám đông, ôm cô vào lòng, che khuất đi khuôn mặt cô bằng lồng ngực ấm áp, bàn tay khẽ vỗ nhẹ vào lưng cô. Cô cảm thấy an ổn, cũng dần dần ngừng khóc, đám đông cũng tản dần ra. Lúc nào thì một cái đầu màu xanh nho nhỏ chen vào.

“Ồ, dì với ba làm gì vậy?”

Tiếng nói như chuông ngân, gõ vào lòng cô và anh. Hai người quay phắt lại, mắt trừng lớn.

Thằng nhóc đứng đó, tay cầm kem ốc quế, còn vừa hỏi vừa tranh thủ liếm một cái, vẻ mặt cực kỳ thỏa mãn.

Cô có chút muốn phát điên lên, lúc này hình tượng gì đó đều không cần giữ nữa. Cô lao vào ngực anh gào khóc một trận thỏa mãn.

Mười phút sau.

Trong quán cà phê nho nhỏ nằm trong một con hẻm gần đó.

Thằng bé ngồi đối diện với cô và anh, hai tay nghiêm túc đặt trên gối, mở cặp mắt to long lanh nhìn cặp mắt nhỏ của hai người đối diện. Nó có chút không yên, mắt chớp liên tục, như kiểu hi vọng nước mắt mau chóng chảy ra, biết đâu sẽ có người thương tình mà không tiếp tục lờn nó như vậy nữa.

Hai người lớn vẫn bất động thanh sắc. Nếu ánh mắt mà có lửa, phỏng chừng thằng bé đã thành heo sữa quay từ lâu rồi.

Cạch.

Hai ly cà phê được đặt trước mặt hai người tỏa ra làn khói mỏng, thơm ngọt ngào. Cô khẽ ngước mắt lên nhìn người phục vụ. Anh ta khẽ mỉm cười, nụ cười như gió xuân ấm áp, rồi quay lưng đi. Nhưng không phải bước đi, mà là chậm chậm đẩy xe đi. Phải, anh ta ngồi trên xe lăn.

Cô chau mày đánh cặp mắt khó hiểu về phía anh. Anh vờ như không thấy. Cô có chút ảm ức trong lòng, quay qua lấy tay che một bên miệng, nhỏ giọng hỏi thằng bé.

“Sao con lại đi theo anh ta?”

Thằng bé dẩu môi, mắt khẽ hướng xuống, phụng phịu.

“Con tưởng là bố.”

Giống như có ai đó vừa bóp đầu óc cô lại. Cô cảm thấy đầu óc ù đặc, không hiểu thằng bé nói gì. Cô khẽ nhìn qua chàng trai ngồi trên chiếc xe lăn, rồi nhìn qua anh. Tuyệt nhiên không có chút điểm chung nào cả. Hay là... thẩm mỹ của trẻ con có chút, ừm, đặc biệt. Cô khẽ liếc anh cầu cứu.

Nhìn theo ánh mắt đưa qua đưa lại của cô, anh biết cô đang thăm so sánh. Anh nhếch môi cười bí hiểm.

“Anh có nói anh là bố nó sao?”

Cô choáng váng, lần này cô thực sự là giống như rút luôn não ra rồi. Chẳng hiểu gì cả.

“Nhưng, nhưng mà, nó là con chị.”

“Không sai.”

“Nó cũng là con của anh.”

“Không sai.” Anh nheo mắt.

“Vậy chẳng phải anh đúng là bố nó sao?”

“Lần này thì sai rồi.”

“Anh không phải bố nó, anh chỉ là ba nuôi thôi.” Anh cười cười nhìn cô. Còn cô phải đón nhận sự thực kinh khủng nhất cuộc đời. Anh vẫn còn độc thân, còn người chị kết hôn và sinh con lại là một người hoàn toàn khác.

.....

Lội ngược dòng về quá khứ, bốn năm trước.

.....

Cô quyết định quá sớm, ra đi quá nhanh, không kịp cho người ta níu kéo, cũng bỏ qua mất phần sau của câu chuyện vốn dĩ cô là người nên biết đầu tiên.

Đám cưới bị phá bỏ.

Có quá nhiều chuyện bất ngờ xảy đến trong cùng một ngày. Cô dâu bỏ trốn ngay giữa buổi lễ, người cùng cô dâu chạy trốn lại là một người không thể tự mình bước đi. Thay vì ra mặt ngăn cản chuyện mất mặt, chú rể lại ra vẻ thản nhiên như mọi chuyện chắc chắn phải thế, cô dâu lại quá mức vui mừng khi người xưa xuất hiện. Chỉ có quan khách là không thể hiểu nổi rốt cuộc ở đây đang diễn là bi kịch hay hài kịch.

Chuyện xưa chưa kể còn dài, ẩn sau nó cả tấn bí mật chưa được nhắc đến. Còn anh vẫn thản nhiên cười, nụ cười mãn nguyện như đã buông bỏ được mọi gánh nặng. Chuyện phải làm cũng đã làm xong, anh cần bắt tay vun vén cho hạnh phúc của chính mình. Đến lúc này, anh mới chợt nhận ra cô đã biến mất.

Anh đảo mắt tìm kiếm, cả khán phòng rộng lớn không hề có bóng dáng cô. Anh khẽ nhíu mày. “Chắc lại đi tìm góc nào để khóc”. Anh đã thấy cô chịu đựng, những ngày qua không thấy cô nở một nụ cười thật lòng. Lúc nhìn anh nắm tay Diệp, khuôn mặt cô khó coi muốn chết. Trông như hận không thể kéo tay hai người xa ra một chút. Nhưng trong ánh mắt cô lại không có vẻ gì là ghen tị, mà là đau khổ, bất lực ột mối tình. Vốn dĩ anh định giải thích cho cô, nhưng Diệp không cho phép để lộ bí mật của cô ấy. Anh cũng đành đồng ý làm theo. Nhìn cô cứ thản nhiên, giả bộ làm bộ mặt vui vẻ để sống, anh biết cô đã đau khổ như thế nào. Nhưng cuối cùng anh chỉ có một cách trốn tránh. Ngày ngày lánh mặt cô, cũng là những ngày khiến anh không thể thở nổi. Cứ ngỡ rằng, khi mọi chuyện đã giải quyết hết, anh sẽ cho cô một lời giải thích thỏa đáng. Anh cứ đinh ninh rằng cô nhóc như cô sẽ dễ dàng chấp nhận lời xin lỗi từ anh, như hàng vạn lần trước vẫn thế. Anh khẽ bật cười. Cô ngốc của anh mãi không thể lớn.

Anh đi tìm khắp nơi. Cô vẫn bất vô âm tín. Trống ngực đập thành thịch. Lòng càng lúc càng nóng như lửa đốt. Không phải có chuyện gì xảy ra rồi chứ. Chẳng lẽ lại nghĩ quẩn? Không, không thể nào. Cô tuy ngốc nhưng sẽ không đến mức làm chuyện điên rồ như vậy. Anh chau mày suy nghĩ. Lần cuối nhìn thấy cô là khi nào nhỉ? Rồi chợt giật mình nhớ tới bóng lưng cô xiêu vẹo, lại thấy Thành đuổi theo cô. Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu anh. Hai người họ chắc chắn đang ở cùng nhau. Ý tưởng này khiến anh không vui. Cực kỳ không vui! Khi anh không ở bên cô, đã có người khác luôn theo cô từng bước. Anh tự tin rằng cô sẽ không

dễ thay đổi, nhưng đầu đó vẫn lẩn vào một ý nghĩ miên man, sợ cô sẽ xiêu lòng, sợ cô sẽ không thể kiên trì với anh đến cuối. Trái tim anh như bị ai cấu véo.

Rốt cuộc, ai mới là người mãi không thể trưởng thành?

.....

Anh gọi cho Thành. Cuộc nói chuyện giữa hai người dần ông lại không khó khăn như anh tưởng. Khi anh vừa định hỏi Thành cô ở đâu thì Thành đã cướp lời trước.

“Cô ấy ở chỗ anh sao?”

Anh khẽ nhủ mày, không lẽ anh đoán sai rồi? Hai người đó không ở cùng nhau, vậy cô đi đâu? Nhưng rõ ràng lúc đó anh nhìn thấy bóng lưng Thành đuổi theo cô cơ mà.

“Tôi tưởng cô ấy ở cùng anh.”

“Lúc này thì có, nhưng giờ thì cô ấy biến mất rồi.”

“Biến mất?”

“Phải, biến mất, không dấu vết.”

“Anh đang ở đâu?”

“Bệnh viện XXX.”

Tim anh như bị ai bóp nghẹt. Tại sao không phải nơi khác mà lại là bệnh viện? Anh cúp máy. Lao như bay ra ngoài, chặn đầu một chiếc taxi. Ba mươi phút sau có mặt tại chiếc giường mà cô từng nằm vài giờ trước, hiện tại trống rỗng, lạnh lẽo. Thành ôm tay tựa cửa, nhìn anh lăm lăm. Trong lòng có hàng vạn nghi vấn không thể giải thích được. Rốt cuộc giữa hắn và cô có mối quan hệ gì. Tại sao cô lại đau lòng tới mức vì hắn mà phải bỏ đi không một lời từ biệt. Vì một kẻ như hắn, liệu có đáng không? Những ngày qua ở bên cô, chăm sóc cô, lắng nghe cô, Thành cứ nghĩ cô đã ình cơ hội, nhưng cuối cùng thì ảo tưởng cũng như bong bóng xà phòng. Chưa chờ anh chạm vào đã vỡ tan như chưa từng tồn tại. Hóa ra cô chưa từng nhìn anh một lần. Chỉ một lời từ biệt cô còn không muốn nói. Thành khẽ cười chua chát.

Anh lật tung tấm chăn, như một con thú điên cuồng tìm kiếm, chỉ cần một dấu vết, một dấu vết duy nhất chứng minh rằng cô đã từng ở đây. Có lẽ cô sẽ để lại cho anh một lá thư. Trong lá thư đó nói rằng cô đang trốn, anh hãy đi tìm cô đi, cô vẫn đang đợi anh tìm thấy. Sau đó họ sẽ gặp nhau, tại một nơi nào đó mà cô đã cố tình chỉ hướng. Ngoảnh mặt nhìn anh cười, khẽ nói rằng: “Anh để em chờ lâu quá.”

Nhưng tất cả chỉ là ảo mộng, không một lá thư, không một lời chỉ dẫn. Chẳng lẽ cô thực sự không chờ anh được nữa. Chỉ một vài tiếng nữa thôi họ đã có thể ở bên nhau rồi. Sao cô không chờ? Sao lại đi nhanh như vậy. Ga trắng, gối trắng, vẫn còn vương mùi hương của cô. Anh trượt xuống đất, cảm thấy cả người vô lực. Như chợt nhớ tới điều gì. Anh bật dậy, đẩy Thành, lao ra cửa.

Thành hơi ngạc nhiên vì phản ứng bất chợt của anh, nhưng chợt hiểu ra có lẽ anh biết cô ở đâu, Thành vội vàng đuổi theo. Tìm kiếm mọi nơi mà cô có thể sẽ đến. Anh trở về nhà. Là nhà cô. Anh níu kéo những sợi tơ mong manh nhất. Vội vàng nhưng cẩn thận. Chỉ sợ mạnh tay một chút, manh mối đã đứt lìa. Có lẽ lúc này cô đang ở nhà, xem một bộ phim mà cô yêu thích, hoặc nấu một món ăn mà cô vẫn hứa sẽ nấu cho anh. Anh bật tung cánh cửa, lao vào phòng khách. Không có bóng người. Lần lượt tìm từng góc ngách. Cả căn nhà lạnh tanh như chưa từng có hơi người. Tủ quần áo trống rỗng. Cô đi rồi, đi thật rồi. Không một lời từ biệt.

Anh đập mạnh cánh cửa tủ khiến nó gần như muốn long ra. Thành kéo anh lại, khẽ nhăn mặt quát.

“Anh điên sao?”

Giống như kẻ liều mạng không thiết sống. Anh níu chặt lấy áo Thành gầm lên.

“Đồ khốn, mày giấu cô ấy ở đâu?”

“Giấu? Là anh giấu hay tôi giấu? Anh coi cô ấy là đồ vật do anh sở hữu sao? Là tự cô ấy bỏ đi. Là vì anh làm cô ấy phải bỏ đi. Chẳng lẽ anh không biết cô ấy đã phải chịu đựng nhiều như thế nào? Nói tôi là đồ khốn. Hừ. Buồn cười. Có chị còn cần em. Anh mới chính là đồ khốn nạn.”

Thành giằng tay anh ra khỏi áo mình. Cú hất không quá mạnh nhưng cũng đủ để anh lùi về sau mấy bước. Lời nói của Thành như một nhát búa giáng thẳng vào đầu anh. Phải. Anh mới chính là kẻ khốn nạn. Đã biết sẽ làm cô đau khổ, nhưng không thể giải thích, cũng không thể khiến cô an tâm. Những ngày qua cô sống như nào anh vỡ như không biết. Chỉ vì không thể đối diện ánh mắt oán trách của cô mà anh vô tình gạt đi tất cả. Cứ ngỡ cô sẽ chờ. Mà không thể đứng về phía cô nghĩ cho cô một chút. Anh cảm thấy thực sự bất lực. Là anh sai. Sai từ khoảnh khắc chiếm đoạt cô. Sai từ lúc đặt cô trong trái tim nhưng không thể cho cô một hạnh phúc trọn vẹn. Người ta nói đúng. Mất rồi mới thấy hạnh phúc trước đây mình có đáng quý như thế nào. Đến giờ anh cũng mới biết, cô còn quan trọng hơn cả sinh mệnh của anh.

Là lỗi của anh, trở về đi. Là lỗi của anh, cho anh một cơ hội. Là lỗi của anh, anh yêu em.

Anh gục xuống, ôm mặt không nói một lời.

9. Chương 9

Cô có chút không tin được. Chuyện quá khứ mà cô dành ra bốn năm trời để trốn tránh, vốn dĩ định chạy trốn suốt cả cuộc đời này, hóa ra chỉ là một trò đùa. Cô chỉ là một con ngốc. Chị giấu cô, anh lừa dối cô. Rốt cuộc họ coi cô là cái gì trong cuộc đời họ. Thích thì nói, vui thì làm, không cần cho cô biết, cũng không cần cô hiểu. Lẽ nào cô chỉ là ngoại truyện trong cuộc đời họ. Cô đau lòng. Còn đau hơn cả cảm giác bị anh phản bội ngày đó.

Cứ cho là như những gì anh đã giải thích. Vậy nếu chuyện ngày đó thực là do chị không thể nói. Thì chuyện hôm nay là thế nào? Anh xuất hiện trước mặt cô, lại còn dẫn theo thằng bé. Cứ mặc cô hiểu nhầm, cũng không nói cho cô biết mối quan hệ thật sự của bọn họ. Hại cô coi thường bản thân mình, hại cô đấu tranh vì trở thành kẻ thứ ba, hại cô đau lòng cho chính mình trong quá khứ.

“Được lắm.” Cô khẽ nghiêng răng ken két.

.....

Từ khi biết được sự thật từ anh, cô cũng đã nhận được câu trả lời từ phía chị. Chị hồn nhiên kể lại câu chuyện tình yêu có ngọt ngào, có trúc trắc của chị cùng chồng, đồng thời cũng nhân tiện giới thiệu anh về chính thức của cô, cũng như bố chính thức của thằng bé. Lời kể nhẹ nhàng, nhưng sau đó ẩn chứa biết bao đau khổ. Nghe hết toàn bộ câu chuyện của chị, cô mới biết trước đây mình vô tâm như thế nào, cứ lẳng lặng sống cuộc sống của mình, thì thoảng còn oán trách chị, có biết đâu chị cũng phải âm thầm gặm nhấm quá nhiều nỗi đau. Họ quen nhau ở Mỹ cũng đã được một thời gian dài. Trai tài, gái sắc thu hút nhau cũng là chuyện dễ hiểu, lần đó anh ta có việc trở về Việt Nam, vốn chỉ định về vài ngày, sau đó bỗng dưng biến mất không dấu vết. Chị đuổi theo, cuối cùng không gặp được, vô tình lại phát hiện mình đã có thai. Đến lúc này cô mới hiểu ra rằng, hóa ra trước đây chị không phải bị bệnh, chỉ là ốm nghén. Cũng không phải chị lén lút xem bài báo về áo cưới mà là bài báo dành cho bà mẹ mang thai. Chị vẫn tìm cách liên hệ với anh ta, nhưng anh ta hầu như đều lảng tránh. Nếu như là bình thường, hẳn nhiên ai cũng cho rằng anh ta là một thằng đê. Nhưng chị vẫn khẳng định cho rằng anh ta yêu mình, một cách mù quáng. Cô khẽ cười khổ. Có lẽ gene nhà cô là đại biểu cho sự cứng đầu. Cô như vậy, chị cũng như thế. Nhưng may mắn thay, sự kiên trì của chị là đúng đắn. Chị dựng lên một vở kịch, là yêu hay không yêu, đều đánh cược vào ngày cưới, đến lúc nhìn thấy anh ta ngồi trên xe lăn, chị mới hiểu tại sao anh ta lại ra đi không một lời từ biệt.

Nếu họ nói cho cô vở kịch đó dựng lên là để ép anh về hiện tại phải xuất hiện, chắc cô cũng đã vui vẻ phối hợp mà không thương tâm đến mức độ ngày đó phải biệt vô âm tín. Dù sao cô cũng nhiệt tình hoàn thành vai diễn, đâu không biết rằng mình đang là diễn viên. Thấy chị hạnh phúc mãn nguyện như hiện tại, mọi sự ảm ức trong lòng cô cũng có chút xuôi xuống. Nhưng dù có tha thứ cho chị thì cô cũng nhất quyết không chịu tha thứ cho anh. Cô không biết liệu đây có phải là phân biệt đối xử hay không. Nhưng nghĩ đến việc cô vì anh mà nhận muôn vàn tổn thương như vậy, khiến cô có chút không cam lòng. Phải biết rằng tình cảm vốn là thứ không thể đem ra để đùa giỡn. Đau đớn của cô, mất mát của cô, anh chưa từng trải qua, làm

sao có thể hiểu được? Làm sao mà bảo cô dễ dàng tha thứ cho anh được đây. Trái tim nhiệt huyết tình yêu của cô vì anh mà bùng cháy, cũng vì anh mà tắt lịm. Hiện giờ chẳng lẽ lại để anh thoải nhẹ một cái là có thể dễ dàng bùng cháy lên sao. Cô không cho phép bản thân mình dễ dãi như vậy. Cũng không cho phép anh xem thường cô như thế. Cứ thế. Có người phải chấp nhận cơn giận dữ của cô. Có người phải chịu phạt vì lỗi của mình. Có người phải đi tìm cách thổi lại ngọn lửa tình yêu vẫn còn đang nhen nhóm. Và cái người đang ôm trong mình một tá nhiệm vụ đó, lại không thể tiếp cận đối tượng để xin xỏ khoan hồng.

Anh bị cô sập cửa ngay trước mặt. Không được gặp thằng bé, chứ đừng nói gì tới gặp cô. Anh khẽ thở dài. Cách mạng gian truân, sao đường đến tim cô ngày càng trắc trở.

.....

Thằng nhóc lại tiếp tục sống cùng cô. Chỉ khác một điều là có một người bị cấm cửa. Chẳng phải có lời bài hát: “Con gái nói có là không, con gái nó không là có đó” sao? Phải rồi, con gái là sinh vật khó hiểu nhất trên thế gian này. Phải chăng thượng đế sinh ra phụ nữ là để thử thách nam giới. Cuộc sống của con người không thể quá dễ dàng được, như vậy sẽ nhàm chán. Vậy nên phụ nữ và đàn ông trên thế giới này sinh ra là để dằn vặt lẫn nhau. Yêu thương hay chán ghét vốn không dễ phân biệt. Một khắc đó người ta yêu nhau, nhưng khắc sau lại chán ghét nhau. Nhưng ai biết được, chán ghét đó là do yêu thương mà thành hay tổn thương mà có. Cô nhất nhất xác định cảm giác của mình, đè nén trái tim đang vì anh mà rục rịch yêu thương, cũng đang âm thầm bùng lửa giận. Phải khiến anh hiểu được cảm giác bị lạnh nhạt là như thế nào. Anh cũng phải nếm trải nỗi đau của cô khi tình yêu cho đi mà không có lời hồi đáp. Cô là người bụng dạ hẹp hòi, vậy nên, có thù tất báo. Trước đây mỗi giờ mỗi khắc đều mong muốn có anh. Nhưng giờ khắc này, cô bỗng thấy trái tim mình bình yên lạ. Dằn lòng lại. Giống như ngàn vạn yêu thương trước đây bỗng dừng vụt mất. Ngày ngày đi làm, ngày ngày sống, không thêm để anh trong đáy mắt. Mặc cho ai đó vẫn luôn lặng lẽ theo sau.

Cô khẽ nhếch môi cười. Nếu mà trước đây cũng thức tỉnh sớm như vậy, có lẽ đã dễ dàng điều khiển được trái tim, không để bản thân quặn đau đớn. Đạo này tư tưởng thoái mái, mặt mũi cũng tươi tắn hơn. Cô hay cười, dễ mở lòng với người khác. Cuộc sống cũng bỗng nhiên trở thành màu hồng, khắp nơi đều dễ thở. Cô không biết rằng, bất tri bất giác mình lại trở nên trẻ trung yêu đời hơn trước.

Anh lặng lẽ theo dõi cách cô làm việc, cách cô coi anh như không khí, không biết nên khóc hay nên cười. Cứ nghĩ rằng cô biết được sự thật rồi, sẽ không còn giận anh nữa, sẽ lại yêu thương anh như trước. Áo tưởng cô lại trở thành mèo nhỏ sà vào lòng anh. Nhưng anh lầm rồi. Cô bỗng nhiên lại lạnh lùng như vậy. Coi anh như không hề tồn tại nữa. Lại còn tươi cười trước mặt đồng nghiệp nam như thế. Cô có biết cô như vậy có bao nhiêu hấp dẫn không? Được lắm. Lại dám khiến anh lo lắng. Anh âm thầm suy tính, hết cách rồi, phải đánh nhanh thắng gọn, cứ để thế này anh không thể yên tâm sống nổi qua ngày.

.....

Những ngày tiếp theo là những ngày sống yên ả lặng. Anh không bám riết lấy cô. Cô cũng vui vẻ hưởng thụ cuộc sống, quẳng anh ra sau đầu, không quan tâm đến kẻ vô lương tâm đó nữa. Nhưng cô không hề biết. Cô cứ nghĩ là lòng mình đã bình lặng, chứ đâu hiểu nổi đây là sự yên lặng trước cơn bão về. Để đến khi gió bão đổ bộ, lại không kịp chống đỡ. Cứ vậy để cho gió lốc tàn phá, quên mất bản thân đã tự dằn lòng đừng quan tâm tới anh thêm nữa.

Cô thấy anh đứng với người phụ nữ khác. Lại có vui vẻ hơn hờ chọn hoa hồng. Đây là cái gì? Mấy ngày trước vẫn còn đeo bám theo cô, chỉ vài ngày sau đã ngọt ngào bên người phụ nữ khác. Cảm thấy hỏa lực dồn lên não, cô tức giận đến phát điên. Chỉ mới buông lỏng cảnh giác, liền để anh rơi vào ma trảo của người dưng. Cô có chút không cam lòng. Lại dâng lên một tầng sở hữu. Khốn kiếp. Cô không chiếm được cũng không cho phép kẻ khác được đụng vào. Bắn về phía người phụ nữ kia ánh mắt như tia lửa điện. Cô cũng không chậm chậm mà nhìn xem, người phụ nữ kia oan ức tới dường nào.

.....

Cô ôm một bụng tức giận về đến nhà, thằng bé đã an ổn ngồi trên sô – pha xem hoạt hình. Thấy khuôn mặt bị mây mù che phủ của cô, nó có chút chột dạ. Cô đặt mông ngồi phịch xuống bên cạnh nó, mắt nhìn màn hình mà như muốn ăn tươi nuốt sống. Thằng bé mấy ngày nay sống trong vui vẻ, bây giờ đột ngột thấy mặt mũi cô hình sự như vậy, nó không dám khanh khách cười như lúc nãy nữa, trong lòng âm thầm lo

lắng, có khi nào cô phát hiện ra nó ăn hết đồng bim bim hôm qua cô mới mua rồi không? Nó cúi mặt nhìn tay, thỉnh thoảng ghé mắt qua liếc trộm cô một cái, hồi hận vụn vặt vì không để dành lại một gói cho cô.

“Này nhóc, trước đây ba con ở nhà có hay gặp gỡ phụ nữ không?”

“Dạ?” Bỗng nhiên cô lên tiếng khiến thằng nhóc giật nảy mình.

Cô khẽ nhủ mày. “Dì hỏi con thôi mà, làm gì giật mình ghê vậy?”

“Gặp ai cơ dì?”

“Thì ý là mấy chị gái xinh đẹp ấy.”

Thằng bé mở mắt to tròn long lanh, nhìn cô lắc đầu vô tội.

Cô khẽ thở dài, thật ngốc mà, ngẫu nhiên lại đi bàn luận vấn đề này với một đứa nhỏ chưa hiểu chuyện.

Thằng bé lẳng lặng đánh giá thái độ của cô, rồi thấy cô dường như không đề cập gì đến bim bim, nó âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Lần sau mấy việc lén lút như này vẫn là nên hạn chế làm, hại tim, hại não lắm. Rồi như nghĩ nghĩ ra điều gì, nó mở miệng nói.

“Dì có muốn làm vợ của ba không?”

Mấy ngày nay đầu óc cô đã được thả lỏng, anh rể cô là người Hà Nội, nên ngẫu nhiên sẽ gọi “bố, mẹ”, còn anh là bố nuôi, để dễ phân biệt nên thằng bé gọi anh là ba. Hiển nhiên theo kiểu xưng hô của thằng bé, “ba nó” ở đây là chỉ anh rồi.

“Hả?” Cô tròn mắt nhìn thằng bé, lắp bắp nói: “Con, con nói gì vậy? Ai bày con nói vậy?”

“Không phải sao, hôm nay ở trường con có nghe các bạn bảo một gia đình là phải có một vợ một chồng và có thể có một vài đứa nhỏ. Như là mẹ con với bố con với con ấy. Nhưng mà ba con chỉ mới có con thôi, thiếu một người vợ.” Nó vừa nói vừa xòe mấy ngón tay múp míp ra đếm. Về mặt hiển nhiên là ba nó đang thiếu một người vợ. Cô khẽ rút nước mắt trong lòng, con nít bây giờ quá quá thông minh.

.....

Sáng hôm sau lại là một ngày đầy bất ngờ đối với cô, sáng sớm đến công ty đã thấy một giỏ hoa hồng đỏ tươi đặt trên bàn. Ban đầu cô còn tưởng ai đó để nhầm đồ lên bàn của cô, hôm qua thấy anh đi với người khác ở tiệm hoa đã thấy không vui rồi, hôm nay còn thấy hoa hồng trước mặt, trong lòng có chút cáu giận, lạnh lùng hỏi.

“Ai để nhầm đồ lên bàn em qua dọn liền đi nhé.”

Mọi người âm thầm che miệng cười khê. Có người lên tiếng trêu chọc.

“Đồ của ai còn chưa biết, không phải trên đó có thiệp sao?” Nói rồi có cười khúc khích cực mờ ám.

Cô khẽ nhăn trán, kéo tấm thiệp móc trên giỏ hoa, lật ra.

“Ngốc. Không thể chúc em ngủ ngon nên đành chúc em ngày mới vui vẻ.”

Nét chữ cứng cáp, hơi nghiêng. Đây là chữ của anh. Cái gì thuộc về anh cô đều nhớ rõ. Nếp nhăn trên trán từ từ dần ra, mặt hơi hơi nóng. Lần đầu tiên nhận được hoa từ anh, lại là trong cái tình huống này. Có chút ngại, nhưng mà vui chết đi được. Tâm trạng thăm thẳm của phụ nữ sắp già lần đầu được nhận hoa, đâu phải ai cũng có thể hiểu được. Cô ngẩn ngơ cười như một con ngốc.

Chiều về tới nhà thấy cửa đã mở sẵn, lại nghe trong nhà có tiếng lục đục, cô xô cửa xông vào nhà, liền thấy chị đang quay lưng nấu bếp, thằng bé đang ngồi chơi lego với một người đàn ông xa lạ. Cô lại sững người. Chị nghe thấy tiếng động, quay lại nhìn cô, lại cười tươi rói.

“Em về rồi hả, chị vừa nấu xong, cần đúng giờ ghê.” Nói xong lại quay lưng bắc bếp.

Khóe môi cô hơi giật giật. Đây cũng quá tự nhiên rồi. Đây có phải là nhà cô không vậy? Từ khi nào an ninh lại kém như vậy? Ai thích tới thì tới sao? Cũng không báo cho chủ nhà là cô đây một tiếng nữa.

Cô thả túi xuống ghế, người đàn ông kia khẽ mỉm cười gật đầu chào cô, cô cũng gật đầu chào lại. Cảm giác hơi khó xử. Đành vào bếp với chị.

“Chị về lúc nào vậy?”

“He he, bất ngờ sao?”

Cô lại giật giật khoe miệng, từ khi nào chị gái của cô cũng trẻ con như vậy.

“Vâng, bất ngờ muốn thốt tim luôn.”

“Hi, Còn nhiều bất ngờ lắm đó, cứ chuẩn bị tinh thần mà đón đi, đừng có vui mừng quá mà bất tỉnh nhé.”

Bỗng dưng có cảm giác bất an, này còn chưa hết bất ngờ nữa sao?

.....

Mâm cơm cũng đã dọn xong, mọi người ngồi quây quần quanh bàn, nhưng mà lại dư một bộ chén đĩa. Cô tính dọn đi thì bị chị ngăn lại.

“Đủ mà, đủ mà.”

Cô chưa kịp mở miệng cãi, thì đã thấy có người mở cửa bước vào, tay còn xách thêm hai chai coca lớn. Thằng bé ủa ra kéo tay ba nó, hay là kéo hai chai nước ngọt cô cũng chưa rõ nữa.

Cô khẽ ngồi xuống ghế, đây cũng không phải bất ngờ, anh vẫn ăn trực nhà cô suốt đó thôi.

Bữa cơm trải qua có chút lặng lẽ, mặc dù là bữa cơm gia đình hiếm khi mới có được, nhưng cô vẫn có chút không quen. Đối với người anh rể đang ngồi trước mặt này, cô vẫn cảm thấy có khúc mắc trong lòng. Mặc dù không phải là kì thị người khuyết tật, nhưng nhìn anh ta như vậy, cô bỗng thấy đau lòng cho chị. Chị gái cô dù có mạnh mẽ hơn người thì cũng chỉ là một người phụ nữ, sống cùng với anh ta, sao chị có thể đảm đương hết được. Sống một mình và chăm sóc một người tàn tật là hai việc hoàn toàn khác nhau. Huống chi chị còn phải chăm sóc tới hai người. Một lớn, một nhỏ. Có lẽ vì vậy mà thằng bé mới tới sống với anh. Cô không cam lòng nhưng chị thì khác. Nhìn chị vui vẻ như vậy, hạnh phúc như vậy, cô không thể mở miệng chất vấn chị. Chị lựa chọn cuộc sống như nào, là quyền của chị. Có lẽ đối với chị, hạnh phúc đơn giản là được ở bên người mình yêu. Chồng chị tuy là người tàn tật, nhưng xem cách anh ta âu yếm nhìn chị, cũng đủ để khiến cô cảm nhận được tình cảm mà họ dành cho nhau. Duyên số là cái con người không thể định đoạt, nhưng vui vẻ chấp nhận duyên số hay không là do lòng người. Cô cũng chỉ có thể âm thầm mong họ có cuộc sống mãi nguyện hạnh phúc.

.....

Ăn uống dọn dẹp xong xuôi, chị lôi kéo chồng cùng thằng bé đi ra ngoài. Thấy chị ôm cả túi xách hành lý theo, cô giữ tay chị lại.

“Chị làm gì vậy?”

“À, à chị thuê khách sạn rồi.”

“Sao không ở lại đây, nhà rộng mà.”

“Cũng có phải nhà em đâu mà ở.” Chị khẽ cười.

Dù không phải thực sự là nhà cô nhưng mà tạm thời nó vẫn là... nhà cô. Cô đang định giải thích thì lại bị chị chặn lại.

“Chị đùa thôi, đây là vợ chồng chị đi tuần trăng mật lần hai, khách sạn cũng đã thuê, ở hay không cũng đều đã mất tiền, tiện ghé qua thăm em thôi.” Nói rồi cười tít mắt.

Dạo này chị hay cười, hay nói. Cô cũng chỉ cười, giúp chị xách hành lý ra taxi. Chị quay đầu, nháy mắt với người con trai đứng sau khung cửa, dùng khẩu hình khẽ nói: “Good luck!” Nói xong cúi đầu lên taxi cùng chồng và con trai.

Quay vào nhà thì thấy anh vẫn đang ngồi trên ghế sofa – pha, nhàn nhã xem tivi. Đầu cô đầy vạch đen, dừng tưởng một giò hoa là mua chuộc được cô, cô vẫn còn giận đấy nhé.

“Anh ở đây làm gì, về đi.”

Anh giả bộ làm ngờ, tiếp tục chăm chú nhìn màn hình. Cô đoán chắc anh chẳng biết cái chương trình đó nó đang nói gì đâu, tự nhiên lại đi coi quảng cáo phân bón nông nghiệp.

Cô chống nạnh, đứng trước mặt anh, chắn giữa anh và màn hình tivi.

“Anh về đi. Tôi không tiếp người dưng.”

Anh khề nghiêng đầu, nhàn nhả dựa vào ghế, tiếp tục chăm chú nhìn màn hình.

Cô nổi điên. Kéo tay anh, dùng hết trọng lượng cơ thể để lôi anh dậy.

“Có đứng lên không thì bảo?”

Anh nhin cười, cầm tay cô kéo mạnh một cái, theo đà cô té về phía trước, đâm đầu vào ngực anh.

“Hự, em ám sát anh.”

Cô ngẩng đầu lên, ôm trán, mắt long lanh nhìn anh tố cáo.

“Gì hả, là ai hả, ai bảo anh kéo mạnh quá làm gì.”

“Ai bảo em cứ đuổi anh đi.”

“Hóa ra anh không bị điếc.” Cô liếc xéo anh một cái.

“Nói thừa.”

“Không điếc thì đã nghe rồi, đi về, không tiễn.”

Anh lại ngược mắt nhìn trời, làm như lời cô nói là mây trôi gió thổi. Khốn khiếp, lại giả vờ. Cô chống đầu gối lên ghế, đưa hai tay chụp hai bên tai anh, kéo mặt anh nhìn thẳng vào mặt mình, thôi miên.

“Đi về, đi về, đi về.”

Anh cúi đầu về phía trước, môi chạm môi. Cô sững người trong chốc lát, xô anh ra, đứng bật dậy.

Tay đưa lên che môi lại, mắt vẫn tròn trừng nhìn anh. Cô không thể tin được, anh hôn cô. Vậy mà lại hôn cô. Đã bao lâu rồi họ không hôn nhau, đã bao lâu rồi kể từ lần cuối cùng cô được chạm vào bờ môi ấy. Cô nhớ anh, cũng nhớ những yêu thương ngọt ngào. Khao khát được bên anh, hôn anh. Nhưng không phải trong tình huống này. Cô vẫn còn rất giận. Cô không biết anh khi nào thì nghiêm túc, khi nào thì đùa bỡn. Cái cô cần lúc này là lời giải thích từ anh, chứ không phải là những yêu thương bất chợt như trên đùa. Cô không muốn chỉ vì yêu anh mà để anh điều khiển cuộc đời cô. Mặc dù, chỉ là một cái chạm nhẹ từ anh, đã như có một luồng điện tê tê chạy dọc bờ môi, vuốt ve trái tim đang liềm sọ. Mọi cảm xúc yêu đương như ủa về. Trước mặt anh, cô luôn là kẻ thất bại. Không có ý chí, không phản kháng. Mặc kệ là yêu hay không yêu, chỉ cần được bên anh, trái tim đã dần thỏa mãn. Thói quen thực sự đáng sợ. Dù cho đã cố tình quên đi, nhưng phản ứng của cơ thể là chân thật nhất. Cô khóc, nước mắt cứ thế tràn qua khóe mi. Đã lâu lắm rồi, lại mới đứng trước mặt anh, để nước mắt lăn dài từng giọt.

Nhìn cô khóc, anh đau lòng, trái tim dường như thắt lại. Anh đứng lên song song với cô, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, để cô dựa vào ngực anh, nhẹ nhàng vuốt ve vỗ về. Cô bé của anh, luôn dựng lên vẻ ngoài gai góc, hay thích giận dỗi chống đối anh, thích cười nói, thích làm như vô tâm không có chuyện gì, nhưng anh biết, ẩn sau lớp vỏ cứng cáp ấy, là một trái tim mong manh đến dường nào. Anh biết hết. Biết từ lần họ trao cho nhau nụ hôn đầu. Anh không ngờ, cô lại bộc lộ rõ ràng như vậy. Tình yêu vốn là thứ đẹp đẽ, không cần che giấu. Nhưng ẩn sâu trong tâm hồn anh vẫn là cảm giác tội lỗi. Anh đấu tranh giữa những cảm xúc yêu. Anh không đủ can đảm để giữ lấy tình yêu từ cô, cũng không thể bỏ qua lòng tự tôn để yêu cô. Nếu là một người con gái khác, có lẽ mọi chuyện cũng dễ dàng hơn. Anh thừa nhận mình ích kỷ, biết cô yêu anh, biết mình không nên yêu cô, nhưng lại không đủ vị tha để buông tay cho cô đi tìm hạnh phúc mới. Những tổn thương mà anh đã gây ra cho cô, có lẽ đã rạch nát trái tim cô, tạo thành hàng nghìn vết sẹo mãi không thể lành lại.

“Anh xin lỗi.”

Lời nhẹ nhàng thốt ra, nhưng lại như mũi lửa châm vào những cơn giận đang chực chờ bùng nổ trong cô. Cô khẽ nhếch môi, lạnh lẽo.

“Xin lỗi? Anh thì có lỗi gì chứ? Thích thì yêu, không thích thì bỏ. Em yêu anh lâu như vậy, tuổi trẻ của em, những gì tốt đẹp nhất từ em, đều đã cho anh, vậy mà anh chỉ cần xin lỗi là coi như có thể rũ bỏ tất cả những điều em đã dành cho anh sao?”

Anh khẽ siết chặt vòng tay. Phải, anh đã coi rẻ tình cảm của cô, đã bỏ qua cảm xúc của cô. Là anh sai, tất cả đều là lỗi của anh.

“Anh coi em là con nít sao? Đùa giỡn em chưa đủ sao? Đối xử với em tốt như vậy, để cho em không thể xa anh, rồi đột nhiên buông tay em cưới người phụ nữ khác. Anh có biết anh ác lắm không, giày xéo trái tim em như vậy thì vui lắm sao. Anh có biết em đã đau lòng như thế nào khi nhìn anh tại đám cưới. Em đã từng nghĩ, hạnh phúc của em, tình yêu của em hóa ra chỉ là bong bóng xà phòng, chạm vào là vỡ. Vì anh mà em đã nghĩ mình không thể yêu thêm ai được nữa. Vậy mà bất chợt anh lại trở về đây. Nói rằng anh chưa từng kết hôn. Đứng trước mặt em, lại ôm em, lại hôn em như vậy. Anh, anh...”

Cô vừa nói vừa khóc nức lên, lời nghẹn ở họng. Rốt cuộc là yêu hay không yêu. Rốt cuộc anh nghĩ gì. Bao nhiêu lời trách móc, cô quên hết. Hận mình không thể nói hết cho anh biết những nỗi đau mà mấy năm qua cô đã phải chịu đựng. Chỉ vì yêu anh, mà cuộc đời cô từ hạnh phúc đến khổ đau đều đã nếm trải đủ. Những đêm nằm khóc một mình đủ để cô hiểu tư vị của sự cô đơn. Lúc cô đau lòng như vậy, anh ở đâu?

“Còn có những cô gái ở bên anh, sao trong lúc em cô đơn anh lại có nhiều phụ nữ vây quanh như vậy, lúc nào cũng có người bên cạnh nên anh không cần em đúng không? Đã không cần em sao anh còn cứ dây dưa bên em mãi. Anh có biết mỗi lần anh xuất hiện khiến em đau lòng như thế nào không? Cứ tưởng đã quên được anh rồi, hóa ra lại không phải. Mỗi lần trái tim đã sắp bình yên thì anh lại đến để khiến tim em dậy sóng. Anh ghét em lắm sao, ghét đến mức phải khiến em sống hết cuộc đời này trong vô vọng, trong đau khổ sao?”

Nghe lời cô trách móc làm anh thêm chua xót. Cũng không biết phải nói gì để an ủi cô. Chỉ biết im lặng ôm chặt người thương trong lòng. Anh đã hối hận biết bao từ ngày để cô ra đi. Đến lúc đó anh mới biết rằng mình đã yêu cô nhiều thế nào. Anh lao đầu vào làm việc, chỉ để quên đi bóng lưng gầy yếu của cô hôm đám cưới. Nhưng mỗi đêm về nằm thao thức, anh lại nhớ cô đến xé ruột xé gan. Chỉ mong được ôm cô, giữ chặt cô trong vòng tay mình. Thân mình nhỏ bé của cô không ngừng run lên, khiến anh càng không nỡ buông tay. Lần này, anh sẽ không bao giờ cho phép cô rời xa anh thêm nữa.

“Nếu ghét em thì đã không làm như vậy.”

Dựa vào ngực anh, khóc đến mệt. Cuối cùng cô cũng chịu ngừng, cảm thấy bao nhiêu uất ức hóa ra có thể dễ dàng trôi tuột đi theo dòng nước mắt như vậy. Nếu biết sớm như thế, có lẽ cô đã để cho bản thân mình khóc thét lên, biết đâu sẽ không còn đau lòng như vậy. Nhưng cô biết, cảm giác nhẹ lòng lúc này không phải chỉ là do xả hết ảm ức trong lòng, mà vì có anh ở bên lắng nghe và an ủi cô. Cuối cùng, thì cô vẫn không thể xa anh được.

“Anh coi em là gì vậy?”

Anh khẽ sững người, rồi chợt hiểu ra ý cô là gì.

“Vậy em coi anh là gì?”

“Người... em yêu.”

“Ngốc, anh yêu em.” Anh khẽ cười, ghé vào tai cô thì thầm thì.

“Từ khi nào?”

“Không biết, em cứ đồn tim anh dần dần, anh cũng không biết khi nào thì gục ngã trước em nữa rồi.”

Cô bật cười, vậy mà cũng nói được.

“Em biết em yêu anh từ lúc nào sao?”

“Biết.” Từ khi hiểu chuyện đời đã bắt đầu yêu anh rồi. Dẫu cho tình cảm đó lúc khởi đầu có thể chỉ là thích thôi, nhưng dần dần trở thành yêu, rồi khiến hình ảnh của anh trong trái tim em không bao giờ phai mờ được nữa. Anh hại em yêu anh, liệu anh có chịu trách nhiệm cả đời?

“Sao ngày xưa anh bảo không thể yêu em?”

“Là do anh ngu ngốc.”

Cô ngược ánh mắt còn ngập nước lên nhìn anh.

Anh ép đầu cô vào ngực mình, để cô lắng nghe nhịp tim anh từng hồi từng hồi rung lên vì cô. Là do anh ngu ngốc, để cái tôi của bản thân đè nát lý trí, mất em rồi mới biết em là điều quan trọng nhất trong cuộc đời anh. Chỉ vì ngày đó anh đã lỡ hứa với người con gái kia: “Sẽ không yêu người mà em quen biết.”. Lúc Diệp nhớ lại chuyện này, cũng cười xòa nói anh ngu ngốc, lời hứa gì đó vốn chỉ là thuận miệng nói ra, lúc đó tuổi trẻ nông nổi, cũng chỉ là ích kỷ không muốn nhìn người mình từng yêu hạnh phúc bên một người con gái khác. Diệp cũng không ngờ anh lại coi trọng nó như vậy, giữ gìn lời hứa đó suốt từng ấy năm, càng không ngờ chỉ vì một lời nói vu vơ, mà hại hai người loanh quanh đi tìm hạnh phúc. Sau khi cô ra đi, Diệp mới biết chuyện, đành ra sức tìm cô, bù sai lầm cho họ. Chuyện này, cô vô tâm đã đành, người trong cuộc còn mù lóa, khiến cô không khỏi dở khóc dở cười.

Anh vòng tay qua eo cô, kéo nhẹ, để cô ngồi trên đùi mình, mặt sát lại gần, tự nguyện dâng lên một nụ hôn nóng bỏng. Môi lưỡi dây dưa, đất trời đảo lộn.

Cô khẽ yếu ớt đẩy anh ra. Nửa đấu tranh nửa không nỡ.

“Làm gì hả? Em chưa tha cho anh đâu.”

Cô cảm thấy bản thân thật sự mất mặt, chỉ vì một giỏ hoa đã xuôi lòng, vì một nụ hôn đã buông vũ khí, quá là thất bại. Cuối cùng lại phải đầu hàng trước nhan sắc của anh, này là bị sắc dụ rồi. Chẳng lẽ cô là sói đói ăn quàng sao, thiếu thốn quá rồi nên đâm ra hàng phòng thủ suy yếu, lòng âm âm đổ lệ.

“Giờ chưa tha thì anh sẵn sàng dành cả đời mình chờ em tha thứ.”

Anh mỉm cười, kéo cô lại, hôn tiếp. Cứ như vậy quấn quýt một chỗ. Cho đến khi đầu óc mụ mị, mới buông nhau ra. Giận hờn gì, đau khổ gì, đều đã là quá khứ. Hiện tại, là anh bằng xương bằng thịt, là anh chủ động trở về bên cô. Anh khẽ thăm thì.

“Bơ bảo muốn có mẹ nuôi, em đồng ý nhé.”

Cô khẽ ngượng ngùng gật đầu. Lúc này cũng chẳng có đầu óc đâu mà phân tích xem “mẹ nuôi của Bơ” thực ra cũng không hẳn là đồng nghĩa với “vợ của anh” đâu. Chỉ vì nó gần giống với câu lúc thăng nhóc hỏi cô ban sáng nên khiến cô tự động nhập cả hai khái niệm làm một thôi. Thật sự quá ngu ngốc.

Đến lúc tỉnh táo suy nghĩ lại thì mọi sự cũng đã rồi. Lâu lâu nghĩ lại cũng chỉ dám thăm oán anh sao ngày đó anh không cầu hôn bằng câu khác, kiểu như “mẹ của con anh nhé”, như vậy có phải là chắc chắn hơn không. Cũng may mắn lắm sao, cuối cùng cô vẫn là mẹ nuôi của Bơ, cũng đồng thời là mẹ ruột của con trai anh rồi. Cảm thấy hạnh phúc.

Cuộc đời này, em nhắm mắt đi về phía trước, yêu anh, rời xa anh, rồi lại yêu anh. Tuổi thanh xuân chậm rãi qua đi, những tưởng không có anh bên cạnh, cuối cùng vẫn là anh cầm tay em cùng sóng bước, dẫu muộn màng.

May mắn, cuối cùng, em yêu anh, anh cũng đã yêu em.

HẾT.

10. Chương 10: Ngoại Truyện

Cô đưa thiệp hồng tới tận tay mọi người trong công ty, miệng vẫn cười toe toét.

Chị Lan cầm lấy tấm thiệp, vẻ mặt hết sức xúc động.

“Ta chờ ngày này đã lâu, hóa ra cảm giác tổng khứ được cục nợ nó thỏa mãn như vậy”. Nói xong còn làm bộ đưa tay chấm nước mắt.

“Mà khoan, em trai mày cưới à?”

“Dạ?”

“Ô Kỳ và Thanh Nam. Nam là thằng nào?”

“Là em.”

“Hả? Không phải mày tên Nơ sao?”

“ ... ”

.....

Ngoại truyện 2: Tâm sự của Thành

Tôi không chắc em có nhớ tôi không, nhưng từ lần đầu gặp em, em đã ghi dấu ấn trong tim tôi rồi. Tôi vẫn nhớ như in chiều thu hôm đó, Hà Nội nổi những đợt gió đầu tiên và bóng dáng mảnh mai của em nghiêng nghiêng bên bờ hồ Hoàn Kiếm. Em mặc váy trắng ngang gối, tóc dài buộc cao sau gáy. Em đứng im trong tiết trời se lạnh, ánh mắt lơ đãng về nơi vô định, cảm giác không có tiêu cực, cũng không giống đang ngắm nhìn, em chìm trong thế giới của riêng em, xung quanh là một trời tâm sự. Em đứng đó tách riêng ra khỏi khoảng trời Hà Nội, tách riêng ra khỏi lòng người hối hả.

Lần thứ hai gặp em là khi tôi chuyển đến Sài Gòn. Tôi không nghĩ là mình có thể gặp em thêm một lần nữa. Giữa đất trời rộng lớn này, chỉ cần một phút lơ đãng người ta đã có thể để lạc mất nhau, hai lần tôi gặp được em liệu có phải là duyên phận? Vô tình nhìn thấy em trong công ty đã khiến tim tôi đập chậm một nhịp, rõ ràng giữa chúng ta là một mối duyên phận ràng buộc. Tôi sẽ theo đuổi em, sẽ kéo em vào thế giới của mình. Từ ngày đó, tôi vẫn luôn dõi theo em, thấy em cười, thấy em lơ đãng, thấy em che giấu nỗi buồn của mình nơi đáy mắt. Càng gần em tôi càng nhận ra em khác với ấn tượng lần đầu trong tôi. Bị sự bí ẩn của em lôi kéo, khiến tôi muốn khám phá tâm hồn nhạy cảm phía sau vẻ ngoài tràn đầy sức sống ấy. Tôi chờ cơ hội đến với em, và lần đầu nói chuyện với em trên chuyến xe hôm ấy.

.....

“Ngày Nơ, mày đi Hà Nội bao giờ chưa?”

“Dạ chưa.”

“À, vậy hả?”

“Sao vậy chị?”

“Không có gì.”

3.1.

Có một vài loại thói quen xấu mà hầu như cô gái nào cũng mắc phải, nhất là với những cô nàng đang say đắm trong tình yêu. Cô cũng vậy. Những lúc vui vẻ ở bên anh, nhìn anh nghiêm túc làm việc, cô chỉ muốn chui vào lòng anh ngồi im ở đó. Cô là sẽ là vật cản giữa anh và cái máy tính. Thứ mà đôi khi trong suy nghĩ của cô, nó mới chân thực là vợ anh. Những lúc như vậy, anh lại mặc kệ cô làm tổ trong lòng mình, chỉ đơn giản là gạt đầu cô qua một bên, chăm chọc một câu, sau đó tiếp tục làm việc.

“Em cao quá đấy.”

Giận. Có những lúc lời anh nói làm cô cảm thấy không hài lòng về bản thân mình chút nào. Con gái ột chút, chân dài một chút, vốn dĩ là điều đáng để tự hào. Nhưng những lúc thế này, cô chỉ hận không thể thu nhỏ mình lại để cuộn tròn trong lòng anh. Khoảnh khắc này, cô chỉ mong mình có thể nhỏ bé đáng yêu một chút.

3.2.

Răng của người bình thường sẽ ngừng mọc dài thêm vào năm sáu tuổi, vì vậy những triệu chứng như ngứa răng khi đang mọc răng sẽ không còn xuất hiện nữa. Nhưng đối với con gái thì điều này không hề chính xác. Răng có thể không mọc dài thêm nhưng lúc nào cũng muốn cắn mấy miếng vào người mình thương. Cắn anh một cái. Một loại đánh dấu lãnh thổ hay thể hiện yêu thương. Những lúc cảm thấy đáy lòng nhộn nhạo, hận không thể cho anh biết cô yêu anh nhiều như thế nào. Chỉ có thể chứng minh bằng hành động cụ thể. Đây là của em. Có dấu răng của em rồi nhé. Rồi lại khúc khích cười trong lồng ngực anh. Cảm thấy lòng bỗng bình an hạnh phúc.

.....

Người nào đó: *Phản kháng trong im lặng* Có biết rằng em sắc lắm không hả? Cắn đau lắm chứ đùa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nham-mat-nho-mo-mat-yeu>